

4. Dan, Naphtali, Gad, Asser.

5. Und ^{*}aller seelen, die aus den lenden Jacob kommen waren, dexter waren sieben. Sieg. Joseph aber war zuvor in Egypten.

¹ Mos. 46, 27. sc.

II. 6. Da mur Joseph gestorben war, und alle seine brüder, und alle, die zu der zeit gelebet hatten : ¹ Mos. 50, 25.

7. * Wuchsen die Kinder Israel, und zeugten Kinder, und mehrten sich; und wurden ihrer sehr viel, daß ihrer das land voll ward. ¹ Ps. 105, 24. Gesch. 7, 17.

8. Da kam ^{*}ein neuer König auf in Egypten, der wusste nichts von Joseph.

* Richt. 2, 10.

9. Und sprach zu seinem volk: Siehe, des volks der Kinder Israel ist viel, und mehr denn wir.

10. Welan, wir wollen sie mit listen dämpfen, daß ihrer nicht so viel werden. Denn wo sich ein krieg erhübe: möchten sie sich auch zu unsren feinden schlagen, und wieder uns streiten, und zum lande ausziehen.

11. Und man sah frohbögte über sie, die sie mit schweren diensten drücken solten: denn man baute dem Pharaon die städte Pithon und Raemses zu schaßhäusern.

12. Aber ie mehr sie das volk drückten, ie mehr sich es mehrete und ausbreitete. Und sie hielten die Kinder Israel wie einen greuel.

13. Und die Egypter ^{*} zwungen die Kinder Israel zu dienst mit unbarmherzigheit. ¹ Judith 5, 9.

14. Und machten ihnen ihr leben sauer, mit schwerer arbeit im thon und ziegeln, und mit allerley fröhnen auf dem feld: und mit allerley arbeit, die sie ihnen auflegten mit unbarmherzigkeit.

III. 15. Und der König in Egypten sprach zu den Ebräischen wehemüttern, derer eine hieß Siphra, und die andere Puah:

16. Wenn ^{*}ihr den Ebräischen weibern helfet, und auf dem stuhl sehet, daß es ein sohn ist, so tödtet ihn; istts aber eine tochter, so lasset sie leben. ¹ Weish. 18, 5.

17. Aber die wehemütter fürchteten Gott, und thäten nicht, wie der König in Egypten zu ihnen gesagt hatte: sondern ließen die Kinder leben.

4. ח וַיְהִי נֶפֶת לְעֵדָה כַּד אֲשֶׁר :

ה וַיְהִי כֹּל - נֶפֶת יִצְחָק - יַעֲקֹב שָׁבָעִים נֶפֶת יוֹסֵף הַיְהוָה בְּמִצְרַיִם :

וַיְהִי תְּזַבֵּחַ יוֹסֵף וְכֹל - אֶחָיו וְכֹל הָרוֹן :

ז וַיְהִי יִשְׂרָאֵל פָּרוֹ וַיִּשְׁרֹצֹו וַיִּרְבֹּי וַיִּעַצְמֹו בְּמִזְרָחַ מְאֹר וַיִּפְלֹא הָאָרֶץ אֶתְכֶם : פ

8 וַיִּקְםֶנּוּ מֶלֶךְ - חֶרְשׁ עַל - מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא - יַרְעַ אֶתְכֶם יוֹסֵף :

9 וַיֹּאמֶר אֶל - עַמּוֹ הַנָּה עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבָב וּצְוָם מִפְנֵנוּ :

י הַבָּה נִתְחַפְּמוּ לֹא פָּז - יַרְבָּה וְחַיָּה כִּי - תִּקְרָאֵנָה מְלֹחָמָה וְנִסְפֵּר כָּס - הַזֹּאת עַל - שְׁנָאנוּ וְגַלְחָם - בָּנָנוּ וְעַלְהָ מִן - הָאָרֶץ :

10 וַיִּשְׁמֹו עַלְיוֹ שְׁנֵי מִפְּטִים לְמַעַן עַנְתָּו בְּסֶבֶלְתָּם וּבְנֵן עַרְיוֹ מִסְכָּנוֹת לְפֶרַעָה אֶת - פְּתָחָם וְאֶת - רֻעַם סֵס :

11 וְכֹאשֶׁר יַעֲנוּ אֶתְכֶם כִּי יַרְבָּה וּבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְיַקְצִחְוּ מִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל :

12 וַיַּעֲבֹרְוּ מִצְרַיִם אֶת - בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפֶרַה :

13 וַיֹּמְרְאָה אֶת - חַיְרָם בְּעַבְרָה קָשָׁה בְּהַמְּרָא וּבְלָבָנוֹם יְבָכֵל - עַבְרָה בְּשָׂרָה אֶת - בְּלָעָבְרָתָם אֲשֶׁר - עַבְרָוּ בָּהָם בְּפֶרַה :

14 טו וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְמִילְתָּה הַעֲבָרִית אֲשֶׁר שְׁם בְּאֶחָת שְׁפָרָה וְשְׁם הַשְׁנִירָה פִּיעָה : נִיאָר בְּלָרְכָן אֶת - הַעֲבָרִות וְרַאֲיוֹן עַל - הַאֲבָנִים אֶס - בָּן הַוָּא וְהַמְּטוֹן אֶתְכֶם אֶס - בָּתָה וְחַיָּה :

15 וְתִירְאָן רְמִילְתָּה אֶת - הַאֲלֹהִים וְלֹא עָשָׂו כַּאֲשֶׁר דָּבַר אֱלֹהִים מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְתִחְתִּין אֶת - הַוְּלָדִים :

וַיָּקֹרֶא מֶלֶךְ - מִצְרַיִם לְמִילְחָה וְאָמֵר ۱۸
לֹךְ מִזְרַח עֲשֵׂיוֹן תְּכִיר חַדָּה וְתַחַת

אַתְּרוֹהִלְדִּים: וְתַאֲמִרְנָה חַטִּילָה אֶל ۱۹
פְּרֻעָה כִּי לֹא כְּבָשָׁס הַמִּצְרַיִם הַעֲבָרִת
כִּי-חִוּות תְּהִנָּה בְּטַרְס תָּבֹא אֶלְךָ
הַמִּילְדָּת וַיְלֹדוּ: וַיְטַב אֶלְחָס ב

וַיְטַאֲרָק

לְמִילְדָּת וַיַּרְבֵּב הַעַם וַיַּעֲצָמוּ מִאָרָר: ۲۰
וַיֹּהֵי כִּי-יָרָא חַמִּילְדָּת אֶרְץ - ۲۱

הָאֱלֹהִים וַיַּעֲשֵׂה לְחַם בְּתִים: ۲۲
וַיַּצְוֹלְפְּרֻעָה לְכָל-עַמּוֹ לְאָמֵר בְּלִהְבָּן חַילְדָּר
הַאֲרָה תְּשַׁלְּיכָהוּ וְכָל-הָבָת פְּתִיחָה: פ

18. Da rieß der König in Egypten den wehemutter, und sprach zu ihm: Warum thut ihr das, daß ihr die Kinder leben lasset?

19. Die wehemutter antworteten Pharaos: Die Ebräischen weiber sind nicht wie die Egyptianischen, denn sie sind harde weiber; ehe die wehemutter zu ihnen kommt, haben sie geboren.

20. Darum thät Gott den wehemutter gutes: und das volck mehrete sich, und ward sehr viel.

21. Und weil die wehemutter Gott fürchteten, baute er ihnen häuser.

22. Da gebot Pharaos alle seinem volck und sprach: Alle söhne, die geboren werden, *werdet ins wasser, und alle töchter lasset leben.

*Gesch. 7, 19.

Das II. Capitel.

I. Moses geburt, II. wunderliche erhaltung, III. That, IV. Flucht, V. Hirten- und Chesterland, VI. Gottes erbarmung.

Und es ging hin ein mann vom hause Levi, und *nahm eine tochter Levi.

*c. 6, 20. 4 Mos. 26, 59. 1 Chron. 24, 13.

2. Und das weib ward schwanger, und gebar einen sohn. Und da sie sahe, daß es *ein fein kind war: verbarg sie ihn dreimonden.

*Gesch. 7, 20. Ebr. 11, 23.

3. Und da sie ihn nicht länger verbergen konte: machte sie ein kästlein von rohr, und verkleibete es mit thon und pech, und legte das kind drein, und legte ihn in den schliff am ufer des wassers.

4. Aber seine schwester stand von ferne, daß sie erfahren wolte, wie es ihm gehen würde.

*c. 15, 20.

II. 5. Und die tochter Pharaos ging hernieder, und wolte baden im wasser: und ihre jungfrauen gingen am rande des wassers, Und da sie das kästlein im schliff sahe: sandte sie ihre magd hin, und ließ es holen.

6. Und da sie es aufschat, sahe sie das kind: und siehe, das knäblein weinete. Da jammerte es sie, und sprach: Es ist der Ebräischen kindlein eins.

7. Da sprach seine schwester zu der tochter Pharaos: Soll ich hingehen, und der Ebräischen weiber eine russen, die da säuget, daß sie dir das kindlein säuge?

8. Die tochter Pharaos sprach zu ihr: Gehe hin. Die jungfrau ging hin, und rieß des kindes mutter.

9. Da

וַיָּלֶךְ אֲשֶׁר מִבְּרִית לְגַן וַיַּקְחֵחַ אֶתְּנָה
בָּרֶץ-לְיוֹ: ۲۳

וַתֵּרֶר הָאָשָׁה וַתֵּלֶר בֵּן וַתִּרְאֶא אֶתְּנָה נֶרֶד ۲۴
טוֹב הָיא וַתַּעֲפֹנְהָ שֶׁלֶשֶׁת יְרָחִים: ۲۵

וְלֹא - יָכַלְהָ עוֹד הַצְפִּינָה וַתַּקְחֵחַ-לְיוֹ ۲۶
תְּבַת גָּמָא וַתִּחְמַרְתָּ בְּחַמָּר וַיַּבְשֵׁת וַתַּשְׂמֵחַ
הַבָּה אֶת-הַיָּלֵד וַתִּשְׁמַט בְּסֻוף עַלְלָה
שְׁפָרָת הָיאָר: וַתַּחֲצֵב אֶתְּנָה מִרְחָק ۲۷

לְרוּתָה מָה - עֲשָׂה לְךָ: ۲۸
וַתֵּרֶר בָּרֶץ-פְּרֻעָה לְרַחַץ עַל-הַיָּאָר ה

וַנְּעַרְתִּיהָ הַלְּבָת עַל-יָד הַיָּאָר וַתִּרְאֶא
אַתְּהַתְּבָה בְּתוֹךְ רְסֻוֹת וַתְּשַׁלֵּחַ אֶת-

אַמְתָּה וַתְּקַחַת: וַתִּפְתַּחַת (תְּרָאָה) ۲۹
אֶת-הַיָּלֵד וְרָנָה - נָעַר בְּנָה וַתִּחְמַלֵּל
עַלְיוֹ וַתֹּאמֶר מַיְלָרְהָ הָעֲבָרִים וְהָ:

וַתֹּאמֶר אֶתְּנָה אֶל - בָּרֶץ-פְּרֻעָה הָאָלֶה ۳۰

וְקָרָאתִי לְךָ אֲשֶׁר מִנְגָּרָת בְּנָה
הָעֲבָרִים וַתִּנְגַּךְ לְךָ אֶת-חַיָּל:

וַתֹּאמֶר - לְהָ בָּרֶץ-פְּרֻעָה לְכִי וְתַלְהֵה ۳۱
הַעֲלָמָה וְתִקְרָא אֶת-אָם הַיָּלֵד:

וְתַלְדֵּנִי וַיֹּקְרָא אֶרְצָ שָׁמֶן גַּרְשָׂם כִּי 22
אָמַר יְהֹוָה חַיְתִּי בָּאָרֶץ נֶכְרֵה: פ
וַיֹּהֵד בְּמִלְּמִידָה תְּרֵבֶת הָרָם וְמִתְּמִימָה מִלְּדָה 23
מִצְרַיִם וַיֹּאמֶר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִזְרָחַעֲבָרָה
וַיַּעֲקֹב וַחֲעַל שְׁוּעָתָם אֶל-רוּאָהָם מִזְרָחַ
הָעֲבָרָה: וַיַּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶרְצָ 24
נְאָקְתָּם וַיַּפְּרֹא אֱלֹהִים אֶרְצָ בְּרִיתָ
אֶת-אֶבְרָהָם אֶרְצָ יַעֲקֹב וְאֶת-יַעֲקֹב:
וַיֹּרֶא אֱלֹהִים אֶרְצָבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּרְאֵה
אֱלֹהִים:

C

Das III. Capitel.

I. Feuriger busch. II. Mosis beruf. III. Gottes name, IV. Befehl, V. Vorsorge.

וְמֵשֶׁה קָרָא רֹאֶה אֶת-צְאָן וַתֵּן חַתְנָנוּ א בְּתִיבוֹן
בְּרוּן מְרוּן וַיַּגְּבֵג אֶת-הַצָּאן אַתְּ הַמְּרִבְּרָב
וַיַּבְאֵא אֶל-תְּרֵהָלָהָם הָרָבָה: 2
וַיֹּרֶא מַלְאָה יְהוָה אֱלֹיו בְּלֵבֶת - אַשׁ 3
מִתְּזָהָה הַסְּנָה וַיֹּרֶא וְהַעֲדָה הַפְּנִيهָ
בְּעָרָבָה אֶשׁ וְהַסְּנָה אַיִלָּנוּ אָפָל: 3
וַיֹּאמֶר מֵשֶׁה אָסְרָה - נָא וְאֶרְאָה אֶרְצָ 3
הַמְּרָאָה הַגְּרָלָה מִזְרָעָה לְאִיבְּרָהָם הַסְּנָה:
וַיֹּרֶא יְהוָה בַּיּוֹם סָרֶר לְרָאֹות וַיֹּקְרָא אֱלֹיו 4 4
אֱלֹהִים מִתְּזָהָה הַסְּנָה וַיֹּאמֶר מֵשֶׁה מֵשֶׁה
וַיֹּאמֶר הַפְּנִי: וַיֹּאמֶר אֶל-תִּקְרַב הַלֵּם ה
שְׁלַגְנָעַלְיוֹתָ מַעַל רְגָלֶיךָ כִּי הַמְּקוֹם
אֲשֶׁר אָתָּה עֹנוֹר עַלְיוֹ אַדְמוֹת - קָרְשָׁ
חֵיא: וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֶלְךָ אָבִיךָ אֶלְהָי 6
אֶבְרָהָם אֶלְךָיַעֲקֹב וְאֶלְךָיַעֲקֹב וַיָּסְתַּחַר
מֵשֶׁה פָּנָיו כִּי יָרָא מְרֹבֶיט אֶל-הָאֱלֹהִים:
וַיֹּאמֶר יְהוָה רָאָה רָאִיתִי אֶת-עַנְיִ עַמִּי? 7
אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֶת-צַעְקָחָם שְׁמַעְתִּי
מִפְנֵי נְגַשְׁיו כִּי יָרָעָתִי אֶרְצָ מִכְּאָבוֹן:
וְאֶרְדֵר לְחַצְלָתוֹ מִןְקָרְבָּן מִצְרַיִם וְלְהֻלְלוֹתָן מִןְקָרְבָּן 8
הָאָרֶץ הַהְוָא אֶל-אָרֶץ טֹבָה וְרֹחֶבֶה
אֶל-אָרֶץ זָבֵת חַלְבָה וּרְבָשָׂ אֶל-מִקְומָ

ב' חביבין

ב' מונה

כלא

22. Die gebaert einen sohn; undter hieß ihn Gershon: denn er sprach, Ich bin ein fremdling worden im fremden lande. (Und sie gebaert noch einen sohn, den hieß er Eliezer, und sprach: Der Gott meines vaters ist mein heilfer, und hat mich von der hand Pharao errettet.) * c. 18, 4.

VI. 23. Lange zeit aber darnach starb der könig in Egypten. Und die kinder Israel seufzeten über ihre arbeit, und schrien: und ihr schreien über ihre arbeit kam vor Gott.

24. Und Gott erhörete ihr wehklagen: und * gedachte an seinen bund mit Abraham, Isaac und Jacob. * 3 Mos. 26, 42.

25. Und er sahe drein, und nahm sich ihrer an.

Mose aber hütete der schafe Jethro,

Mose aber hütete der schafe Jethro, seines schwäbers, des priesters in Midian: und trieb die schafe enghinder in die wüsten, und kam an den berg Gottes Horeb.

2. Und der engel des HERREN erschien ihm * in einer feurigen flammen aus dem busch. Und er sahe, daß der busch mit feuer brannte, und ward doch nicht verzehret.

* Gesch. 7, 30. 5 Mos. 33, 16.

3. Und sprach: * Ich will dahlen, und besehen dis grosse gesicht, warum der busch nicht verbrennet. * Euc. 2, 15.

II. 4. Da aber der HERR sahe, daß er hinging zu seben; rieff ihm Gott aus dem busch, und * sprach: Mose, Mose. Er antwortete: Hie bin ich. * 1 Mos. 22, 11.

5. Er sprach: Trit nicht herzu, zeuch deine schuh aus von deinen füssen; denn der ort, da du aufstehest, ist ein heilig land.

6. Und sprach weiter: * Ich bin der Gott deines vaters, der Gott Abraham, der Gott Isaac, und der Gott Jacob. Und Mose verhüllte sein angesicht, denn er fürchtete sich Gott anzuschauen.

* Matth. 22, 32. Marc. 12, 26. Euc. 20, 37.

7. Und der HERR sprach: Ich habe gesehen das elend meines volks in Egypten, und habe ihr geschrey gehörret, über die, so sie treiben; ich habe ihr leid erkant.

8. Und bin hernieder gefahren, daß ich sie errette von der Egypter hand: und sie ausführe aus diesem lande, in * ein gut und weit land, in ein land, darinnen milch und honig fleusst; nemlich an den ort der Canaan-

Cananiter, Hethiter, Amoriter, Phereſter, Heviter und Jebusiter.

9. Weil denn nun das geschrey der kinder Israel vor mich kommen ist, und hab auch dazu gesehen ihre angst, wie sie die Egypter angstet:

10. So * gehe nun hin; ich will dich zu Pharaos senden, das du mein volk, die kinder Israel, aus Egypten führrest.

* Gen. 7,34. Ps. 105, 26. Hos. 12, 14.

III. 11. Mose sprach zu Gott: Wer bin Ich, das ich zu Pharaos gehe, und führe die kinder Israel aus Egypten?

12. Er sprach: * Ich will mit dir seyn. Und das soll dir das zeichen seyn, dass Ich dich gesandt habe; wenn du mein volk aus Egypten geführet hast, werdet ihr Gott opfern auf diesem berge.

* 1 Mos. 31, 3.

13. Mose sprach zu Gott: Siehe, wenn ich zu den kindern Israel komme, und spreche zu ihnen: Der Gott eurer väter hat mich zu euch gesandt; und sie mir sagen werden, Wie heisst sein name? Was soll ich ihnen sagen?

14. Gott sprach zu Mose: Ich werde seyn, der ich seyn werde. Und sprach: Also solst du zu den kindern Israel sagen; Ich werds seyn, der hat mich zu euch gesandt.

15. Und Gott sprach weiter zu Mose: Also solst du zu den kindern Israel sagen, Der HERR, eurer väter Gott, der Gott Abraham, der Gott Isaac, der Gott Jacob, hat mich zu euch gesandt: das * ist mein name ewiglich, daben + soll man mein gedenken für und für.

* 1 Mos. 42, 8. + Stad. [man mich nemen soll.]

IV. 16. Darum so gehe hin, und versamle die ältesten in Israel, und sprich zu ihnen: Der HERR, eurer väter Gott, ist mir erschienen, der Gott Abraham, der Gott Isaac, der Gott Jacob; und hat gesagt, Ich habe euch heingesucht, und gesehen, was euch in Egypten wiederauffahren ist.

17. Und habe gesagt: Ich will euch aus dem elende Egypti führen in das land der Cananiter, Hethiter, Amoriter, Phereſter, Heviter und Jebusiter; in das land, darinnen milch und honig fleust.

18. Und wenn sie deine stimme hören, so solst du und die ältesten in Israel hinein ge-

הכנען ויהוּדָה ואמֹרֶה הַפְּרוּז הַחֲדָשָׁה
9. והבְּסִי: ועֲתָה חֵנָה צַעֲקָת בְּנֵי

שְׂרָאֵל בְּאֶתְּאָלָה וְגַם־רָאִיתִי אֶת־

הַלְּחֵץ אֲשֶׁר מִצְרָיִם לְחִצָּים אֶתְּמָם :

וְעַתָּה לְכָה וְאַשְׁלַחֲךָ אֶל־פְּרֻעָה וְחֹצֵא
אֶת־עַמִּי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם :

11. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָאֱלֹהִים כִּי אַנְכִּי כִּי
אֱלֹהֵי אֶל־פְּרֻעָה וְכִי אֹצִיא אֶת־בְּנֵי

יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם : וַיֹּאמֶר כִּי־אָהִין
עַמְּךָ וְהַלְּכָה לְהָאֹת כִּי אַנְכִּי שְׁלַחְתִּיךְ

בְּהַצִּיאָה אֶת־רַעַם מִמִּצְרָיִם
עַבְדוּן אֶת־הָאֱלֹהִים עַל־הַר הַוָּתָה :

13. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָאֱלֹהִים הָנֶה
אַנְכִּי בָּא אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי
לָהֶם אֱלֹהֵי אֲבוֹתיכֶם שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם
וְאָמְרוּ לִי מָה־שְׁמֹךְ מֶה אָמַר אֱלֹהִים :

14. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה אָהִין אָשֶׁר
אָהִין וְאָמַר כִּי תָּאִמֵּר לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל
אָהִין שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם :

טו וַיֹּאמֶר עֹזֶר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה פֶּרֶ
הָאִמְرָה אֶל־בָּנֵי יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

אֲבֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אֶבְרָהָם אֱלֹהֵי יַעֲקֹב
וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם וְהַ

שְׁמֵי לְעַלְמָם וְהַזְּכִיר לְךָ דָּר :

16. לְהַזְּכִיר אֶת־זָקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי
אֱלֹהִים יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתיכֶם נְرָאָת
אֱלֹהֵי אֶלְךָ אֶבְרָהָם יַעֲקֹב וּוַעֲקֹב לְאָמַר
פְּלַקְתִּי אֶתְכֶם וְאֶת־הַעֲשֵׂי לְכֶם
בְּמִצְרָיִם : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶתְכֶם

מִינְעֵנִי מִצְרָיִם אֶל־אֶרְץ הַכְּנָעָן
וְתִּחְמַתִּי וְהָאִמְרֵי וְהַפְּרֹזִי וְהַחֲזִי וְהַבְּסִי
אֶל־אֶרְץ זְבַת חֶלְבָּה וּרְבָשָׁה :

18. וְשִׁמְעוּ לְקָלָךְ וּבְאֶתְּאָתָה וְזָקְנֵי יִשְׂרָאֵל

אָלֶה סְלַה מִצְרָיִם וְאָמְרוּם אֱלֹהֵי יְהוָה
אָלֶה חָעֲבָרִים נִקְרָה עַלְיָנוּ וְעַתָּה נִלְבָּה
פָּא דָרָךְ שְׁלֹשָׁת יָמִים בְּמוֹדָבָר וְנוֹפָה
לִיהְוָה אֱלֹהֵינוּ: וְאָלֶה רְדֻעָתִי כִּי לְאִזְׁהָן ^ו
אָתָּכְם מֶלֶה מִצְרָיִם לְהַלְךְ וְלֹא בְּדַ
חָקָה: וְשְׁלַחֲתִי אֶת־דָּיוֹ וְחַנְיוֹתִי כִּ
אֶת־מִצְרָיִם בְּכָל־נְפָלָאתִי אֲשֶׁר
אָעָשָׂה בְּקָרְבָּו וְאַחֲרֵיכֶן יְשַׁלַּח אָתָּכְם:
וְבְתַּחַת אֶת־זָהָן הַעֲמָדָה בְּעֵינֵי מִצְרָיִם ^ז
וְרִיחָה כִּי תְלִכְנָן לֹא חָלָבְךָ רִיקָּס: ^ט
שְׁאָלָה אֲשֶׁר מִשְׁכַּנְתָּה וּמִגְּרָה בִּתְהָה ^ט
כְּלִידָסָה וּכְלִי זָהָב וּשְׁמָלָת וּשְׁמָתָם עַל־
בְּנוּכָם וְעַל־בְּנֵתיכֶם וּנְצָלָתָם אֶרְץ־
מִצְרָיִם: ^ט

Sie gaben sie alle in Egypten, und zu dem sagten: "Der HERR, der Echter Gott, hat uns gerufen; So lasst uns gehen dein tagereisen in die wüsten, dass wir opfern dem HERRN, unserem Gott." c. 5. 3.
V. 19. Aber ich weiß, dass auch der König in Egypten nicht wird ziehen lassen, ohne durch eine starke hand.

20. Denn ich werde meine hand ausstrecken, und Egypten schlagen mit allerley wundern, die ich darinnen thun werde: darnach wird er euch ziehen lassen.

21. Und ich will diesem volk gnade geben vor den Egyptern, dass, wenn ihr ausziehet, * nicht leer ausziehet:

* c. 11, 2. c. 12, 35. 36.

22. Sondern ein jeglich weiss soll von iher nachbarin und hausgenossen fordern silberne und goldene gefässe, und kleider: die sollt ihr auf eure söhne und töchter legen, und den Egyptern entwenden.

Das IV. Capitel.

I. Mosis wundergeräthschaft. II. Nöthigung, III. Reise, IV. Kinderbeschneidung. V. Gespräch mit Aaron.

וְעַזְנֵן מֹשֶׁה וְיֹאמֶר וְהַן לֹא־יַאֲמִינוּ לִי אֶ
וְלֹא יִשְׁמַעְ אֶבְלָי כִּי יֹאמְרוּ לְאָדָנָה
אָלוֹהֵי יְהוָה: וְיֹאמֶר אֶלְיוֹן יְהוָה ^ב
מִזְרָח בְּנֵרָה וְיֹאמֶר מִטְהָר: ^ב

וְיֹאמֶר הַשְׁלִיכָה אֶרְץָה וְיַשְׁלַכָּהוּ
אֶרְץָה וְיַחַד לְנַחַשׁ וַיַּנֵּס מֹשֶׁה מִפְנֵיו!
וְיֹאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה שְׁלֹחֵ בָּרָךְ ^ט
וְאַתָּה בְּנֵבָו וַיְשַׁלַּח יְהֹוָה וַיַּחַק בָּרָךְ
וְיַחַד לְמַטְהָר בְּכָפוֹ: ^ט

לִמְעֵן יַאֲמִינוּ כִּי־נִרְאָה אֶלְיוֹן יְהוָה ה
אָלְדוֹ אַבְתָּם אֶלְיוֹן אֶבְרָהָם אֶלְיוֹן יִצְחָק
וְאֶלְיוֹן יַעֲקֹב: וְיֹאמֶר יְהוָה לֹא עֹזֶר ^ט
הַבְּאָדָנָה וְרָךְ בְּחִילָה וַיַּבְאֵן יְהֹוָה בְּחִילָה

וְנִזְעָה וְהַנְּהָה יְהֹוָה מִצְרָעָתָה פְּשָׁלָג: ^ט
וְיֹאמֶר הַשְׁבָּב יְהֹוָה אֶל־חִילָה וַיַּשְׁבַּב ^ט
יְהֹוָה אֶל־חִילָה וְנִזְעָה מִחִילָה וְהַפְתָּה
שְׁבָה כְּבָשָׂר: ^ט

Mose antwortete, und sprach: Siehe, sie werden mir nicht glauben, noch meine stimme hören; sondern werden sagen, Der HERR ist dir nicht erschienen.

2. Der HERR sprach zu ihm: Was ists, das du in deiner hand hast? Er sprach: Ein stab.

3. Er sprach: Wirs ihn von dir auf die erde. Und er warf ihn von sich, da ward er zur schlangen: und Mose flohe vor ihr.

4. Über der HERR sprach zu ihm: Strecke deine hand aus, und erhasche sie bei dem schwanz. Da streckte er seine hand aus, und hielt sie: und sie ward zum stab in seiner hand.

5. Darum werden sie glauben, dass dir erschien sei der HERR, der Gott ihrer väter, * der Gott Abraham, der Gott Isaac, der Gott Jacob. * c. 3, 6. 15. 16.

6. Und der HERR sprach weiter zu ihm: Stecke deine hand in deinen busen. Und er steckte sie in seinen busen: und zog sie heraus; siehe, da war sie aussäsig wie schnee.

7. Und er sprach: Thue sie wieder in deinen busen. Und er thät sie wieder in den busen: und zog sie heraus; siehe, da ward sie wieder, wie sein ander fleisch.

8. Wenn

8. Wenn sie dir nun nicht werden glauben, noch deine stimme hören bei einem zeichen: so werden sie doch glauben deiner stimme bei dem andern zeichen.

9. Wenn sie aber diesen zweyen zeichen nicht glauben werden, noch deine stimme hören: so nim des wassers aus dem strom, und geuf es auf das trockene land; so wird dasselbe wasser, das du aus dem strom genommen hast, *blut werden auf dem trocknen lande. ^{*c. 7, 17.}

II. 10. Mose aber sprach zu dem HERRN: Ach mein HERRN, *ich bin ie und ie nicht wohl bereit gewest, seit der zeit du mit deinem knecht geredet hast; denn ich habe eine schwere sprache, und eine schwere junge. ^{*c. 6, 12.30.}

11. Der HERRN sprach zu ihm: *Wer hat dem menschen den mund geschaffen? Oder wer hat den stummen, oder tauben, oder sehenden, oder blinden gemacht? Hab ichs nicht gehan, der HERRN?

^{*Ps. 94, 9.}

12. So gebe nun hin: *Ich will mit deinem mund seyn, und dich lehren, was du sagen sollt. ^{*Matth. 10, 19.}

13. Mose sprach aber: Mein HErr, sende, welchen du senden wilst.

14. Da ward der HERRN sehr zornig über Mose, und sprach: Weiß ich denn nicht, daß dein bruder ^{*}Aaron, aus dem stamm Levi, bereit ist? und siehe, er wird heraus geben, dir entgegen: und wenn er dich sieht, wird er sich von herzen freuen. ^{*Sir. 45, 7.}

15. Du soll zu ihm reden, und die worte in seinen mund legen: und Ich will mit deinem und seinem mund seyn, und euch lehren, was ihr thun sollt.

16. Und ^{*}Er soll für dich zum volck reden: Er soll dein mund seyn, und Du soll sein Gott seyn. ^{*c. 7, 1, 2.}

17. Und diesen stab nim in deine hand, damit du zeichen thun sollst.

III. 18. Mose ging hin, und kam wieder zu Jethro, seinem schwäher, und sprach zu ihm: Lieber, *laß mich gehen, daß ich wieder zu meinen brüdern komme, die in Egypten sind; und sehe, ob sie noch leben. Jethro sprach zu ihm: Gehe hin mit frieden. ^{*1 Kön. 11, 21, 26.}

8 וְהִי אָם - לֹא יַאֲמִינוּ לְךָ וְלֹא יַשְׁמַעַנּוּ לְכָל הָאָתָּה
9 הַآخֶרֶן: וְרִיחָ אָם - לֹא יַאֲמִינוּ גַּם
לְשֵׁנִי הַאֲחֹתָה הַאֲלֹהִים, וְלֹא יִשְׁמַעַנּוּ
לְלָהָה וּלְקַחְתָּ מִפְּנֵי הַיּוֹדֵר וּשְׁפַכְתָּ
הַבִּשְׁבָה וְהִי הַפִּים אֲשֶׁר תַּקְחַ מִן-
הַאֲרָר וְרוּיוּ לְךָ בִּבְשָׁתָה:

10 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה בְּנֵי אַرְנִי
לֹא אֲשֵׁר דְּבָרִים אֲגַדֵּנִי גַּם מִתְמֻולֵּ
גַּם מִשְׁלָשִׁים גַּם מִאוֹ רַבְבָּחָ אל-
עַבְרָה כִּי כָּبֵר - פֶּה וּכְבָר לְשׁוֹן אַנְכִי:
11 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲלֵיכָי מַיְשֵׁם פֶּה לְאַרְבָּם
אוֹ מַיְשֵׁם אַלְמָן אוֹ חַרְשָׁן אוֹ פְּקָחָ
אוֹ עֹור הַלָּא אַנְכִי יְהוָה:

12 וְעַתָּה לְךָ וְאַנְכִי אֲהִיה עַם - פֶּה
וְחוּרִיתָה אֲשֶׁר תַּרְבֶּר:
13 וַיֹּאמֶר בְּנֵי אַרְנִי שְׁלַח-נָא בִּירַת-פְּשִׁילָה:
14 וַיֹּהֵר - אֲפִי יְהוָה בְּמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר
הַלֹּא אָחָרָן אֲחֹתָה הַלֹּויִילְעָתִי בְּ-
רַבְבָּר וּרְבָר הָוָא וְגַם תְּנַהָּה - הַזָּא
וְצָא לְקַרְאָתָה וְרוֹאָה וְשִׁמְחָה בְּלָבָבוֹ:
וְרַבְבָּתָ אלְיוּ וְשִׁמְתָּ אֶת-הַדְּבָרִים בְּפִי
וְאַנְכִי אֲהִיה עַם - פֶּה וְעַם - פִּתְחוּ
וְחוּרִיתָה אֲתָּם אֲגַדֵּשׁ תַּעֲשׂוּ:

15 וּרְבָּר - הָוָא לְךָ אַל-חָעֵם וְהִיא הַזָּא
יְהִי-לְתָהָלָפָה וְאַתָּה תְּהִרְהִר-לָו לְאַלְהִים:
16 וְאַתָּה - הַפִּטְמָה הוּא תַּקְחַ בִּיהָר אֲשֶׁר
תַּעֲשֶׂה - בָּבוֹ אַתָּה-חַאתָה: פ

17 וַיֹּלֶה מֹשֶׁה וַיַּשְׁבַּט אֶל - יְהָ
חַתְנוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ אֶלְכָה נָא וְאַשְׁוֹבָה
אֶל - אַתָּה אֲשֶׁר - בְּמִצְרָיִם וְאֶרְאָה
הַעֲדֹתָם חַיִּים נִיאָר יִתְרֹן לְמֹשֶׁה
לָהּ לְשָׁלוּס:

וְאֵת קָדוֹם אֶל־סִלְהַ בְּמִדְןָה לְהַזְכֵּר ¹⁹
 סְנִירִים כִּרְמָתוֹ בְּלָהָנִינִים רַמְבְּקָשִׁים
 אֶת־נְפָשָׁךְ : וַיַּחֲחַ מֹשֶׁה אֶת־אֶשְׁתָּו כ
 וְאֶת־בָּנָיו וַיַּפְבְּסֵם עַל־הַחֲמֹר וַיָּשֵׁב
 אֶרְצָה מִצְרָיִם וַיַּחֲחַ מֹשֶׁה אֶת־מִתְחָ
 הַאֲלָדִים בֵּינוֹ : נִיאָמֶר יְהוָה אֶל־
 מֹשֶׁה בְּלֹכְתְּךָ לְשׁוֹב מִצְרָיִם רָאָתָ
 בְּלָהָנִינִים אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בְּנֵרָה
 וַעֲשִׂיתָם לִפְנֵי פְּרֻעָה וְאַנְּיִ אַחֲזָ
 אֶת־לְבָנוֹ וְלֹא יִשְׁלַח אֶת־הָעָם :
 וְאֶמְרָתָ אֶל־פְּרֻעָה בְּהִ אָמַר יְהוָה אֶל־
 בְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל :
 וְאָמַר אֲלֵיכָ שְׁלָחָ אֶת־בָּנָי וַיַּעֲבְרָנִי ²³
 וְתִמְאָן לְשָׁלוֹחַ הַגָּהָ אַנְכִי הַלֵּג אֶת־
 בְּנֵה בְּנֵרָה : וַיַּחֲחַ בְּרָה בְּמִלְּזָן ²⁴
 וַיַּפְגְּשָׂהוּ יְהוָה וַיַּבְקַשׁ בְּמִיחָה :
 וַתַּחֲחַ צְפָרָה עַזְרָה וַתִּכְרֹת אֶת־עַרְלָתָה
 בְּנֵה וַתַּגְּעַ לְרָגְלָיו וַתֹּאמֶר בְּיַתְנֵן־
 דָּמִים אַתָּה לֵי :
 וַיַּרְףַּ מִפְּנֵנוּ אָוֹ אֶמְרָתָ חַתֵּן דָּמִים ²⁶
 לְמֹולֶת : פ
 וְאָמַר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן לְהַקְרָאת ²⁷
 מִשְׁתָּה הַפְּרָבְרָה וְיַלְהָ וַיַּפְגַּשׁוּ בְּהָרָ
 הָאֱלֹהִים וַיַּשְׁקַׁ לְזָוֹן :
 וַיִּגְרַבֵּר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן אֶת־כָּל־דְּבָרָיו יְהוָה ²⁸
 אֲשֶׁר־שָׁלוֹחַ וְאֶת־כָּל־רָאָתָה אֲשֶׁר
 צִוָּרוּ : וַיָּלֵה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיַּאֲסַפֵּ ²⁹
 אֶת־כָּל־וְיַעֲנֵנִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל :
 וַיַּרְבֵּר אַהֲרֹן אֶת־כָּל־חֲדֹבְרִים אֲשֶׁר־ל
 דְּבָרָ יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וַיַּעֲשֵׂה אַהֲרֹן
 לְעַנֵּי הָעָם : וַיַּאמְן הָעָם וַיַּשְׁמַעַן ³⁰
 כִּי־פָلֵךְ יְהוָה אֶת־בָּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכִי
 רָאָה אֶת־דָּעַנִים וַיַּקְרֵב וַיַּשְׁתַּחַוו :

19. Und sprach Gott zu Mose in Midian: Gehe hin, und siehe wieder in Egypten; denn die leute sind rot, die noch deinem leben sterben. *Exodus 3, 20, 21.
 20. Also nahm Mose sein weiß, und seine schwere, und stieg sie auf einem ast, und saß wieder in Egyptenland; und nahm den stab Gottes in seine hand.

21. Und der HERR sprach zu Mose: Siehe zu, wenn du wieder in Egypten kommst, daß du alle die wunder thust vor Pharaos, die ich dir in deine hand gegeben habe; *Ich aber will dein Volk verschonen, daß er das volk nicht lassen wird. *Exodus 7, 3, c. 14, 4.

22. Und sollst zu ihm sagen: So saget der HERR, Israel ist mein erstgeborener sohn;

23. Und ich gebiete dir, daß du meinen sohn ziehen lässest, daß er mir diene; Wirst du dich des wegern, so will *Ich deinen erstgeborenen sohn erwürgen. *Exodus 11, 5, c. 12, 29.

IV. 24. Und als er unterwegen in der herberge war, kam ihm der HERR entgegen, und wollte ihn tödten.

25. Da nahm Zippora einen Stein, und beschritte ihrem sohn die vorhaut, und rührte ihm seine füße an: und sprach, Du bist mir ein blutbräutigam. *Jos. 5, 2.

26. Da ließ er von ihm ab. Sie sprach aber blutbräutigam, um der beschneidung willen.

V. 27. Und der HERR sprach zu Aaron: Gehe hin Mose entgegen in die wüste. Und er ging hin, und begegnete ihm am berge Gottes, und küsste ihn. *Exodus 33, 4.

28. Und Mose sagte Aaron: alle worte des HERRN, der ihn gesandt hatte: und alle zeichen, die er ihm befohlen hatte.

29. Und sie gingen hin, und versammelten alle ältesten von den kindern Israel.

30. Und Aaron redete alle worte, die der HERR mit Mose geredt hatte: und thät die zeichen vor dem volk.

31. Und das volk glaubete. Und da sie hörerent, daß der HERR die kinder Israel heilungsucht und ihr elend angesehen hätte: neigeten sie sich, und beteten an.

Das V. Capitel.

- I. Unterlagen Moses und Aaron bei Pharaos. II. Dessen Höfliche Würdigung. III. Der geplante Tag.
- D**arnach gingen Moses und Aaron vor Pharaos, und sprachen zu Pharaos: So saget der HERR, der Gott Israels; Lass mein Volk ziehen, daß mirs ein fest halte in der Wüste. * c. 7, 16. c. 8, 1, 20.
2. Pharaos antwortete: Wer ist der HERR, des Stimme ich hören müsse, und Israel ziehen lassen? Ich weiß nichts von dem HERRN, will auch Israel nicht lassen ziehen. * Dan. 3, 15.
3. Sie sprachen: Der Edtuer Gott hat uns gerufen; So lasst uns nun hinziehen dren tagereisen in die Wüste, und dem HERRN, unserm Gott, opfern, daß uns nicht wiederfahre Pestilenz oder Schwert.
4. Da sprach der König in Egypten zu ihnen: Du, Moses und Aaron, warum wollt ihr das Volk von seiner Arbeit freymachen? Gehet hin an eure Dienste.
5. Weiter sprach Pharaos: Siehe, des Volks ist schon * zu viel im Lande, und ihr wollt sie noch feiern heissen von ihrem Dienst. * c. 1, 7, 12.
- II. 6. Darum befahl Pharaos desselben tages den Vögten des Volks und ihren Amtleuten, und sprach:
7. Ihr sollt dem Volk nicht mehr Stroh sammeln, und geben, daß sie Ziegel brennen, wie bis anher; lasset sie selbst hingehen, und Stroh zusammen lesen;
8. Und die Zahl der Ziegel, die sie bisher gemacht haben, sollt ihr ihnen gleichwohl auflegen, und nichts mindern; denn sie gehen müßig, darum schreien sie, und sprechen, Wir wollen hinziehen und unsern Gott opfern;
9. Man drücke die Leute mit Arbeit, daß sie zu schaffen haben, und sich nicht kehren an falsche rede.
10. Da gingen die Vögte des Volks und ihre Amtleute aus, und sprachen zum Volk: So spricht Pharaos, man wird euch kein Stroh geben;
11. Gehet ihr selbst hin, und samlet euch Stroh, wo ihres findet, aber von eurer Arbeit soll nichts gemindert werden.
12. Da zerstreute sich das Volk ins ganze Land Egypten, daß es stoppeln samlete, damit sie Stroh hätten.
- א** וְאַתָּה בָּאֵלֶּה וְאַהֲרֹן וְיַעֲמֹד אֶל-פְּנֵיהֶה לְהִדְמָרָה וְיַחֲזֵק לִי בְּמָרְבָּר :
- בָּשְׁלָחָה אֶת-עַמִּי וְיַחֲזֵק לִי בְּמָרְבָּר :
2. וַיֹּאמֶר פְּרֻעָה מַיְّהוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר נִשְׁמַע בְּכָל-לְשָׁחָה אֶת-יִשְׂרָאֵל לֹא יַרְעַת אֶת-יְהוָה וְגַם אֶת-יִשְׂרָאֵל לֹא אַשְׁלַח :
3. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי הָעָבָרִים נִקְרָא עֲלֵינוּ נִלְכָה פְּנָא דֶּרֶךְ שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּמִרְבָּר וְנוֹפְחָה לְיְהוָה אֱלֹהֵינוּ פָּנִים יִפְגַּעַנוּ 4. בְּרָבָר אוֹ בְּחָרָב : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מֶלֶךְ מִצְרָיִם לְפָה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן תִּפְרֹיעַי אֶת-הָעָם מִפְעָשָׂיו לְכֹו לְסִכְלָתֵיכֶם : הַנִּיאֶרְךָ פְּרֻעָה הַנְּרָבִים עַתָּה עַם הָאָרֶץ וְהַשְּׁבָתָם אֶתְּם מִסְבְּלָתָם :
6. וַיֹּצְאֵוּ פְּרֻעָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת-הַגְּנָזִים בְּעַם וְאַתָּה שְׁטָרוּ לְאָמֵר :
7. לֹא תִּאֲסִפְוּ לְתֹתְתֵּחַ בְּנֵיכֶם לְעַם לִפְנֵי הַלְּבָנִים כַּתְמֹול שְׁלֹשָׁם הֵם יַלְנֵי וּקְשֵׁרְךָ לְהֵם תָּבִן :
8. וְאַתָּה מִתְּבִנְתֵּחַ הַלְּבָנִים אֲשֶׁר הֵם עַשְׂתָּם חַמְול שְׁלֹשָׁם תִּשְׁמוּ עַל-הָלִים לֹא תִּגְרַעֵו מִפְנֵי כִּינְרָפִים הֵם עַל-כֵּן הֵם צָעִקִים לְאָמֵר נִלְכָה נִזְבָּח לְאֱלֹהֵינוּ תִּכְבְּרֵה הָעָבָרָה עַל-הָאָנָשִׁים וַיַּעֲשֵׂו בָּהּ וְאַל-יִשְׁעוּ בְּרָבִיר-שָׁקָר :
- וַיֹּצְאֵוּ נְגָשִׁי הָעַם וְשְׁטָרוּ וַיֹּאמְרוּ אֶל-הָעַם לְאָמֵר לְפָרֻעָה אַנְתָּי נֹתֵן לְכֶם תָּבִן :
- אַתָּם לְכֶם קְתוּ לְכֶם תָּבִן מְאֹשֶׁר תִּמְצָאוּ כִּי אֵין נִגְרָע מַעֲרָתֵיכֶם רָבָר :
- זְבַח לְקַשְׁשֵׁש קְשֵׁש לְתָבִן :

וְהַגָּשִׁים אֲצִים לֹאמֶר כֹּל מַעֲשֵׂיכֶם :¹³

דְּבָרִים בָּזָמָן פָּאֵשׁ בְּאָשָׁר בְּרוּצָן הַזָּקָן :

וַיֹּנוּ שָׁטוּרִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר - שָׁמוֹ¹⁴

עַלָּהֶם נְגַשִּׁי פָּמָה לְאָמֶר מֹרֶאָת

לֹא כָּלִיתָם חֲקָמָם לְלִפְנֵי כְּתֻמָּל

שְׁלָשָׁמָן - תָּמֹול נָס - הַיּוֹם :

וַיָּבֹא שָׁטוּרִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲקֹב אֶל-טו

פְּרֻעה לֹאמֶר לְפָה חָשָׁה כֵּה
לְעַבְרִיךְ : תָּבִן אֵין נָתָן לְעַבְרָה¹⁶ כֵּן נָמָך

לְבָנִים אָמְרִים לְנוּ עֲשֹׂו וְהַפְּנֵה

עַבְרִיה מַכִּים וְחַטָּאת עַפְקָה :

וַיֹּאמֶר נְרָפִים אֲחָם נְרָפִים עַל-פָּנָיו¹⁷

אַתָּם אָמְרִים נְלָכָה נִזְבְּתָה לְיהוָה :

וְעַתָּה לְכִי עַבְרוֹ וְתַמֵּן לֹא - יַפְתַּח¹⁸

לְכָס וְתַמֵּן לְבָנִים תַּתְנִינָה :

וַיַּרְאָה שָׁטוּרִי בְּנֵי - יִשְׂרָאֵל אֲחָת¹⁹

בְּרֻעָה לֹאמֶר לֹא - תִּגְרְעֵעַ מְלָכִינָם

דָּבָר - יוֹם בַּיּוֹמוֹ :

וַיַּפְגַּע אֶת-מֹשֶׁה וְאֶת-אַהֲרֹן נְצָבִים בְּ

לְקַרְבָּתָם בְּצָאתָם מִאָתָר פְּרֻעה :

וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים יְר־א יְהוָה עַלְמָם²¹

וַיַּשְׁפַּט אֲשֶׁר הַבָּאָשָׁטָם אֶת - רִיחָנִי

בְּעִינֵי פְּרֻעה וּבְעִינֵי עַבְרָיו לְתֹתָה -

חַרְבָּ בִּירָם לְחַרְגָּנוּ :

וַיַּשְׁבַּב מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה וַיֹּאמֶר אָרְנֵי²²

לִמְהָה הַרְעָתָה לְעֵם הַזָּה לְפָה וְהָ

שְׁלַחְתִּנִי : וְמַאֲזָה בָּאָתִי אֶל-פְּרֻעה²³

לְבָרֶב בְּשָׂמֶךָ הַרְעָ לְעֵם הַזָּה וּנְאֵל

לֹא-הַצִּילָת אֶת-עַמָּה :

CAP. VI.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עַתָּה תַּרְאָה אֶ

אֲשֶׁר אָעַשָּׂה לְפָרָעה כִּי בַּיְרַחְקָה

שְׁלָחָם וּבַיְרַחְקָה יִגְרָשָׂם מְאַרְצָו :

13. Und die völge trieben sie, und sprachen: Erfüllt euer tagwerk, gleich als da ihr stroh hattet.

14. Und die amtleute der kinder Israel, welche die völge Pharaos über sie gesetzet hatten, wurden geschlagen, und ward zu ihnen gesagt: Warum habt ihr weder heut noch gestern euer gesetzet tagwerk gemacht, wie vorhin?

15. Da gingen hinein die amtleute der kinder Israel, und schrien zu Pharaos: Warum wilst du mit deinen knechten also fahren?

16. Man gibt deinen knechten kein stroh, und sollen die ziegel machen, die uns bestimmet sind; Und siehe, deine knechte werden geschlagen, und dein volk muß sünden seyn.

17. Pharaos sprach: Ihr seyd müßig, müßig seyd ihr; darum sprechet ihr, Wir wollen hinziehen, und dem HERRN opfern;

18. So gehet nun hin, und fröhnet; stroh soll man euch nicht geben, aber die anzahl der ziegel sollt ihr reichen.

19. Da sahen die amtleute der kinder Israel, daß es ärger ward, weil man sagte: Ihr sollt nichts mindern von dem tagwerk an den ziegeln.

20. Und da sie von Pharaos gingen, begegneten sie Mose und Aaron; und traten gegen sie,

21. Und sprachen zu ihnen: Der HERR sehe auf euch, und richte es, daß ihr unsern geruch habt* stinkend gemacht vor Pharaos, und seinen knechten; und habt ihnen das schwert in ihre hände gegeben, uns zu tödten. * i Mose. 34, 30. 1 Sam. 13, 4.

22. Mose aber kam wieder zu dem HERRN, und sprach: Herr, warum thust du so übel an diesem volk? Warum hast du mich hergesandt?

23. Denn seit dem, daß ich hinein bin gangen zu Pharaos, mit ihm zu reden in deinem namen, hat er das volk noch härter geplaget; und du hast dein volk nicht errettet.

Cap. 6. v. 1. I. Der HERR sprach zu Mose: Num solst du sehen, was ich Pharaos thun werde; denn durch eine starke hand muß er sie lassenziehen, * er muß sie noch durch eine starke hand aus seinem lande von sich treiben. * c. 11, 1. c. 12, 33.

Das VI. Capitel.

1. Gott redet mit Mose. II. Den das volk nicht höret. III. Neuer befehl. IV. Moses geschieht V. und vermeidet.

2. Und Gott redete mit Mose, und sprach zu ihm: Ich bin der HERR.

3. Und bin erschienen Abraham, Isaac und Jacob, daß ich ihr allmächtiger Gott seyn wolle: aber mein name, HERR, ist ihnen nicht offenbart worden.

4. Auch hab ich meinen bund mit ihnen aufgerichtet: daß ich ihnen * geben will das land Canaan, das land ihrer wallfahrt, darinnen sie fremdlinge gewesen sind.

* v. Mos. 17, 8. c. 26, 3.

5. Auch hab Ich gehöret die wehflage der kinder Israel, welche die Egypter mit fröhnen beschweren: und habe an meinen bund gedacht.

6. Darum sage den kindern Israel: Ich bin der HERR, und will euch ausführen von euren lasten in Egypten, und will euch erretten von euren fröhnen, und will euch erlösen durch einen ausgereckten arm, und grosse gerichte;

7. Und will euch annehmen zum volce, und will euer Gott seyn, daß ihrs erfahren sollt, daß Ich der HERR bin, euer Gott, der euch ausgeführt habe von der last Egypti,

8. Und euch bracht in das land, darüber * ich habe meine hand gehabten, daß ichs gäbe Abraham, Isaac und Jacob; das will ich euch geben zu eigen, Ich der HERR.

* Ex. 47, 14.

II. 9. Mose sagte solches den kindern Israel: aber sie hören ihn nicht vor seufzen und angst, und vor harter arbeit.

III. 10. Da redete der HERR mit Mose, und sprach:

11. Gehe hinein, und rede mit Pharaos, dem könige in Egypten, daß er die kinder Israel aus seinem lande lasse.

12. Mose aber redete vor dem HErrn, und sprach: Siehe, die kinder Israel hören mich nicht, wie sollte mich denn Pharaos hören? * Dazu bin ich von unbeschrittenen lippen.

* v. 30. c. 4, 10.

13. Also redete der HERR mit Mose und Aaron: und thät ihnen befehl an die kinder Israel, und Pharaos, den könig in Egypten, daß sie die kinder Israel aus Egypten führeten.

ס ס ס יד 14

2. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֵלָיו מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר וְאַתָּה אֲלֹהִים

3. אֶלְيָה אָנָּי וְהַזָּה וְאֶתְנָא אֶל-

4. אַבְרָהָם אֶלְיַצְחָק וְאֶל־יַעֲקֹב בְּאֶלְשָׁקָה וְשָׁמְעֵי יְהוָה לֹא נָרוּתָה לְהָם :

5. וְגַם הַקְּלָתוֹ אֶת־בְּרִיתִי אַתָּם לְתַחַת לְהָם אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן אֶת־

6. אֶרֶץ מִגְּרָהָם אֲשֶׁר־גָּרוּ בָּהּ :

7. חַגְגָם אָנָּי שְׁמֻעָתִי אֶת־נְאָקָת בְּנֵי

8. יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרָיִם מַעֲבָרִים אֶתְכֶם וְאוֹכֵל אֶת־בְּרִיתִי :

9. לְכָן אָכָר לְבָנָי יִשְׂרָאֵל אָנָּי וְהַזָּה וְחַצְאָתִי אַתָּם

10. מִתְחַת סְבִּלְתָּה מִצְרָיִם וְחַצְלָתִי אַתָּם מַעֲבָרָתִם וְגַאֲלָתִי אַתָּם בְּנוֹעַ גְּטוּיה

11. וּבְשִׁפְטִים גְּדוּלִים :

12. וְלִכְתָּחִתִּי אַתָּם לְיַעַם וְהַיִּתְּהַלֵּם וְרִדְעָתִם

13. כִּי אָנָּי וְהַזָּה אֱלֹהִים הַמּוֹצִיא אַתָּם מִתְּבָרָתִם וְגַדְעָתִם :

14. וְמִתְּחַתְּתָה סְבִּילָתִים :

15. וְהַבָּאִתִּי אֶת־הָאָרֶן אֲשֶׁר נִשְׁתַּחֲווּ אֶת־אֶרְצִי

16. יְהִי לְתַחַת אַתָּה לְאַבְרָהָם לְיַצְחָק וּלְיַעֲקֹב וּנְתַחֲתִי אַתָּה לְכָם מִזְרָחָה אָנָּי

17. וְיִרְבֶּר מִשְׁהָה כֹּן אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שָׁמַעוּ אֶל־מִשְׁהָה מִקְצָר רֹוח וּמַעֲבָרָה

18. יְקַשְּׁהָ : פְּ וַיִּרְבֶּר יְהוָה אֶל־מִשְׁהָה לְאָמְרָה :

19. בָּא דָבַר אֶל־פְּרֻעָה מֶלֶךְ מִצְרָיִם וְיִשְׁלַח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִאֶרְצָו :

20. וַיִּרְבֶּר מִשְׁהָה לְפָנֵי יְהוָה לְאָמְרָה הַזֹּאת :

21. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמַעוּ אֶל־יְהוָה וְאַזְרָחָק יְשִׁמְעֵנִי פְּרֻעָה וְאַנְּיִ עַרְלְשִׁפְטִים : פְּ

22. וַיִּרְבֶּר יְהוָה אֶל־מִשְׁהָה וְאֶל־אַהֲרֹן

23. וְיִצְׁוּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶל־פְּרֻעָה מֶלֶךְ מִצְרָיִם לְחוֹזֵיא אֶת־בְּנֵי

24. יִשְׂרָאֵל מִאֶרֶץ מִצְרָיִם : ס

אלֹהֵי רָאשׁ בְּרִית־אֲבֹתֶם בְּנֵי רָאשָׁן:⁴
 בָּכֶר יִשְׂרָאֵל חַנּוֹךְ וּפְלַאֲגֵל חַנּוֹן:
 וּכְרָמֵי אֱלֹהִים מִשְׁפָחוֹת רָאשָׁן:
 וּבְנֵי שְׁמֻעוֹן יְמָאֵל וַיְמִין וְאֶחָד תּוֹ
 וּבְנֵי וְצָהָר וְשָׁאוֹל בָּנֵי הַכָּנְעָנִית:
 אֱלֹהִים מִשְׁפָחוֹת שְׁמֻעוֹן:
 וְאֱלֹהִים שְׁמוֹת בְּנֵי לְוִי לְתִלְרוֹתֶם:⁶
 גְּרָשָׂוֹן וְקָרָהָת וּמְרָגֵן וְשָׁנִי חַי לְוִי:
 שְׁבָע וְשְׁלָשִׁים וּמְמָאת שָׁנָה:
 בְּנֵי גְּרָשָׂוֹן לְבָנֵי וְשְׁמֵעִי לְמִשְׁפָחוֹתָם:⁷
 וּבְנֵי קָרָהָת עַמְרָם וְיִצְחָר וְחַבְרוֹן:⁸
 וְעַוְיָאל וְשָׁנִי חַי קָרָהָת שְׁלָשִׁים וְשְׁלָשִׁים
 וּמְמָאת שָׁנָה:
 וּבְנֵי מְרָגֵן מְחָלֵי וְמוֹשֵׁעַ אֱלֹהִים מִשְׁפָחוֹת:⁹
 נְשָׂיא הַלְוִי לְתִלְרוֹתֶם:
 וַיַּקְרַב עַמְרָם אֶת־יְכָרְדָרְתָו לְזַעַת כָּ
 וַתָּלֶד לוֹ אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־מֹשֶׁעַ וְשָׁנִי
 חַי עַמְרָם שְׁבָע וְשְׁלָשִׁים וּמְמָאת שָׁנָה:
 וּבְנֵי יִצְחָר קָרָהָת וְנָמָג וְכָרִי:
 וּבְנֵי עַוְיָאל מִישָׁאֵל וְאַלְעָפָן וְסָתְרִי:²²
 וַיַּקְרַב אַהֲרֹן אֶת־אַלְיָשָׁבָע בְּתַעֲמִינָרְבָּ²³
 אֲחֹתָה בְּחַשְׁׁוֹן לוֹ לְאַשָּׁה וַתָּלֶד לוֹ אֶת־
 גְּרָכָב וְאֶת־אַבְרָהָא אֶת־אַלְעָזָר וְאַדְּזָן:
 אִיתָמָר: וּבְנֵי קָרָהָת אָסִיר וְאַלְקָנָה:²⁴
 וְאֶבְרָאָסָף אֱלֹהִים מִשְׁפָחוֹת הַקְּרָחִי:
 וְאַלְעָזָר בָּנֵי אַהֲרֹן לְקָח־לוֹ מִבְּנוֹתָה
 פּוֹטִיאָל לוֹ לְאַשָּׁה וַתָּלֶד לוֹ אֶת־פִּנְחָס:
 אֱלֹהִים רָאשִׁי אֲבוֹת הַלְוִיִּם לְמִשְׁפָחוֹת:
 רֹאֵא אַהֲרֹן וְמֹשֶׁעַ אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה:²⁶
 לְהָם הַזְּיוֹן אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 מְאָרֶץ מִצְרָיִם עַל־צְבָאָתֶם:

IV. 14. Dies sind die haupter in gleichem geschlecht der väter. Die Soher * Ruben, des ersten sohns Israels, sind diese: Hanoch, Dallu, Hezron, Charmi. Das sind die geschlechte von Ruben.
 * 1 Mos. 46, 9. 4 Mos. 26, 5. 1 Chron. 6, 3.

15. Die kinder * Simeon sind diese: Jemuel, Jamin, Ohad, Iachin, Zohar; und Saul, der sohn des Cananäischen weibes. Das sind Simeons geschlechte.
 * 1 Mos. 46, 10. 1 Chron. 4, 24.

16. Dies sind die namen der kinder * Levi in ihren geschlechten: Gerson, Kahath, Merari. Aber Levi ward hundert und sieben und dreissig jahr alt.
 * 1 Mos. 46, 11. 4 Mos. 3, 17. 1 Chron. 7, 1.

17. Die kinder * Gerson sind diese: Libni und Sinai, in ihren geschlechten.
 * 1 Chron. 7, 17.

18. Die kinder * Kahath sind diese: Amram, Jezebar, Hebron, Uziel. Kahath aber ward hundert und drei und dreissig jahr alt.
 * 1 Chron. 7, 18.

19. Die kinder * Merari sind diese: Maheli und Musi. Das sind die geschlechte Levi in ihren stämmen.
 * 4 Mos. 26, 57.
 1 Chron. 7, 19. c. 24, 21.

20. Und Amram nahm seine muhme Jochebed zum weibe, die gebar ihm Aaron und Mose. Aber Amram ward hundert und sieben und dreissig jahr alt.

21. Die kinder Jezebar sind diese: * Korah, Nepheg, Sichri. * 4 Mos. 16, 1.

22. Die kinder * Uziel sind diese: Misael, Elzaphan, Sithri. * 3 Mos. 10, 4.

23. Aaron nahm zum weibe Eliseba, die tochter Aminadab, Nahassons schwester; die gebar ihm * Nadab, Abihu, Eleasar, Ithamar.
 * c. 28, 1.

24. Die kinder * Korah sind diese: Assir, Elkana, Abiasaph. Das sind die geschlechte der Koriter.
 * 1 Chron. 7, 22.

25. Eleasar aber, Aarons sohn, der nahm von den töchtern Putiel ein weib; die gebar ihm den * Pinehas. Das sind die häupter unter den vätern der Leviter geschlechten.
 * 4 Mos. 25, 7.

26. Das ist der Aaron und Mose, zu denen der Herr sprach: Führet die kinder Israel aus Egyptenlande mit ihrem heer.

27. Sie sind's, die mit Pharaos, dem füngigen in Egypten, redeten, daß sie die Kinder Israel aus Egypten führeten, nemlich Mose und Aaron.

V. 28. Und des tages * rebete der HERR mit Mose in Egyptenlande, * Geßt. 7,38.

29. Und sprach zu ihm: Ich bin der HERR, rede mit Pharaos, dem könige in Egypten, alles, was Ich mit dir rede.

30. Und er antwortete vor dem HERRN: Siehe, * ich bin von unschnittenen lippen, wie wird mich denn Pharaos hören? * v. 12. c. 4,10.

27. הִנֵּה הַמְּדֻבָּרִים אֶל־פְּרֹעָה מֶלֶךְ מַעֲרִם לְחֹזֵיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְפִצְרִים הוּא מֶלֶךְ וְאַרְנוֹ:

28. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים כִּי־יְהוָה אֱלֹהִים בָּאָרֶץ:

29. מְעָרִים: ס. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים כִּי־יְהוָה אֱלֹהִים בָּאָרֶץ לְאָמֹר אָנָּי יְהוָה רַבֵּר אֶל־פְּרֹעָה מֶלֶךְ מְעָרִים אֶת כֵּל־אֲשֶׁר אָנָּי רַבֵּר אֵלֶיךָ:

לְוַאֲמַר מֶלֶךְ שְׁבָתוֹם לְפָנֵי יְהוָה כֹּן אָנָּי עַרְלָשְׁבָתוֹם וְאֵיךְ יִשְׁמַע אָלֵי פְּרֹעָה: פ

Das VII. Capitel.

I. Mose und Aaron vor Pharaos. II. Zeichen mit dem stabe. III. Die erste plage, Wasser in blut verwandelt.

Der HERR sprach zu Mose: Siehe, ich habe dich einen gott gesetzet über Pharaos; und Aaron, dein bruder, soll * dein prophet seyn. * c. 4,16.

2. Du * sollst reden alles, was ich dir gebieten werde, aber Aaron, dein bruder, sollst vor Pharaos reden, daß er die Kinder Israel aus seinem lande lasse. * c. 4,15.

3. Aber * Ich will Pharaos herz verharren, daß ich meiner zeichen und wunder viel thue in Egyptenland. * c. 4,21. c. 14,4.

4. Und Pharaos * wird euch nicht hören, auf daß ich meine hand in Egypten beweise, und führe mein heer, mein volk, die Kinder Israel, aus Egyptenland, durch grosse gerichte. * c. 8,15. 19.

5. Und die Egypter sollens innen werden, daß Ich der HERR bin: wenn ich nun meine hand über Egypten ausstrecken, und die Kinder Israel von ihnen wegführen werde.

6. Mose und Aaron thäten, wie ihnen der HERR geboten hatte.

7. Und Mose war achsig jahr alt, und Aaron dreihund achsig jahr alt, da sie mit Pharaos redeten.

8. Und der HERR sprach zu Mose und Aaron:

9. Wenn Pharaos zu euch sagen wird, Beweiset eure wunder; so soll du zu Aaron sagen, Nim deinen stab und wirf ihn vor Pharaos, daß er zur schlangen werde.

II. 10. Da gingen Mose und Aaron hinein zu Pharaos, und thäten, wie ihnen der HERR geboten hatte. Und Aaron warf

א. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים רָאָה נְתִינָה אֶלְדִּים לְפְרֹעָה וְאַרְנוֹ אֲחִיה יְהוָה

ב. נְבִיאָה: אַתָּה תַּרְבֵּר אֶת כֵּל־אֲשֶׁר אַצּוֹב (אַרְנוֹ) אֲחִיה יְרַבֵּר אֶל־פְּרֹעָה וְשַׁלֵּחַ אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִאַרְצָו:

3. וְאַנְתָּא אֲכַשֵּׁח אֶת־לֵב פְּרֹעָה וְהַרְבִּיתִי אֶת־אֶת־אֶתְתִּי וְאֶת־מוֹפְּתִי בָּאָרֶץ מְעָרִים:

4. וְלֹא־יִשְׁמַע אֶלְכֶם פְּרֹעָה וְנְתִינָה אֶת־יְרוּ בְּמְעָרִים וְהַזְּאָתִי אֶת־צְבָאָתִי אֶת־עַמִּי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִאַרְץ מְצָוִים

ה. ה בְּשָׁפְטִים גָּדְלִים: וַיַּרְא יְהוָה מְצָרִים כִּי־

אֲנִי יְהוָה בְּנֶתֶן אֶת־יְרוּ עַל־מְעָרִים וְהַזְּאָתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִאַרְץ מְצָוִים:

6. וַיַּעֲשֵׂה מֶלֶךְ וְאַחֲרֵן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֲתָּם כָּן עֲשֹׂו:

7. וְמִשְׁאָה בְּנֵשְׁמָנִים שְׁנָה וְאַחֲרֵן בְּנֵשְׁלָשִׁים וְשָׁמָנִים שְׁנָה בְּרַבְּרִים אֶל־פְּרֹעָה: פ

8. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים כִּי־מֶלֶךְ אָחִון קָח אֶת־לְכָם מוֹפְּת וְאֶמְרָת אֶל־אַחֲרֵן קָח אֶת־מַטְּךָ וְהַשְּׁלָה לְפָנֵי־פְּרֹעָה יְהוָה לְתִבְנֵן:

9. כִּי יְרַבֵּר אֶלְכֶם פְּרֹעָה לְאָמַר תְּנַבֵּן כִּי־לְכָם מוֹפְּת וְאֶמְרָת אֶל־אַחֲרֵן קָח אֶת־מַטְּךָ וְהַשְּׁלָה לְפָנֵי־פְּרֹעָה יְהוָה לְגַעַשׂ וְגַעַשׂ וְבְּאֶמְרָת צִוָּה יְהוָה וְיִשְׁלַח אַחֲרֵן

אָתָּה - מֹשֶׁה לִפְנֵי פְּרֻעָה וְלְבָנָיו
עַבְרִיו וְהַדְרָה לְחַפְּנָן:
וַיֹּאמֶר פְּרֻעָה גַּם־הָם חֲרֹטְפִּי מִצְרָיִם בְּלֹתְחָתָם
כֹּן: וַיֹּשְׁלִיכְנָה אֲישׁ מִטְרוֹן וַיַּחַזֵּק
לְחַנִּינָם וַיַּבְלַע מִטְרוֹן אֶת־
מִטְחוֹת: וַיַּחַזֵּק לְבִבְרָה וְלֹא
שָׁמַע אֶלָּהֶם בְּאָשָׁר דָּבָר יְהוָה:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה כֹּבֶר לְבִבְרָה
פְּרֻעָה מֵאָן לְשַׁלֵּחַ תְּעַט:
לְהָאָל־פְּרֻעָה בְּבָקָר תְּנַפֵּל יְצָא הַפִּמְתָּה טו
וְנִצְבַּת לְקָרְאוֹתָו עַל־שְׁפָתָיו הַיָּאָר
וְהַפִּתְחָה אֲשֶׁר־נִרְחַף לְגַחֵשׁ תְּקַח בִּירָה:
וְאָמַרְתָּ אֶלְיוֹן יְהוָה אֱלֹהִי הָעֲבָרִים
שְׁלַחְנִי אֱלֹהִים לְאָמֵר שְׁלַחْ אֶת־עַפְּנִי
וְיַעֲבְּרַנִּי בְּמִקְרָבָר וְחִנֵּה לֹא־שְׁמַעַת
עַד־כֵּה: כִּי אָמַר יְהוָה אֱלֹהִי מִכֶּה
תַּרְלָעַ כִּי אֲנִי יְהוָה הָבָה אֲנִי מִכֶּה
בְּמִטְחָה אֲשֶׁר־בְּיַדְךָ עַל־הַמִּטְחָה
אֲשֶׁר־בְּיַאֲר וּנוֹהֲפָכוּ לְרַם:
וְהַרְגַּת אֲשֶׁר־בְּיַאֲר תְּמֻותָ וּבְאַשׁ
הַיָּאָר וּנְלֹא־מִצְרָיִם לְשֻׁתּוֹת מִים
סִמְן־הַיָּאָר:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה אָמַר אֱלֹהִים
אֶחָד קָח מִטְחָה וְנִתְחַדֵּר הָעַל־מִיכָּא
מִצְרָיִם עַל־נְהַלְתָם עַל־אֶרְידָק
וְעַל־אֶגְמִיָּהָם וְעַל כָּל־מִקְוָה
מִימִיהָם וְרוּחוֹן דָם וְבֵיתָה רַם בְּכָל־
אָרֶץ מִצְרָיִם וּבְכָל־מִצְרָיִם וּבְאַבָּנִים:
וַיֹּאמֶר בְּנֵי מֹשֶׁה וְאֶחָד קָח אֲשֶׁר־צָנָה כ
יְהוָה וְגַרְמֵס בְּמִטְחָה גַּזְה אֶת־הַפִּים אֲשֶׁר
בְּיַאֲר לְעַיִן פְּרֻעָה וּלְעַיִן עַבְרָא
וְנִרְחַפְּכוּ כָל־הַפִּים אֲשֶׁר־בְּיַאֲר לְדַם:

*seinen stab vor Pharaos, und vor seinen knechten: und er ward zur schlange.
*c. 4,3.

ii. Da forbette Pharaos die weisen und jäuberer. Und die Egyptischen zauberer thäten auch also mit ihrem beschwerten.
*c. 8, 7. 17. 18. † c. 3, 8.

12. Ein jeglicher warf seinen stab von sich, da wurden schlangen draus: aber Aarons stab verschlang ihre stäbe.
13. Also ward das herz Pharaos verstockt, und * hörete sie nicht: wie denn der HERR † geredet hatte.

*c. 8, 15. 19. c. 9, 7. 34. 35. † c. 3, 19.
III. 14. Und der HERR sprach zu Mose: Das herz Pharaos ist hart, er weigert sich das volk zu lassen.

15. Gehe hin zu Pharaos morgen, siehe, er wird ans wasser gehen: so trit gegeen ihm an das ufer des wassers; und nun den stab in deine hand, der zur schlangen ward.

16. Und spricht zu ihm: Der HERR, der Ebräer Gott, hat mich zu dir gesandt, und lassen sagen, *Lass mein volk, daß mirs diene in der wüsten; aber du hast bis her nicht wollen hören. *c. 5, 1. c. 8, 1. 20.

17. Darum spricht der HERR also: Daran sollst du erfahren, daß Ich der HERR bin; Siehe, ich will mit dem stabe, den ich in meiner hand habe, das wasser schlagen, das in dem strom ist; und es soll *in blut verwandelt werden,
*c. 4,9.

18. Dass die fische im strom sterben sollen, und der strom stinken, und den Egyptern wird eckeln zu trincken des wassers aus dem strom.

19. Und der HERR sprach zu Mose: Sage Aaron: Nim deinen stab, und recke deine hand aus *über die wasser in Egypten, über ihre bäche, und ströme, und seen, und über alle wasserlämpfe, daß sie blut werden; und sey blut in ganz Egyptenlande, beyde in hölfern und steinern gefässen.
*Ps. 78, 44.

20. Mose und Aaron thäten, wie ihnen der HERR gebeten hatte, und hub den stab auf: und schlug ins wasser, das im strom war, vor Pharaos und seinen knechten. Und alles wasser im strom ward in blut verwandelt.
*c. 17,5. † Ps. 78,44.
Ps. 105, 29.

21. Und die fische im strom schwammen, und der strom ward stinkend, daß die Egypter nicht trinken konten das wasser aus dem strom: und ward blut in ganz Egyptenlande.

22. Und die *Egyptischen zauberer thäten auch also mit ihrem beschweren. Also ward das herz Pharaos verstockt, und hörte sie nicht: wie denn der HErr geredet hatte. *Weish.17.7.

23. Und Pharaos wandte sich, und ging heim, und nahms nicht zu herzen.

24. Aber alle Egypter gruben nach wasser um den strom her, zu trinken: denn das wasser aus dem strom konten sie nicht trinken.

25. Und das währete sieben tage lang, daß der HErr den strom schlug.

Das VIII. Capitel.

I. Die zweite plage, Frösche; II. Die dritte, Läuse. III. Die vierde, Ungeziefer.

Der HERR sprach zu Mose: Gehe hinein zu Pharaos, und sprich zu ihm; So sagt der HERR, *Läß mein volk, daß mirs diene; *c.5.1. c. 7.16.

2. Wo du dich des wegerst, siehe, so will Ich alle deine grenze mit fröschen plagen;

3. Dass der strom soll von fröschen wimmeln, die sollen heraus kriechen, und kommen in dein haus, in deine kammer, auf dein lager, auf dein bette; auch in die häuser deiner knechte, unter dein volk, in deine backöfen, und in deine teige;

4. Und sollen die frösche auf dich, und auf dein volk, und auf alle deine knechte kriechen.

5. Und der HERR sprach zu Mose: Sage Aaron: Recke deine hand aus mit deinem stabe über die bache, und ströme, und sehn; und läß frösche über Egyptenland kommen.

6. Und Aaron reckte seine hand über alle wasser in Egypten: und kamen frösche heraus, daß Egyptenland bedecket ward.

7. Da *thäten die zauberer auch also mit ihrem beschweren, und ließen frösche über Egyptenland kommen. *c. 7.11.12.

8. Da *forderte Pharaos Mose und Aaron, und sprach: Bittet den HERRN für mich, daß er die frösche von mir und von meinem volk nehme; so will ich das volk lassen, daß es dem HERRN opfere. *c. 10. 16. c. 12. 31.

21 וְהַזְבֵּה אֲשֶׁר־בִּיאֹד מֹתָה וְכָאַשׁ רְאֹא־
וְלֹא־יַכְלֵל מִצְרִים לְשֻׁתָּה מִים מִן־
הַיָּאָר יוֹתֵה וְתַם בְּכָל־אָרֶץ מִצְרִים:

22 וַיַּעֲשֵׂה כֹּن חֲרֵטָפִי מִצְרִים בְּלֹטִיהם
וַיַּחֲזֹק לְבַ-פְּרֻעָה וְלֹא־שָׁמַע אֶלָּהֶם

23 כַּאֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה: וַיַּפְּרֻעָה וַיְכַאֵּב
אֶל־בִּיתָו וְלֹא־שָׁתֵּת לִבּוֹ גַּם־לְאֶרְצָה:

24 וַיַּחֲפֹרוּ בָּלְ-מִצְרִים סְבִיבַת הַיָּאָר מִים
לְשֻׁתָּה כִּי לֹא יָכְלוּ לְשֻׁתָּה מִפְּנֵי נְאוֹר:
כִּי וְיַפְּלַא שְׁבָעָת יְמִים אַחֲרֵי חֲפֹת־

יְהוָה אֲרֹת־הַיָּאָר: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בָּא

26 (1) אֶל־פְּרֻעָה וְאֶמְرָת אֶלְיוֹ כִּי אָמַר יְהוָה
27 (2) שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹרָנוּ: וְאֶם־מִאן
אֲפָה לְשְׁלַח הַנָּהָר אֲנָלִי נָגַף אֶת־כָּל־

28 (3) גְּבוֹלָה בְּצָפְרָדִיעִים: וְשָׁרוֹן הַיָּאָר
צָפְרָדִיעִים וְעַלְבָּא בְּבִיתָה וּבְחֶרְבָּה
מִשְׁכָּבָה וְעַל־מִשְׁתָּחָה וּבְבִיתָה עַבְרִיהָ
וּבְעַפְּרָה וּבְתְּנוּרָה וּבְמִשְׁאָרוֹתָה:

29 (4) וּבְכָה וּבְעַמָּה וּבְכָל־עַבְרִיהָ יַעֲלֵי
הַצָּפְרָדִיעִים:

א [C.VIII] (5) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־
אַהֲרֹן נְתֵה אֶת־יְרָךְ בְּמִטְחָה עַל־הַנְּהָרָה
עַל־הַיָּאָרִים וּעַל־הַאֲגָמִים וּהַעַל אֶת־

2 (6) הַצָּפְרָדִיעִים עַל־אָרֶץ מִצְרִים: וַיַּטֵּן
אַהֲרֹן אֶת־יְרָךְ עַל מִימֵי מִצְרִים
וְתַעֲלֵל הַצָּפְרָדָע וְחַבֵּס אֶת־אָרֶץ מִצְרִים:

3 (7) אֲרֹת־הַצָּפְרָדִיעִים עַל־אָרֶץ מִצְרִים:
4 (8) וַיַּקְרֵא פְּרֻעָה לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר
הַעֲתָרוּ אֶל־יְהוָה וְיִסְרֵל הַצָּפְרָדִיעִים מִמְּנִי
וּמִעַמִּי וְאַשְׁלַחֵה אֶת־הָעָם וְוּבְחַלְלֵה יְהוָה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְפָרָעָה הַתִּפְאֵר עָלָיו ⁽⁹⁾
לְמַתִּי אַעֲטֶר לְבָה וְלַעֲבָרוֹךְ וְלַעֲפָה
לְהַכְּרִית הַצְּפָרְעִים מִפָּה יְמִבְּנָה
רַק בִּיאָר תְּשָׁאָרָה ⁽¹⁰⁾
וַיֹּאמֶר לְמַתִּיר וַיֹּאמֶר כָּרְבָּרָה לְמַעַן ⁽¹¹⁾
תְּרֻעַ בְּיַד אַין בִּיהּוֹת אֱלֹהִינוּ ⁽¹²⁾
וְסֹרֵי הַצְּפָרְעִים מִפָּה וּמִבְּנָה ⁽¹³⁾
וּמַעֲבָרוֹת וּמַעֲפָה רַק בִּיאָר תְּשָׁאָרָה:
וַיֹּצֶא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִעֵם פְּרָעָה ⁽¹⁴⁾
וַיַּעֲצַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה עַל־דָּבָר
הַצְּפָרְעִים אֲשֶׁר־שָׁם לְפָרָעה: ⁽¹⁵⁾
וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וַיָּמָתֵּה ⁽¹⁶⁾
הַצְּפָרְעִים מִן־הַבְּתִים מִן־חַצְׂרוֹת
וַיָּמָתֵּה שְׁرָת: וַיַּעֲבֹר אֶתְם חַמְרָם ⁽¹⁷⁾
חַמְרָם וּמִבָּאֵשׁ הָאָרֶץ: וַיַּגְּרֹא פְּרָעָה כִּי ⁽¹⁸⁾
הִגְתַּה קְרוּנוֹתָה וְהִכְבַּרְתָּה אֶת־לְבָוֹלְאָה
שְׁמַע אֱלֹהִים כַּאֲשֶׁר דָּבָר יְהוָה: ס ⁽¹⁹⁾
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אַמְرָא אֶל־אַהֲרֹן ⁽²⁰⁾
נַתְּה אֶת־מַטָּח וְהַקְרֵב אֶת־עַפְרָה הָאָרֶץ
וְהִיֵּה לְכָנָם בְּכָל־אָרֶץ מִזְרָחִים: ⁽²¹⁾
וַיַּעֲשֵׂה־בָן וַיְטַא אַהֲרֹן אֶת־יְרֹן ⁽²²⁾
בְּמַטָּחוֹ וְהַקְרֵב אֶת־עַפְרָה הָאָרֶץ וְתַחַר
הַכָּנָם בְּאֶרֶם וּבְבָרְמָה כָּל־עַפְרָה
הָאָרֶץ תְּהִיא כָּנָים בְּכָל־אָרֶץ מִזְרָחִים: ⁽²³⁾
וַיַּעֲשֵׂה־בָן הַחֲרַטְמִים בְּלִתְרִים לְהֹצִיא ⁽²⁴⁾
אֶת־הַכָּנָים וְלֹא יָלֹא וְתַחַר הַכָּנָם ⁽²⁵⁾
בְּאֶרֶם וּבְבָרְמָה:
וַיֹּאמֶר הַחֲרַטְמָת אֶל־פְּרָעה אַעֲבָע ⁽²⁶⁾
אֲלֵהִים הוּא וַיְחַזֵּק לְכַפְרָעה וְלֹא־
שְׁמַע אֱלֹהִים כַּאֲשֶׁר דָּבָר יְהוָה: ס ⁽²⁷⁾
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הַשְּׁבָם בְּבָקָר ⁽²⁸⁾
וְהִתְצַב לִפְנֵי פְּרָעה הַנְּהָה יְתַא
הַפְּשִׁימָה וְאָמְרָת אַלְיו פָּה אַפְרָר
יְהוָה שְׁלַח עַפְרָה וּמַעֲבָרָנוּ:

9. Mose sprach: Habe du die ehre vor mir, und stimme mir, wenn ich für dich, für deine knechte, und für dein volk bitten soll, daß die frostsche von dir, und von deinem hause vertrieben werden, und allein im strom bleiben.

10. Er sprach: Morgen. Er sprach, Wie du gesagt hast: auf daß du erfahrest, daß niemand ist, wie der HERR, unser Gott; ^{c. 9, 14. c. 15, II.}

11. So sollen die frostsche von dir, von deinem hause, von deinen knechten, und von dein volck genommen werden und allein im strom bleiben.

12. Also ging Mose und Aaron von Pharao. Und Mose schrie zu dem HERRN, der frostsche halben, wie er Pharao hatte zugesaget.

13. Und der HERR thät, wie Mose gesagt hatte: Und die frostsche kürben in den häusern, in den höfen, und auf dem felse.

14. Und sie häusseren sie zusammen, hie einen haussen, und da einen haussen: und das land stand davon.

15. Da aber Pharao sahe, daß er lust frigt hatte: ward sein herk verhortet, und * hörete sie nicht, † wie denn der HERR geredt hatte. ^{c. 7, 13. 22. f. 3, 19.}

16. Und der HERR sprach zu Mose: Sage Aaron, Recke deinen stab aus, und schlage in den staub auf erden, daß läuse werden in ganz Egyptenlande.

17. Sie thaten also. Und Aaron reckte seine hand aus mit seinem stobe, und schlug in den staub auf erden: und es wurden läuse an den menschen, und an dem Vieh; aller staub des landes ward läuse in ganz Egyptenlande.

18. Die zauberer thäten auch also mit ihrem beschweren, daß sie läuse heraus brächten: aber * sie konten nicht. Und die läuse waren beyde an menschen und am Vieh. ^{* Welsh. 17, 7.}

19. Da sprachen die zauberer zu Pharao: * Das ist Gottes finger. Aber das herk Pharao ward verstoakt, und hörete sie nicht: wie denn der HERR gesagt hatte.

* Ps. 64, 10. Luc. 11, 20.
III. 20. Und der HERR sprach zu Mose: Mache dich morgen frühe auf, und trit vor Pharao (siehe, er wird ans wasser gehen) und sprich zu ihm; So saget der HERR, Laß mein volck, daß mirs diene; ^{21. Wo}

21. Wo nicht, siehe, so will ich allerley unziefer lassen kommen über dich, deine knechte, dein volck, und dein haus; daß aller Egypter häuser, und das feld, und was drauf ist, voll unziefers werden sollen;

22. Und will des tages ein sonders thun mit dem lande Gosen, da sich mein volck enthält, daß kein unziefer da sey; auf daß du innen werdest, daß Ich der HERR bin auf erden allen halben;

23. Und will eine erlösung segen zwischen meinem und deinem volck, morgen soll das zeichen geschehen.

24. Und der HERR thät also. Und es kam viel * unziefer in Pharaos haus, in seiner knechte häuser, und über ganz Egyptenland. Und das land ward verderbet von dem unziefer. * Weish. 16, 9.

25. Da * forderte Pharaos Mose und Aaron, und sprach: Gehet hin, opfert eurem Gott, hic im lande. * c. 8, 8.

26. Mose sprach: Das taugt nicht, daß wir also thun; denn wir würden der Egypter greuel opfern unsern Gott, dem HERRN; Siehe, wenn wir denn der * Egypter greuel vor ihren augen opferten, würden sie uns nicht steinigen?.

* 1 Mos. 43, 32.

27. Dren tagreisen wollen wir gehen in die wüste, und dem HERRN, unsern Gott, opfern, * wie er uns gesagt hat.

* c. 3, 18.

28. Pharaos sprach: Ich will euch lassen, daß ihr dem HERRN, eurem Gott, opfert in der wüsten; allein, daß ihr nicht ferner ziehet; und bitte für mich.

29. Mose sprach: Siehe, wenn ich hinaus von dir komme, so will ich den HERRN bitten, daß dis unziefer von Pharaos, und seinen knechten, und seinem volck genommen werde, morgendes tages; Allein, täusche mich nicht mehr, daß du das volck nicht lassest, dem HERRN zu opfern.

30. Und Mose ging hinaus von Pharaos, und bat den HERRN.

31. Und der HERR thät, wie Mose gesagt hatte, und schaffete das unziefer weg von Pharaos, von seinen knechten, und von seinem volck, daß * nicht eins über blieb.

* c. 10, 19. c. 14, 28.

27 כִּי־אָמַר־אֱלֹהִים מֶלֶךְ אֶת־עַםְךָ הָנָנוּ מְשֻׁלֵּחַ בְּךָ וּכְעָבָדֶיךָ וּבְעַמְךָ וּבְבָתֶיךָ

אֶת־הָעָרָב וּמִלְאָוֹבָתִי מִצְרָיִם אֶת־הָעָרָב וְגַם הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־הִסְעִירָה:

28 וְהַפְּלִילִיתִי בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־אֶרְץ גְּשָׁן אֲשֶׁר עַמְּךָ עָמֵד עַלְيָה לְבָלָתִי הַיּוֹתָר־

שֵׁם עָרָב לְמַעַן תְּרֵעָה כִּי אַנְּכִי יְהוָה בְּלֵבָבִי רָאָתָה־

19 בְּלֵבָבִי רָאָתָה: וּשְׁמַפוֹן פְּרַת בֵּין עַמְּךָ וּבֵין עַמְּךָ לְמַחְרֵךְ וְיָהִי רָאָתָה רָוָה:

20 וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כֵּן וַיַּבְאֵל עָרָב בְּכָר בִּתְהָרָה פְּרֻעָה וּבֵית עָבָרִיו וּבְכָל־אֶרְץ מִצְרָיִם תְּשַׁחַתְּ הָאָרָז מִפְּנֵי הָעָרָב:

21 וַיַּקְרְבֵּא פְּרֻעָה אֶל־מֹשֶׁה וְלֹא־הָרָן וַיֹּאמֶר לְנִי זָכוֹר לְאֱלֹהִיכָּם בָּאָרָז:

22 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לֹא נָכוֹן לְעַשׂוֹת כֵּן כִּי תֹּועֶבֶת מִצְרָיִם נָבוֹחַ לְיְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַזֶּה נָבוֹחַ אֶת־תֹּועֶבֶת

23 מִצְרָיִם לְעִינֵיכֶם וְלֹא יַסְכִּלוּנוּ רֹהֶה שְׁלֹשֶׁת יָמִים נָלֵה בְּמִרְבָּר וּבְחָנוֹן לְיְהוָה אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר יֹאמֶר אֱלֹהֵינוּ:

24 וַיֹּאמֶר פְּרֻעָה אֲנִי אֲשֶׁר־אֶתְכֶם וַיַּחֲקַם לְיְהוָה אֱלֹהִיכֶם בְּמִרְבָּר רַק הַרְחָק לְאֶתְרַחִיקוֹלְכַת הַעֲתִירָה בְּעָרִי:

25 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה הַנָּה אָנֹכִי יוֹאָז עַמְּךָ וַתַּעֲתַרְתִּי אֶל־יְהוָה וְסַר הָעָרָב מִפְּרֻעָה מִעָבָרִיו וּמִעַמְּדוֹן כַּותְרָ רַק אֶל־יְסַף פְּרֻעָה הַתָּלֵל לְבָלָתִי שְׁלַח אֶת־

26 הָעָם לְבוֹחַ לְיְהוָה וַיַּצֵּא אֱלֹהִים לְיְהוָה: וַיַּעֲפֵר אֱלֹהִים מִעַמְּךָ מִעַמְּךָ פְּרֻעָה וַיַּעֲפֵר

27 מִפְּרֻעָה מִעָבָרִיו וּמִעַמְּדוֹן לְאֶתְכֶם אֶת־חָדָר: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה בְּכָרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב

28 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

29 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

30 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

31 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

32 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

33 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

34 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

35 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

36 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

37 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

38 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

39 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

40 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

41 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

42 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

43 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

44 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

45 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

46 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

47 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

48 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

49 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

50 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

51 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

52 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

53 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

54 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

55 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

56 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

57 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

58 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

59 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

60 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

61 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

62 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

63 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

64 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

65 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

66 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

67 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

68 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

69 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

70 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

71 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

72 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

73 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

74 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

75 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

76 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

77 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

78 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

79 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

80 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

81 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

82 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

83 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

84 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

85 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

86 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

87 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

88 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

89 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

90 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

91 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

92 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

93 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

94 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

95 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

96 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

97 אֶת־יְהוָה: וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרָבָר מֹשֶׁה וְבָרָבָר הָעָרָב אֶת־

98 אֶת־יְה

וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֶת־לִבּוֹ בָּם גַּם־²⁸
הַזֹּאת וְلֹא שָׁלֵחַ אֶת־הָעָם:

Das IX. Capitel.

I. Die fünfte plage, Pest am vieh; II. Die sechste, Blätter; III. Die siebente, Haxe.

וַיֹּאמֶר וְהַזֶּה אֶל־מֹשֶׁה בְּאֶל־פְּרָעָה
וְרַبְּתָת אֲלֹיו בְּהִדְאָמֶר וְהַזֶּה אֶל־
הָעָבָרִים שָׁלֵחַ אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹרֻנִי:
כִּי אִם־מִאֵן אַתָּה לְשָׁלֹחַ וְעוֹרָךְ מַחְזִיקָה
בָּם: הַנֶּה יַרְדֵּהוּ הַזֹּהָה בְּמִקְנָה
אֲשֶׁר בְּשָׂרָה בְּטוֹסִים בְּחִמּוֹרִים בְּגַמְלִים
בְּבָקָר וּבְצָאן דָּבָר כָּבֵר מָאָר:
וְהַפְּלָחָה יַהֲוָה בֵּין מִקְנָה יִשְׂרָאֵל וּבֵין
מִקְנָה מִצְרָיִם וְלֹא יִמְוֹתֵץ מִכְלָיָה־לְבָנֵי
יִשְׂרָאֵל רֶבֶר: וְנִשְׁמַס יַהֲוָה מַזְעֵד לְאַמְּקָם הָ
מַחְרָה יִשְׁעָה יַהֲוָה תְּבָרֵר הַזֶּה בָּאָרֶץ:
נוֹעַשׂ יַהֲוָה אֶת־הַרְבָּר הַזֶּה מִפְּחָתָה
וְיִמְרָא כָּל מִקְנָה מִצְרָיִם וּמִפְּקָנָה
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא־מֵת אָחָר:
וַיַּשְׁלַח פְּרָעָה וְחִנָּה לֹא־מֵת מִפְּקָנָה:
יִשְׂרָאֵל עַד־אָחָר וַיַּכְבֵּר לְבָב פְּרָעָה וְלֹא
שָׁלֵחַ אֶת־הָעָם: פ וַיֹּאמֶר יַהֲוָה
אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן קְחוּ לְכֶם מְלָא
חַפְנִיכֶם פִּיחַ בְּשָׂנִין וַיַּרְאֻ מִשְׁעָה חַשְׁמִינָה
לְעִינֵי פְרָעָה: וְהַיָּה לְאַבָּק עַל־כָּל־
אָרֶץ מִצְרָיִם וְהַיָּה עַל־הָאָרֶם וְעַל־
הַבְּرָמָה לְשָׁחָן פָּרָח אֲבֻבָּעָת בְּכָל־
אָרֶץ מִצְרָיִם: וַיַּקְהֵל אֶת־פִּיחַ הַכְּבָשָׂן
וַיַּעֲמֹדוּ לִפְנֵי פְרָעָה וַיַּרְא אֹתוֹ מֹשֶׁה
הַשְׁמִימָה וַיֹּהֵי שָׁחָן אֲבֻבָּעָת פָּרָח
בְּאָרֶם וּבְבָמָה: וְלֹא־כָלָו הַחֲרֹטְפָּוּ וְ
לְעַמְּדָר לִפְנֵי מֹשֶׁה מִפְּנֵי הַשָּׁחָן בַּיּוֹתֶה
הַשָּׁחָן בְּחַרְטָמָס וּבְכָל־מִצְרָיִם:

32. Aber Pharaos verhältniss sein herz auch dasselbe mal, und ließ das volk nicht.

Der HERR sprach zu Moše: Gehe hinein zu Pharaos, und sprich zu ihm: Also saget der HERR, der Gott der Ebräer, *Läß mein volk, daß sie mir dienen. *c. 5, 1. c. 7, 10.

2. Wo du dich des wegerst, und sie weiter aufhältst:

3. Stehe, so wird die hand des HERRN seyn über dein vieh auf dem selbe, über pferde, über esel, über camelle, über ochen, über schafe, mit einer fast schweren pestilenz.

4. Und der HERR wird ein besonders thun, zwischen dem vieh der Israeliter, und der Egypfer: daß nichts sterbe aus allem, das die kinder Israel haben.

5. Und der HERR bestimmte eine zeit, und sprach: Morgen wird der HERR solches auf erden thun.

6. Und der HERR thät solches des morgens, und starb allerley vies der Egypfer: aber des viehes der kinder Israel starb nicht eins.

7. Und Pharaos sandte darnach: und siehe, es war des viehes Israel nicht eins gestorben. Aber das herz Pharaos ward verstockt, und ließ das volk nicht.

II. 8. Da sprach der HERR zu Moše und Aaron: Nehmet eure säufste voll ruß aus dem ofen, und Moše sprengte ihn gen himmel vor Pharaos; *c. 7, 8. c. 12, 1. 43.

9. Dass über ganz Egyptenland stäube, und böse schwarze blättern aufzufahren, beyde an menschen und am vies, in ganz Egyptenlande.

10. Und sie nahmen ruß aus dem ofen, und traten vor Pharaos, und Moše sprengte ihn gen himmel. Da fuhren auf böse schwarze blättern, beyde an menschen und am vies:

11. Also, daß die zauberer *nicht könnten vor Moše stehen, vor den bösen blättern; denn es waren an den zauberern eben so wohl böse blättern, als an allen Egypfern. *Weish. 17, 7.

וְיָהּוּ בְּנֵד אֶשׁ מִתְלַקְּדָרָת בְּתַחַת הַפְּךָ²⁴
 בְּבָרֶךָ מַאֲדָר אָשָׁד לֹא־הָהָה כְּמֹתָה
 בְּכָל־אָרֶץ מִצְרָים מִאַז פְּלָגָה
 וְיָהּ הַפְּרָד בְּכָל־אָרֶץ מִצְרָים אַתָּה פְּלָגָה
 אֲשֶׁר בְּשָׂרָה מְאָדָם וְעַד־בְּהַמָּה זֹאת
 כָּל־עַשְׂבָּה הַשּׁוֹרֶה חַנָּה הַבָּלָר וְאַחֲרָלָב
 עַז הַשְּׁרָה שָׁבָר : רַק בָּאָרֶץ גַּשְׁן²⁶
 אֲשֶׁר־שָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא תִּיהְיָ בְּרָד :
 וַיָּשַׁלַּח פְּרָעָה וַיַּקְרָא לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן²⁷
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּמַטֵּא תְּפֻעַם יְהוָה
 הַצְּרִיךְ וְאַנְּיָ וְעַמְּיָ הַרְשָׁעִים :
 הַעֲתָרוּ אֶל־יְהוָה וְרַב מִתְּהִתָּ קָלָת²⁸
 אֱלֹהִים וּבָרֶךָ וְאַשְׁלָחוּ אֲתָּלָם וְלֹא
 תְּסַפֵּן לְעַמָּךְ : וַיֹּאמֶר אֶלְיוֹ מֹשֶׁה²⁹
 בְּצָאתְךָ אֶת־הָעִיר אֲפָרֵשׁ אֶת־כְּפִי
 אֶל־יְהוָה הַקְּלֹות יְתַלְלוּ וְתַבְּרֵר לֹא
 יְהִי הַעֲרוֹר לְמַעַן תַּרְעֵבָה כִּי לְיְהוָה הָאָרֶץ :
 וְאַפָּה וְעַבְרִיה יְרֻעַתְּ בַּיִתְּ טָרֵם ל
 תְּרוּאָון מִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהִים :
 וְהַפְּשָׁתָה וְהַשְׁעָרָה נִנְתָּחָה כִּי הַשְׁעָרָה³¹
 אַבִּיב וְהַפְּשָׁתָה גְּבָעָל :
 וְהַחַתָּה וְהַכְּפִמָּת לְאַנְגָּו כִּי אֲפִילָתְהַחַתָּה³²
 וַיַּצֵּא מֹשֶׁה מִמְּעֵם פְּרָעָה אֶת־הָעִיר³³
 וַיַּפְרֵשׁ בְּפִיו אֶל־יְהוָה וַיַּחֲדֹל הַקְּלֹות
 וְהַבְּרֵר וְמַטֵּר לֹא־נִתְּהַרְאָה :
 וַיַּרְא פְּרָעָה כִּי־חַרְלָל הַפְּנִימָר³⁴
 וְהַבְּרֵר וְהַקְּלֹת וְיִסְרָה לְחַטָּא וְיִכְּבֶר
 לְבוֹ הוּא עַבְרִיו :
 וַיַּחֲזֹק לְבַבְּ פְּרָעָה וְלֹא שָׁלַח אֶת־בְּנֵי הָ
 יִשְׂרָאֵל בְּאַשְׁר דִּבֶּר יְהוָה בַּיְרֵ־מֹשֶׁה :

Das X. Capitel.

I. Die achte plage, der Heuschrecken, gedrückt, II. und vollstreckt; III. Wie auch die neunte, dreitägige Finsternis. IV. Verbot vom Hause.

כְּפָפָפָטו¹⁵
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בָּא אֶל־פְּרָעָה א

24. Das hagel und fass unter einander führen, so großsam, daß begleichen in ganz Egyptenlande nie gewesen war, sind der zeit leute drinnen gewesen sind.

25. Und der hagel schlug in ganz Egyptenland alles, was auf dem selde war, beyde menschen und Vieh: und schlug alles Kraut auf dem selde, und zerbrach alle bäume auf dem selde.

26. Ohn allein im lande Gosen, da die kinder Israel waren, da hagelte es nicht.

27. Da schickte Pharao hin, und ließ Moses und Aaron rufen, und sprach zu ihnen: Ich habe das mal mich versündigt; • Der HERR ist gerecht, ich aber und mein volk sind Gottlose. Dan.9,7.8.9.

28. Bittet aber den HERRN, daß aufhöre solch donnern und hageln Gottes: so will ich euch lassen, daß ihr nicht länger hie bleibet.

29. Moses sprach zu ihm: Wenn ich zur stadt hinaus komme, will ich* meine hände ausbreiten gegen dem HERRN; so wird der donner aufhören, und kein hagel mehr seyn, auf daß du innen werdest, daß t die erde des HERRN sey.

* Ps. 141, 2. † Ps. 24, 1.

30. Ich weiß aber, daß du und deine knechte euch noch nicht fürchtet vor Gott, dem HERRN.

31. Also ward geschlagen der flachs und die gerste: denn die gerste hatte geschosset, und der flachs knoten gewonnen.

32. Über der weizen und rocken ward nicht geschlagen; denn es war spat getreide.

33. So ging nun Moses von Pharao zur stadt hinaus, und breitete seine hände gegen dem HERRN: und der donner und hagel höreten auf, und der regen troff nicht mehr auf erden.

34. Da aber Pharao sahe, daß der regen, und donner, und hagel aufhören: versündigte er sich weiter, und verhartete sein herz, er und seine knechte.

35. Also ward des Pharao herc verstöckt, daß er die kinder Israel nicht ließ: wie denn der HERR gerecht hatte durch Moses.

Und der HERR sprach zu Moses: Gehe hinein zu Pharao; wenn Ich habe

haben ein und sehr frechte herz verdrängt, auf daß ich diese meine zeichen unter ihnen thue;

2. Und daß du verkündigest vor den ohren deiner kinder und deiner kindskinder, was ich in Egypten ausgerichtet habe, und wie ich meine zeichen unter ihnen bewiesen habe; daß sie wisset, Ich bin der HERR.

3. Also gingen Moses und Aaron hinein zu Pharaos, und sprachen zu ihm: So spricht der HERR, der Ebräer Gott; Wie lange wegerst du dich vor mir zu demütigen, daß du mein volk lassest, mir zu dienen?

4. Wegerst du dich mein volk zu lassen, siehe, so will ich morgen heuschrecken kommen lassen an allen ötern,

5. Das sie das land bedecken, also, daß man das land nicht sehen könne; Und sollen fressen, was euch übrig und errettet ist vor dem hagel, und sollen alle eure grünen bäume fressen auf dem felde;

6. Und sollen erfüllen dein haus, aller deiner knechte häuser, und aller Egypter häuser; desgleichen nicht gesehen haben deine väter, und deiner väter väter, seit der zeit sie auf erden gewesen, bis auf diesen tag. Und er wandte sich, und ging von Pharaos hinaus.

7. Da sprachen die knechte Pharaos zu ihm: Wie lange sollen wir damit geplagt sein? Läßt die leute ziehen, daß sie dem HERRN ihrem Gott dienen. Wilt du zuvor erfahren, daß Egypten untergangen seyn?

8. Moses und Aaron wurden wieder zu Pharaos bracht, der sprach zu ihnen: Gehet hin, und dienet dem HERRN, eurem Gott; Welche sind sie aber, die hinziehen sollen?

9. Moses sprach: Wir wollen ziehen mit jung und alt, mit söhnen und töchtern, mit schafen und rindern; denn wir haben ein fest des HERRN.

10. Er sprach zu ihnen: Awe ja, der HERR sei mit euch, solt ich euch und eure kinder dazu ziehen lassen? Sehet da, ob ihr nicht böses vorhabt?

11. Nicht also, sondern ihr männer ziehet hin, und dienet dem HERRN; denn das habt ihr auch gesucht. Und man stieß sie heraus von Pharaos.

כ' וְאַפִּי הַכְּבָשָׂה אֲזֵת הַלְּמֹד אֶת־עֲבָדָה גַּם עַבְרִיו לְפִזְעַן שְׁתִּי אֶתְתִּי אֱלֹהִים בְּבָרְטוֹ:

וְלִמְעֵן חָסֶפֶר בְּאוֹנוֹ בְּנָה וּבְרִבְנָה אֶת אֲשֶׁר הַתְּعַלְלָתִי בְּמַצְרִים וְאֵת אֶתְתִּי אֲשֶׁר־שְׁמוֹתִי בָּם וּוּרְעָם כִּי־אָנִי יוֹחֵן:

3 זִיבָא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּרֻעה וּמָאוֹרָא אֶלְיוֹן פְּרֻעה אֲמָרָא אֶל־אָמָר יְהֹוָה אֱלֹהִים קָעָרְבִּים עַד־מְתִינָה מְאֻנָּת לְעַנְתָּה מְפַנֵּן שְׁלָח עַמִּי וּוּבָרְנוּ:

4 נִיְ אֶס־מְאוֹן אֶתְתִּי לְשָׁלָח אֶת־עַמִּי הַנְּגִיא מְבַיא מְחַר אֲרָבָה בְּגַבְלָךְ:

ה וְכֹפֶה אֶת־עַזְן הָרָץ וְלֹא יָכוֹל לְרָאָת אֶת־הָרָץ וְאֶכְלָה אֶת־יְתִיר הַפְּלָטָה הַנְּשָׁאָרָת לְכֶם מִן־הַפְּרָדָר וְאֶכְלָה אֶת־כָּל־קָעָצָה רַצְמָח לְכֶם מִן־הַשּׁוֹרֶה:

6 וְמִלְאָוּ בְּתִיק וּבְתִיק בְּלִי־עַבְרִיךְ וּבְתִיקְבָּלְךְ נְאָרוּם אֲשֶׁר לֹא־רָא אֲבָתוֹךְ וְאֶבְוֹת הַנְּאָרָת קְיֻמָּם חַיּוֹת עַל־הַאֲמָרָה עַד־הַיּוֹם הוּה וַיַּפְן וַיֵּצֵא מִעַם פְּרֻעה:

7 וְנִיאָמָר־עַבְרִי פְּרֻעה אֶלְיוֹן עַד־מְתִינָה יְהֹוָה וְהַלְּכָה לְמַזְקָשׁ שְׁלָח אֶת־הָאָנוֹשִׁים וּוּבָרְנוּ אֶת־יְהֹוָה אֱלֹהִים הַטְּרִים תְּרֻע כִּי אֲבָרוֹת מְאָרוּם:

8 וְיֹוֹשֵׁב אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן אֶל־פְּרֻעה וְנִאמֵּר אֶלְהָם לְכֵן עַבְרָו אֶת־יְהֹוָה אֱלֹהִים מַיִן מַיִן הַרְלָכִים:

9 וְנִיאָמָר מֹשֶׁה בְּנָעָרִינוּ וּבְקָנָנוּ גָּלָה בְּבָנָינוּ וּבְבָנָותֵנוּ בְּצָאָנוּ וּבְכָבָרָנוּ גָּלָה כִּי חַג־יְהֹוָה לְנוּ: וְנִאמֵּר אֶלְהָם יְהֹוָה כָּן יְהֹוָה עַמְּכֶם כִּי־אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר תְּכַסְּנָה וְאֲתִיד־טְפָכָם רָאוּ כִּי רָעוֹנָה נְגַד פְּנֵיכֶם:

11 לֹא בָּן לְנוּ נָא הָגְבָרִים וּוּבָרִי אֶת־יְהֹוָה כִּי אֶתְתִּי אֶתְמָם מְבַקְשִׁים וּגְרַשְׁ אֶתְמָם מַתָּת פָּנִי פְּרֻעה: ס שׁי

וְאֶת־יְהוָה אֱלֹהִים נָתַתْנִי יְהוָה
כָל־אָרֶץ מִגְּדוֹלָה בָּאֲרָבָה וְעַל־
עַל־אָרֶץ מִצְרָיִם וְאֶגְלָעֵשׂ
הָאָרֶץ אֶת־כָל־עַל־הַשָּׁאֵר הַפְּדָד : ¹²

וַיְתִּמְשֹׁה אֶת־מִטְהָה עַל־אָרֶץ מִצְרָיִם
וַיְהִי נָתַן רוח־קָרֵם בָּאָרֶץ כָל־זֶהָם
הַחֲוֹא וְכָל־חַלְילָה תִּפְכַּר הַיּוֹם וְהַלְּוֹל : ¹³

וְקָרְדִּים נְשַׁאֲלָה אֶת־הָאָרָבָה : ¹⁴ וַיַּעַל
הָאֲרָבָה עַל־כָל־אָרֶץ מִצְרָיִם וַיָּנַח בְּכָל־
גָּבוֹל מִצְרָיִם כַּכֵּר מָאָר לְפָנָיו לְאַדְנָה
בָּן אַרְבָּה בְּמֹרוֹן וְאֶחָדוֹ לְאִיּוֹהָקִין :
וַיָּכַס אֶת־עַיִן כָל־הָאָרֶץ וַתְּחַשֵּׁה הָאָרֶץ ¹⁵
וַיָּאֵל אֶת־כָל־עַשְׂבָה הָאָרֶץ וְאֶת־כָל־
פְּרִזְעָץ אֲשֶׁר חָתוּר הַבָּדָד וְלְאַנְנוֹלָר
כָל־יַרְקָבָעַן וּבְעַשְׂבָה הַשְׁרָה בְּכָל־

אָרֶץ מִצְרָיִם : ¹⁶ וַיָּמַר פָּרָעוֹ לְקָרְאָה
לְמִשְׁאָה וְלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר חָטָאתִי לְיְהוָה
אֱלֹהִיכֶם וְלְכֶם : ¹⁷ וַעֲמַת שָׁא נָא
חָטָאת אֲלֵהֶם הַפְּעָם וְהַעֲטָיו לְיְהוָה
אֱלֹהִיכֶם וַיָּסַר מַעַלְיָה רָק אֶת־הַפְּוֹתָר
הַנּוֹה : ¹⁸ וַיָּצַא מִעִם פְּרָעוֹה וַיַּעֲתַר אֶל־
יְהוָה : ¹⁹ וַיַּרְפֵּה יְהוָה רוח־בָּם חָזָק
מָאָר וַיָּשָׁא אֶת־הָאָרָבָה וַיַּתְּקַעַה יוֹמָה
סָוף לֹא־כָשָׁא אֶרְבָּה אֶתֶּד בְּכָל־גָּבוֹל
מִצְרָיִם : ²⁰ וַיַּחַזֵּק יְהוָה אֶת־לֵב פְּרָעה כ
וְלֹא שָׁלַח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל : ²¹ פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים נָתַתْנִי יְהוָה
עַל־הַשָּׁמִים וְיֹהֵי חִשְׁבָה עַל־אָרֶץ
מִצְרָיִם וַיָּמַשֵּׁחַ חִשְׁבָה : ²² וַיְתִּמְשֹׁה
אֶת־יְהוָה עַל־הַשָּׁמִים וְיֹהֵי חִשְׁבָה
אֶפְלָה בְּכָל־אָרֶץ מִצְרָיִם שְׁלֹשֶׁת יָמִים :
לְאַרְאֵי אִישׁ אֶת־אָחָיו וְלֹא־כָמֹא אִישׁ ²³
מִתְחַפֵּיו שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְכָל־בְּנֵי וְשָׁלָל
הַיּוֹם אֶל־בְּתוּשָׁבָתָם : ²⁴ שׁ רַיִשׁ

II. 12. Da sprach der **HEHRN** zu Mose: Recke deine hand über Egyptenland, um die heuschrecken, daß sie auf Egyptenland kommen, und fressen alles Kraut im lande auf, samt alle dem, das dem Hagel überblieben ist. ^{*c. 9, 23.}

13. Mose reckte seinen stab über Egyptenland. Und der **HEHRN** trieb einen ostwind ins land den ganzen tag, und die ganze nacht: und des morgens fügte der ostwind die heuschrecken her.

14. Und sie kamen über ganz Egyptenland, und ließen sich nieder an allen orten in Egypten: so sehr viel, daß zuvor dies gleichen nie gewesen ist, noch hinfest seyn wird.

15. Denn sie bedekten das land, und verfinsterten es. Und sie fressen alles Kraut im lande auf, und alle fruchte auf den bäumen, die dem Hagel waren überblieben: und ließen nichts grünes übrig an den bäumen, und am Kraut auf dem felde, in ganz Egyptenlande.

16. Da ^{*}forderte Pharaos eisend Mose und Aaron, und sprach: Ich habe mich veründigt an dem **HEHRN**, eurem Gott, und an euch; ^{*c. 8, 8. 25. + c. 9, 27.}

17. Vergebet mir meine sünde dismal auch, und bittet den **HEHRN**, euren Gott, daß er doch nur diesen tod von mir wegnehme.

18. Und er ging aus von Pharaos, und bat den **HEHRN**.

19. Da wendete der **HEHRN** einen sehr starken westwind, und hub die heuschrecken auf, und warf sie ins schilfmeer: ^{*}daß nicht Eine übrig blieb an allen orten Egypti. ^{*c. 8, 31. c. 14, 28.}

20. Aber der **HEHRN** verstockte Pharaos Herz, daß er die kinder Israel nicht ließ.

III. 21. Der **HEHRN** sprach zu Mose: Recke deine hand gen himmel, daß es so finster ^{*}werde in Egyptenlande, daß man es greissen mag. ^{*Ez. 50, 3. Matth. 27, 45.}

22. Und Mose reckte seine hand gen himmel: da ward eine dicke ^{*}finsternis in ganz Egyptenlande drey tage.

^{*Weish. 17, 2. c. 18, 1.}

23. Das niemand den andern sahe, noch aufstund von dem ort, da er war, in dreyen tagen. Aber bei allen kindern Israel war es licht in ihren wohnungen.

24. Da

24. Da* forderte Pharao Mose, und sprach: Siehet hier, und dienet dem HERRN, allein eure schafe und kinder lasset die; lasset auch eure kindlein mit euch ziehen. * c. 8, 8. c. 12, 31.

25. Mose sprach: Du musst uns auch opfer und brandopfer geben, das wir unsfern Gott, dem HERRN, thun mögen.

26. Unser vieh soll mit uns gehen, und nicht eine klau dahinten bleiben: denn von dem unsfern werden wir nehmen zum dienst unsers Gottes, des Herrn. Denn wir wissen nicht, womit wir dem HERRN dienen sollen, bis wir dahin kommen.

27. Aber der HERR verstockte das herz Pharao, daß er sie nicht lassen wolte. IV. 28. Und Pharao sprach zu ihm: Gehe von mir, und hüte dich, daß du nicht mehr vor meine augen kommest; denn welches tages du vor meine augen kommest, soll du sterben.

29. Mose antwortete: Wie du gesagt hast; Ich will nicht mehr vor deine augen kommen.

24. וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַתָּה לֵטֵעַ עֲבֹרוֹ אֶת־חַזְקָה רַק צָאנְכָתִים נְכֻרְבָּם תַּגְּזֵג בָּסִים טְפָכָם יַלְּךָ עַמּוּם:

25. כִּי וְאַנְדֵּר מֹשֶׁה בָּסִים אֶת־אֱמֹרָה תַּתְּנִיחַ בְּרִרְבָּנוֹ בְּגִתִּים וְעַלְתִּים וְעַלְשִׂינוֹ לִיהְזֵחַ אֱלֹהִינוֹ:

26. וְגַם־מִקְנָנוּ יַלְּהַעֲמֹן לֹא תְּשַׁאֲרֵר פְּרָשָׁתִים כִּי מִמְּפָנָיו גַּנְחַק לְעַבְדֵּ אֶת־חַזְקָה אֱלֹהִינוֹ וְאַנְחֵנוּ לֹא־גַּרְעַמְּחֵנָה בְּעַבְרֵל אֶת־יְהֹוָה עַר־בָּאָנוֹ שְׁפָרָה:

27. וַיֹּהְיוּ קְהֻנָּתִים אֶת־לְבֵב פְּרָעָה וְלֹא אֶכְרָה

28. לְשָׁלָחִים: וַיֹּאמֶר־לוֹ פְּרָעָה לְהָ מַעַלְיוֹ הַשְׁמָרוּ לְךָ אֶל־הַסְּרָה רָאוֹתָה פָּנֵיו בְּבָיוּם רָאתָה פָּנֵיו תְּמֹוֹתָה:

וְאַנְדֵּר מֹשֶׁה קָנָ דְּבָרָת לֹא־אֶסְפַּח עַזְרָתְךָ פָּנֵיךָ:

Das XI. Capitel.

I. Beschworene entsehung. II. Gedränete letzte plague. III. Pharaonis verstockung.

Und der HERR sprach zu Mose: Ich will noch Eine plague über Pharao und Egypten kommen lassen, darnach wird er euch lassen von hinnen; und wird nicht allein alles lassen, sondern euch auch von hinnen treiben.

2. So sage nun vor dem volck, daß * ein jeglicher von seinem nächsten, und einer jegliche von ihrer nächstlin silberne und guldene gefäße fordere: * c. 3, 21. sc.

3. Denn der HERR wird dem volck gnade geben vor den Egyptern. Unt. Mose war * ein sehr grosser mann in Egyptenlande, vor den knechten Pharao, und vor dem volck. * Sir. 45, 1. sc.

II. 4. Und Mose sprach: So saget der HERR, Ich will zur mitternacht ausgehen in Egyptenland;

5. Und alle * erstgeburt in Egyptenlande soll sterben, von dem ersten sohn Pharao an, der auf seinem stuhl sitzet, bis an den ersten sohn der magd, die hinter der mühle ist; und alle erstgeburt unter dem vieh; * c. 4, 23. c. 12, 29.

א וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל־מֹשֶׁה עֹזֶר נָגָע אַחֲרֵי אֲבִיאָא עַל־פְּרָעָה וְעַל־מִצְרָיָם אַחֲרֵי־בָּנָן יִשְׁלַח אֶתְכֶם מֹותָה בְּשַׁלְחָן כָּלָה גַּרְשֵׁן יִגְּרַשׁ אֶתְכֶם מֹותָה:

2. רְבָר־נָא בָּאָנוֹ הַעַם וְוַשְׁאָלָן אִישׁ מִינָתָ רָעוֹת וְאַשְׁרָת מִאָתָה רְעוֹתָה כָּלִיל־כָּסֵף וְכָלִיל־זָהָב:

3. וַיֹּתְנוּ וְהִרְחִין אֶת־הַן הַעַם בְּעִינֵי מִצְרָיָם גַּם־הָאִישׁ מֹשֶׁה גַּדּוֹל מַאֲרָב בָּאָרֶץ בִּיעֵעָה מִצְרָיִם בְּעִינֵי עֲבָרִי־פְּרָעָה וּבְעִינֵי הַעַם:

4. ס וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּהָאָמֵר יְהֹוָה כְּחַצְתָּה הַלְּלָה אֲנִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרָיָם:

ה וְמִתְּעַטֵּל־כָּל־בָּנָור בָּאָרֶץ מִצְרָיָם מִבְּכֹרָ פְּרָעָה הַיּוֹבֵעַ עַל־כָּסָאוּ עַר בְּכֹור הַשְּׁפָתָה אֲשֶׁר אֶתְרַתְּ הַרְחִים וְכֹל בְּכֹור בְּהַמְּתָה:

וְיָהִי תְּמִימָה צַדְקָה בְּכָל־אֶרֶץ טָהֹרָתָם 6
 וְיָשֵׁר כְּמוֹךָ לֹא נָהִית וְנִמְוֹךָ לֹא תִּמְתַּחֲזֵי 7
 אֶלְכָל בְּנֵי שָׂוֹרָל לֹא יִחְצֵץ בְּלֹבֶן 7
 לְשָׁנוֹ לְמַאֲשֵׁב שָׂוֹר בְּחִסָּה לְשָׁעֵן חִוָּעָה 7
 אֲשֶׁר יִפְלַח יְהוָה בֵּין מִזְבֵּחַ וּבֵין 8
 יִשְׂרָאֵל: וְיָרַדְתָּ כָּל־עַבְדוֹתֶךָ אֶלְהָה 8
 אֶלְיָה וְרִשְׁתָּחוֹ לְלִי לְאָמֵר צַא אֶתְהָ 8
 וּכְל־הָעַם אֲשֶׁר־בְּרִגְלֵיךְ וְאַחֲרֵיךְ מִן 8
 אֶתְנָא וְיָצָא מַעַט־פְּרֻעָה בְּחִרְדֵּן־אֶתְה: 8
 9 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֶל־יְשָׁמֵעַ 9
 אֱלֹיכֶם פְּרֻעָה לְמַעַן רְגֹוֹת מִזְבֵּחַ בָּאָרוֹן 9
 מִצְרָיִם: וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְשָׁוֹאָתָן 9
 כָּל־הַפְּנִיטִים הָאֱלֹהִים לְבָנֵי פְּרֻעָה 9
 וְיִחְזֹקְיָהוּ אֶת־לְבֵב פְּרֻעָה וְלֹא־שָׁלַח 9
 אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִאֶרְצָו: 9

Das XII.

I. Österlamin eingefest. II. Erstgeburt erwidigt.
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַ
 אַהֲרֹן בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם לְאָמֵר: 1
 חֲחָלָשׁ הוּא לְכָם רָאשׁ חֲרַשִּׁים 2
 רְאִישׁוֹן הוּא לְכָם לְחָרְשֵׁי הַשְׁנָה: 2
 בְּבָבוֹן אֶל־כָּל־עַרְתָּה יִשְׂרָאֵל לְאָמֵד 3
 בְּעַשֶּׂר לְחָרְשֵׁשׁ הוּא וַיְקַחְתָּה לְחַם אַיִשׁ 3
 שָׁה לְכִירָה־אָבָתָה שָׁה לְבִתָּה: 3
 וְאַס־יִמְעַט הַבַּיִת קָהִוָּת מֹשֶׁה וְלַקְמָח 4
 הוּא וְשָׁכַנְוֹ וְקָרֵב אֶל־בַּיִתּוֹ בְּמִקְסָזָה 4
 בְּפִשְׁתָּאֵשׁ לְפִי אֲכָלוֹ הַכְּבָשׂ עַל־הַשְׁרָדָה: 4
 שָׁה תִּמְעִים זָכָר בָּן־שָׁנָה יְהוָה לְגַסְתָּה 5
 בְּזַן־חַכְבִּים וּבְזַן־חַעֲוִים הַקְּחָתוּ: 5
 וְרִיהָה לְגַסְתָּה לְמַשְׁנִירָת עַד אַרְבָּעָה, 6
 עַשְׂרֵה יוֹם לְחָרְשֵׁשׁ הוּא וְשַׁחַטוֹ אָתָה פָּלָ 6
 כְּתָחַל עַרְתָּה־יִשְׂרָאֵל בְּנֵי הַעֲרָבִים: 6
 וְלַקְמָח מִן־הַרְבָּם וְנִחְתָּנוּ עַל־שְׁלָתִי 7
 הַמְּפוֹזָת וְעַל־הַפְּשָׁקָוּף עַל הַבְּתִים 7
 אֲשֶׁר־יִאֲכֵל אֶתְה בָּהֶם:

6. Und wiso einiges geschehen soll in ganz Egyptenlande, was nicht vorausgesehen ist, noch werden wird;

7. Aber bey allen Kindern Israel soll nicht der hand ansetzen, keiner unter menschen und vich; auf das ist erfahret, wie der HERR Egypten und Israel kide;

8. Denn werden zu mir herab kommen alle diese deine knechte, und mir zu fasse fassen und sagen, Zeuch aus, du und alles vold, das unter dir ist; darnach will ich ausziehen. Und er ging von Pharaos mit grimmigem zorn.

III. 9. Der HERR aber sprach zu Mose: Pharaos höret euch nicht; auf daß viel wunder geschehen in Egyptenlande.

10. Und Mose und Aaron haben diese wunder alle gethan vor Pharaos: aber der HERR verstockte ihm sein herz, daß er die kinder Israel nicht lassen wolte aus seinem lande. * c. 10, 20.

Capitel.

III. Israels auszug. IV. Passah-gäste.

Der HERR aber sprach * zu Mose und Aaron in Egyptenlande:

* c. 9, 8, 3 Mos. 10, 8.

2. Dieser mond soll bey euch der erste mond seyn; und von ihm sollt ihr die monden des jahrs anheben.

3. Saget der ganzen gemeine Israel, und sprechet: Am zehnten tage dieses monden nehme ein jeglicher ein lamm, wo ein hausvater ist, ic ein lamm zu einem hause.

4. Wo ihrer aber in einem hause zum lamm zu wenig sind: so nehme ers und sein nächster nachbar an seinem hause, bis ihrer so viel wird, daß sie das lamm aufessen mögen.

5. Ihr sollt aber ein solch lamm nehmen, da kein fehl an ist, ein männlein, und eines jahrs alt: von den lämmern und ziegen sollt ihs nehmen.

6. Und sollt es behalten bis auf den vierzehenten tag des monden. Und ein jegliches häufflein im ganzen Israel soll es schlachten * zwischen abends. * 4 Mos. 9, 5.

7. Und sollt seines bluts nehmen, und beyden pfosten an der thür, und die oberste schwelle damit bestreichen, an den häusern, da sie es innen essen.

8. Und

Das V. Capitel.

I. Unterigen Mose und Aaron bei Pharaos. II. Dessen hädliche wirkung. III. Der sepiosten Tag.

Darnach gingen Mose und Aaron hinein, und sprachen zu Pharaos: So saget der HERR, der Gott Israels; Lass mein volk ziehen, daß mirs ein fest halte in der wüste. * c. 7,16. c. 8,1,20.

2. Pharaos antwortete: Wer ist der HERR, des stimme ich hören müsse, und Israel ziehen lassen? Ich weiß nichts von dem HERRN, will auch Israel nicht lassen ziehen. * Dan. 3,15.

3. Sie sprachen: Der Ebräer Gott hat uns gerufen; So lasst uns nun hinziehen drei tagereisen in die wüste, und dem HERRN, unserm Gott, opfern, daß uns nicht wiederfahre pestilenz oder schwerdt.

4. Da sprach der konig in Egypten zu ihnen: Du, Mose und Aaron, warum wollt ihr das volk von seiner arbeit frey machen? Gehet hin an eure dienste.

5. Weiter sprach Pharaos: Siehe, des volkcs ist schon* zu viel im lande, und ihr wollt sie noch freien heissen von ihrem dienst. * c. 1,7. 12.

II. 6. Darum befahl Pharaos derselben tages den vögte des volkcs und ihren amtleuten, und sprach:

7. Ihr sollt dem volk nicht mehr stroh sammeln, und geben, daß sie ziegel brennen, wie bis anher; lasset sie selbst hingehen, und stroh zusammen lesen;

8. Und die zahl der ziegel, die sie bisher gemacht haben, sollt ihr ihnen gleichwohl auflegen, und nichts mindern; denn sie gehen müssig, darum schreuen sie, und sprechen, Wir wollen hinziehen und unsern Gott opfern;

9. Man drücke die leute mit arbeit, daß sie zu schaffen haben, und sich nicht kehren an falsche rede.

10. Da gingen die vögte des volkcs und ihre amtleute aus, und sprachen zum volk: So spricht Pharaos, man wird euch kein stroh geben;

11. Gehet ihr selbst hin, und samlet euch stroh, wo ihrs findet, aber von eurer arbeit soll nichts gemindert werden.

12. Da zerstreute sich das volk ins ganze land Egypten, daß es stoppeln samlete, damit sie stroh hätten.

A 1. ואחד בא מ משה ו אהרן ויאמרו אל פרעה בחר אמר יהוה אלהי ישראל

2. שלחו אֶרְצֵעַמִּי וַיַּחֲזֹק לו בְּמָרְבֵּר :

3. ויאמר פרעה מי יהוה אשר אשמעו בקהל לשלח את ישראל לא ירעתי את יהוה וגם את ישראל לא אשלח:

4. נלכחה נא דרך שלשה ימים בפרק נובחת ליהוה אלהינו פן יפגענו ברבבך או בחרב : ויאמר אלהים מלך מצרים לפה משה ו אהרן תפריעו ארץ-העם ממעשו לנו לסלתיכם:

5. והנזכרנו פרעה קד-רבאים עתה עם הארץ והשפטם אתם משבתיכם :

6. ויצו פרעה ביום הרוא את הנגים בעם ואת שטריו לאמר :

7. לא תאפסון לחתת חbn לעם ללבן הלבנים כתמול שלשים חם ילכני וכקששו להם חbn :

8. ואת-מחננת הלבנים אשר הם עושים כתמול שלשים תשמו עליהם לא תגעו מפניהם כירנפים הם על-כן הם עזקים לאמר נלכחה נובחת לאלהינו : תכבר העברה על-האנשין

9. ויעשו-בה ואל-ישעו בברבר-שקר: ויצו נגשי העם ושתרו ויאמרו אל-העם לאטר בה אמר פרעה איני נתן לכם חbn :

10. אמרם לנו קחו לכם חbn מאשר תמצאו כי אין נגרע מעברתכם דבר:

11. ייפץ העם בכל הארץ מצרים לקשש קש לחתן :

וְהַגָּשֶׁם אֲצִים לֹאמֶר בְּלֹא מַעֲשֵׂנִים¹³:
רְבָרִום בַּיּוֹמָה כִּאֲשֶׁר בְּרוֹתָה הַחֲבָן:
וַיָּבוֹא שָׁטוֹרִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־שָׁמוֹן¹⁴:
עַלְתָּם נְגַשִּׁי פְּנֵיה לְאָמֵר מִזְעָעָע
לֹא כְּלִיתָם חֲקָנָם לְלִבָּן כְּחַמּוֹלָן
שְׁלָשָׁם זָם־הַמּוֹלָן־חַיּוֹם:
וַיָּבוֹא שָׁטוֹרִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲקֹב אֶל־טוֹ
פְּרֻעָה לֹאמֶר לְפָנֶה תַּשְׁוֹהָ כְּהָ
לְעַבְרִיה: תְּכַן אַזְן נַחַן לְעַבְרִיךְ¹⁶ ח' נַקְמָה
לְבָנָים אָמְרִים לְנֵי עֲשֹׂו וְחַנְחָה
עַבְרִוָּה מְנִים וְחַטָּאת עַמָּךְ:
וַיֹּאמֶר נְרִפִּים אַתֶּם נְרִפִּים עַל־כֵּן¹⁷:
אַתֶּם אָמְרִים גַּלְכָּה נַבְחָה לְיִהְוֹת:
וְעַתָּה לְכָה עַבְרָיו וְתַבְנֵן לֹא־יָמַן¹⁸:
לְכָם וְתַבְנֵן לְבָנִים תַּפְנֵנוּ:
וַיַּרְאֵו שָׁטוֹרִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּם¹⁹:
בְּרַע לֹאמֶר לֹא־חַגְרָעוּ מִלְבָנִיכֶם
הַבָּר־יּוֹם בְּיוֹמָוּ:
וַיִּפְגַּעַו אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן נְצָבִים כְּ
לְכָרָאתָם בְּצָאתָם מִארָת פְּרֻעָה:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְרָא יְהוָה עַלְיָנִים²¹:
וְשִׁפְט אֲשֶׁר הַבָּאשָׁתָם אֶת־רִיחָנָה
בְּעִינֵי פְּרֻעָה וּבְעִינֵי עַבְרָיו לְחַדְרָה־
חַרְבָּ בְּירַס לְהַרְגֵּן:
וַיֹּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר אֶרְאֵי²²:
לְמִהְרַעַתְּה לְעַם הָוה לְפָנֶה זוּ
שְׁלַחְתִּי: וּמְאֹו בָּאֲתִי אֶל־פְּרֻעָה²³:
לְדַבֵּר בְּשָׁמֶךָ חַרְעָ לְעַם הָוה וְהַצֵּל
לֹא־חַלְמָת אֶרְצָ עַמָּךְ:

CAP. VI.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַתָּה תַּרְאֵה אֶ
אֲשֶׁר אָעַשָּׂה לְפְרֻעָה כִּי בַּיְרַחֲקָה
יְשִׁלְחָם וּבַיְרַחֲקָה יִגְרַשָּׂם מִאַרְצָו:

13. Und die vögte trieben sie, und sprachen: Erfüllt euer tagwerk, gleich als da ihr stroh habet.

14. Und die amtleute der kinder Israel, welche die vögte Pharaos über sie gesetzet hatten, wurden geischlagen, und ward zu ihnen gesagt: Warum habe ich wedder heut noch gestern euer gesetz tagwerk gehabt, wie vorhin?

III. 15. Da gingen hinein die amtleute der kinder Israel, und schrien zu Pharaos: Warum wilt du mit deinen knechten also fahren?

16. Man gibt deinen knechten kein stroh, und sollen die ziegel machen, die uns bestimmet sind; Und siehe, deine knechte werden geschlagen, und dein volck muß funder seyn.

17. Pharaos sprach: Ihr seyd müßig, müßig seyd ihr; darum sprechet ihr, Wie wollen hinziehen, und dem HERRN opfern;

18. So gehet nun hin, und scöhnet; stroh soll man euch nicht geben, aber die anzahl der ziegel sollt ihr reichen.

19. Da sahen die amtleute der kinder Israel, daß es ärger ward, weil man sagt: Ihr sollt nichts mindern von dem tagwerk an den ziegeln.

20. Und da sie von Pharaos gingen, begleiteten sie Mose und Aaron; und traten gegen sie,

21. Und sprachen zu ihnen: Der HERR sehe auf euch, und richte es, daß ihr unsern geruch habt * stinkend gemacht vor Pharaos, und seinen knechten; und habt ihnen das schwerdt in ihre hände gegeben, uns zu tödten. * i. Mof. 34, 30. i. Sam. 13, 4.

22. Mose aber kam wieder zu dem HERRN, und sprach: Herr, warum thust du so übel an diesem volck? Warum hast du mich hergesandt?

23. Denn sunt dem, daß ich hinein bin gangen zu Pharaos, mit ihm zu reden in deinem namen, hat er das volck noch härter geplaget; und du hast dein volck nicht errettet.

Cap. 6. v. 1. I. Der HERR sprach zu Mose: Nun sollst du sehen, was ich Pharaos thun werde; denn durch eine starcke hand muß er sie lassenziehen, * er muß sie noch durch eine starcke hand aus seinem lande von sich treiben. * c. 11, 1. c. 12, 33.

Das VI. Capitel.

1. Gott redet mit Mose. II. Das das volk nicht höret. III. Neuer befahl. IV. Mose geschieht V. und versiegung. 2. Und Gott redete mit Mose, und sprach zu ihm: Ich bin der HERR.
3. Und bin erschienen Abraham, Isaac und Jacob, daß ich ihr allmächtiger Gott seyn wolte: aber mein name, HERR, ist ihnen nicht offenbart worden.
4. Auch hab ich meinen bund mit ihnen aufgerichtet: daß ich ihnen * geben will das land Canaan, das land ihrer wallfahrt, darinnen sie fremdlinge gewesen sind.
* 1 Mos. 17, 8. c. 26, 3.
5. Auch hab Ich gehöret die wehklage der kinder Israel, welche die Egypter mit fröhnen beschweren: und habe an meinen bund gedacht.
6. Daram sage den kindern Israel: Ich bin der HERR, und will euch ausführen von euren lasten in Egypten, und will euch erretten von euren fröhnen, und will euch erlösen durch einen ausgereckten arm, und grosse gerichte;
7. Und will euch annehmen zum volk, und will euer Gott seyn, daß ihres erfahren sollt, daß Ich der HERR bin, euer Gott, der euch ausgeführt habe von der last Egypti,
8. Und euch bracht in das land, darüber ich habe meine hand gehabten, daß ichs gäbe Abraham, Isaac und Jacob; das will ich euch geben zu eigen, Ich der HERR.
* Ex. 47, 14.
- II. 9. Mose sagte solches den kindern Israel: aber sie höreton ihn nicht vor seufzen und angst, und vor harter arbeit.
III. 10. Da redete der HERR mit Mose, und sprach:
11. Gehe hinein, und rede mit Pharao, dem könige in Egypten, daß er die kinder Israel aus seinem lande lasse.
12. Mose aber redete vor dem Herrn, und sprach: Siehe, die kinder Israel hören mich nicht, wie sollte mich denn Pharao hören? * Dazu bin ich von unbeschnittenen lippen.
* v. 30. c. 4, 10.
13. Also redete der HERR mit Mose und Aaron: und thät ihnen befahl an die kinder Israel, und Pharao, den könig in Egypten, daß sie die kinder Israel aus Egypten führeten.
- 2 ס ס ס יד 14
2 זֶבְּרָאֵלִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים מֶלֶךְ וַיֹּאמֶר
3 אֶלְיָהוּ אֱלֹהִים יְהוָה וְאֶתְנָא אֱלֹהִים
4 אֶבְרָהָם אֱלֹהִים יְחִזְקָאֵל יְעָקָב
5 בָּאֵל שְׁרֵי וְשְׁמֵי יְהוָה לֹא נֹרְעָתִי לָהּ
6 וְגַם הַקְּמָתִי אֶת־בְּרִיתִי אֶתְנָס
7 לְמַתָּה לְהָם אֶת־אֶרְץ בְּגַעַן אֶת־
8 אֶרְץ מִגְּרָהָם אֲשֶׁר־גָּרוּ בָּהּ
9 הַוְגָטָה אֲנִי שְׁמֻעָתִי אֶת־נַאֲקָתְּ בְּנֵי
10 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרָיִם מִעֲבָרִים אֶתְנָס
11 וְאָכְפֵר אֶת־בְּרִיתִי: לְכָן אָמֵר לְבָנָי
12 יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה וְחַזְקָאֵתִי אֶתְנָס
13 מִתְחַת סְבָلָתִ מִצְרָיִם וְהַעֲלָתִי אֶתְנָס
14 מַעֲבָרָתִים וְגַאלָתִי אֶתְנָס בָּנוֹרָעַ נְטוּיָה
15 וּבְשְׁפָטִים גְּרָלִים: וּלְקַחְתִּי אֶתְנָס
16 לְיָעַם וְחַיְתִי לְכָם לְאֶלְקָרִים וּרְעָלָם
17 כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהִים הַמּוֹעֵד אֶתְנָס
18 מִתְחַת סְבָלָתִ מִצְרָיִם: וְחַבָּאֵת
19 אֶתְנָס אֱלֹהִים הָאָרֶן אֲשֶׁר נִשְׁאָתִי אֶת־
20 יְדֵי לְתַתִּת אֶתְנָס לְאֶבְרָהָם לִיצְחָק
21 וְלִיְּעָלָב וְגַחְתִּי אֶתְנָס לְכָם מְזֻרָה אֲנִי
22 יְהוָה: וַיַּרְא בְּנֵי אֶלְקָרִים כָּן אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל
23 וְלֹא שָׁמַעוּ אֱלֹהִים מִקְצָר רֹוח וּמַעֲבָרָה
24 יְכַשֵּׁה: פְּ וַיַּרְא יְהוָה אֱלֹהִים מִשְׁהָ לְאָמֵת
25 בָּאָ רְבָר אֱלֹהִים פְּרָעָה מֶלֶה מִצְרָיִם
26 וּשְׁלָחָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִארְצֵו:
27 וַיַּרְא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי יְהוָה לְאָמֵר הַזֶּה
28 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא־שָׁמַעוּ אֱלֹהִים וְאֵיךְ
29 יְשִׁמְעָנִי פְּרָעָה וְאַנְּיִ עָרֵל שְׁפָטִים: פְּ
30 וַיַּרְא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים מִשְׁהָ וְאֱלֹהִים
31 נִצְרָם אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל וְאֱלֹהִים פְּרָעָה
32 מֶלֶה מִצְרָיִם לְחֹזְקָאֵת אֶת־בְּנֵי
33 יִשְׂרָאֵל מִארְצֵו מִצְרָיִם: ס

אללה רָאשֵׁי בְּיוֹצָאָתֶם בְּנֵי רָאָבָן:⁴
 בְּכָר יִשְׂרָאֵל חַנּוֹק וְפָלָאָן חַנּוֹן
 וּכְרָמִי אֱלֹה מִשְׁפָחוֹת רָאָבָן:
 וּבְנֵי שְׁמֻעָן יְמֹאָל וַיְמִין וְאֶחָד טוֹ
 וּבְנֵי צָחָר וְשָׁאָל בֶּן־הַפְּנִינָה
 אֱלֹה מִשְׁפָחוֹת שְׁמֻעָן:
 וְאֱלֹה שְׁמוֹת בְּנֵי לְוִי לְתִלְרוֹתֶם:⁶
 בְּרָשָׁון וְמִחרָה וְמִרְאָה וְשָׁנִי חַנּוֹן לְוִי
 שְׁבָע וְשָׁלְשִׁים וּמֵאתָ שָׁנָה:
 בְּנֵי גְּרָשָׁן לְבָנִי וְשָׁמְעִי לְמִשְׁפָחוֹתֶם:⁷
 וּבְנֵי כְּהָת עֲמָרֶם וְיִצְחָר וְחַבְרוֹן:⁸
 וְעַוְיָאל וְשָׁנִי חַנּוֹן כְּהָת שְׁלִש וְשָׁלְשִׁים
 וּמֵאתָ שָׁנָה:
 וּבְנֵי מְרָרִי מְחָלִי וְמוֹשִׁעִי אֱלֹה מִשְׁפָחוֹת:⁹
 בְּנֵי לְתִלְרוֹתֶם:¹⁰
 וַיַּקְרַב עֲמָרֶם אֶת־יְוָנָבָרְךָתוֹ לְאַשָּׁה כ
 וַתָּלֶד לוֹ אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־מֹשֶׁה וְשָׁנִי
 חַנּוֹן עֲמָרֶם שְׁבָע וְשָׁלְשִׁים וּמֵאתָ שָׁנָה:
 וּבְנֵי יִצְחָר קָרָה וְנָפָג וּכְרִי:¹¹
 וּבְנֵי עַוְיָאל נִיּוֹשָׁאֵל וְאַלְצָפָן וְסָתְרִי:¹²
 וַיַּקְרַב אַהֲרֹן אֶת־אַלְשָׁבָע בְּחַ-עַמִּינְדָּב
 אֶחָות נְהָשָׁן לְאַשָּׁה וַתָּלֶד לוֹ אֶת־
 נְרָב וְאֶת־אַבְרָהָא אֶת־אַלְעָזָר וְאֶת־
 אַיתָּמָר:¹³ וּבְנֵי קָרָה אָסִיר וְאַלְקָנָה:¹⁴
 וְאַבְיאָסָף אֱלֹה מִשְׁפָחוֹת רְקָרְחִי:
 וְאַלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן לְקָח־לוֹ מִבְנֹותָה
 פּוֹטִיאֵל לְאַשָּׁה וַתָּלֶד לוֹ אֶת־פְּנִינָהָס
 אֱלֹה רָאשֵׁי אֶבֶות הַלּוּם לְמִשְׁפָחוֹתֶם:
 הוּא אַהֲרֹן וְמֹשֶׁה אֲשֶׁר אָמַר יְהֹוָה:¹⁵
 לְהָם הַזְּרָיו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 מְאָרֶץ מִצְרָיִם עַל־צְנָאתָם:¹⁶

IV. 14. Dies sind die Haupter in möglichem Geschlecht der väder. Die Kinder* Ruben, des ersten sohns Israel, sind diese: Hanoch, Dallu, Hegron, Charni. Das sind die geschlechte von Ruben.
 * 1 Mos. 46, 9. 4 Mos. 26, 5. 1 Chron. 6, 3.

15. Die Kinder* Simeon sind diese: Jemuel, Jamin, Ohad, Jachin, Zohar; und Saul, der sohn des Cananäischen weibes. Das sind Simeons geschlechte.
 * 1 Mos. 46, 10. 1 Chron. 4, 24.

16. Dies sind die Namen der Kinder* Levi in ihren geschlechten: Gerson, Kahath, Merari. Aber Levi ward hundert und sieben und dreissig jahr alt.
 * 1 Mos. 46, 11. 4 Mos. 3, 17. 1 Chron. 7, 1.

17. Die Kinder* Gerson sind diese: Libni und Simei, in ihren geschlechten.
 * 1 Chron. 7, 17.

18. Die Kinder* Kahath sind diese: Amram, Zezear, Hebron, Uziel. Kahath aber ward hundert und drei und dreissig jahr alt.
 * 1 Chron. 7, 18.

19. Die Kinder* Merari sind diese: Maheli und Musi. Das sind die geschlechte Levi in ihren stämmen. * 4 Mos. 26, 57.
 1 Chron. 7, 19. c. 24, 21.

20. Und Amram nahm seine muhme Jochebed zum weibe, die gebar ihm Aaron und Mose. Aber Amram ward hundert und sieben und dreissig jahr alt.
 21. Die Kinder Zezear sind diese: * Rorah, Nepheg, Sichri. * 4 Mos. 16, 1.

22. Die Kinder* Uziel sind diese: Misael, Elzaphan, Sithri. * 3 Mos. 10, 4.
 23. Aaron nahm zum weibe Eliseba, die Tochter Aminadab, Mahassons schwester: die gebar ihm * Nadab, Abihu, Eleasar, Ithamar.
 * c. 28, 1.

24. Die Kinder* Korah sind diese: Assir, Elsana, Abiasaph. Das sind die geschlechte der Koriter.
 * 1 Chron. 7, 22.

25. Eleasar aber, Aarons sohn, der nahm von den töchtern Putiel ein weib: die gebar ihm den * Pinchas. Das sind die Haupter unter den vätern der Leviter geschlechten.
 * 4 Mos. 25, 7.

26. Das ist der Aaron und Mose, zu denen der Herr sprach: Führet die Kinder Israel aus Egyptenlande mit ihrem heer.

27. Sie sind, die mit Pharaos, dem König in Egypten, redeten, daß sie die Kinder Israel aus Egypten führen, nemlich Mose und Aaron.

V. 28. Und des Tages * redete der HERR mit Mose in Egyptenlande, * Ges. 7,38.

29. Und sprach zu ihm: Ich bin der HERR, rede mit Pharaos, dem Könige in Egypten, alles, was Ich mit dir rede.

30. Und er antwortete vor dem HERRN: Siehe, * ich bin von unschönen Lippen, wie wird mich denn Pharaos hören? * v. 12. c. 4,10.

27. חִתְמָן הַמִּצְרָיִם אֶל־פְּרֹעָה מֶלֶךְ־
מִצְרָיִם לְחֹזֵיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִצְרָיִם הִיא מֹשֶׁה וְאַחֲרָיו:

28. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּאָרֶץ־

29. מִצְרָיִם: ס וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לְאֹמֶר אֲנִי יְהוָה דָּבָר אֶל־פְּרֹעָה מֶלֶךְ

מִצְרָיִם אֲתָּה בֶּל־אֲשֶׁר אֲנִי דָּבָר אֲלֵיכָה:
לְוַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לִפְנֵי יְהוָה הִנֵּן אָנִי עָרֵל
שְׁפָתִים וְאֵיךְ יִשְׁמְעוּ אָנִי פְּרֹעָה: פ

Das VII. Capitel.

I. Mose und Aaron vor Pharaos. II. Zeichen mit dem Stabe. III. Die erste Plage, Wasser in Blut verwandelt.

Der HERR sprach zu Mose: Siehe, ich habe dich einen Gott gesetzt über Pharaos; und Aaron, dein Bruder, soll * dein Prophet seyn. * c. 4,16.

2. Du * sollst reden alles, was ich dir gebieten werde, aber Aaron, dein Bruder, solls vor Pharaos reden, daß er die Kinder Israel aus seinem Lande lasse. * c. 4,15.

3. Aber * Ich will Pharaos Heer verhärten, daß ich meiner Zeichen und Wunder viel thue in Egyptenland. * c. 4,21. c. 14,4.

4. Und Pharaos * wird euch nicht hören, auf daß ich meine Hand in Egypten beweise, und führe mein Heer, mein Volk, die Kinder Israel, aus Egyptenland, durch grosse Gerichte. * c. 8,15. 19.

5. Und die Egyptianer sollens innen werden, daß Ich der HERR bin: wenn ich nun meine Hand über Egypten ausstrecken, und die Kinder Israel von ihnen wegführen werde.

6. Mose und Aaron thäten, wie ihnen der HERR geboten hatte.

7. Und Mose war achsig Jahr alt, und Aaron dreihund achsig Jahr alt, da sie mit Pharaos redeten.

8. Und der HERR sprach zu Mose und Aaron:

9. Wenn Pharaos zu euch sagen wird, Beweiset eure Wunder; so soll du zu Aaron sagen, Nimm deinen Stab und wirf ihn vor Pharaos, daß er zur Schlange werde.

11. Da gingen Mose und Aaron hinein zu Pharaos, und thäten, wie ihnen der HERR geboten hatte. Und Aaron warf

א נִיאָמֵר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה רָאָה נְתִינָה
אֱלֹהִים לְפְרֹעָה וְאַחֲרֵי אֲחֵיכָה יְהוָה

ב נְבִיאָךְ: אַתָּה תְּרַבֵּר אֶת בֶּל־אֲשֶׁר
אֲצֹוֹב וְאַחֲרֵי אֲחֵיכָה וַיֹּאמֶר אֶל־פְּרֹעָה
וְשַׁלֵּחַ אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִאֶרְצָם:

3 וְאַנְתִּי אֲקַשֵּׁת אֶת־לְבַב פְּרֹעָה וּוּרְבִּיתָ
אֶת־אֶתְנָתָן וְאֶת־מָוֹפֵת בָּאָרֶץ מִצְרָיִם:

4 וְלֹא־יִשְׁמְעוּ אֶלָּכֶם פְּרֹעָה וְגַתְתִּי אֶת־
יְדֵי בְּמִצְרָיִם וְהַצְאֵתִי אֶת־עֲבָתִי אֶת־
עַמִּי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִאֶרְצָם

ה בְּשִׁפְתִּים גָּרְלִים: וַיַּרְא יְהוָה מִצְרָיִם כִּי
אֲנִי יְהוָה בְּנָתִי אֶת־יְהוָה עַל־מִצְרָיִם
וְהַזְאֵתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם:

6 וַיַּעֲשֵׂה מֹשֶׁה וְאַחֲרֵי כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אָתָּם כִּן עָשָׂו:

7 וּמֹשֶׁה בְּנֵשְׁמָנִים שָׁבַח וְאַחֲרֵן בְּנֵשְׁלָשִׁים
וְשָׁמָנִים שָׁנָה בְּרַבְּרָם אֶל־פְּרֹעָה: פ

8 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַחֲרֵן לְאָמֵר:
9 כִּי וַיֹּאמֶר אֶלָּכֶם פְּרֹעָה לְאֹמֶר תְּנֻסֶּה
לְכֶם מָוֹפֵת וְאָמְרָת אֶל־אַחֲרֵן קְח אֶת־
מִטְפָּח וְהַשְּׁלָח לִפְנֵי פְּרֹעָה יְהוָה לְרִבְעָן:
וְיַבְאֵת מֹשֶׁה וְאַחֲרֵן אֶל־פְּרֹעָה וַיַּעֲשֵׂה
כִּן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיַּשְׁלַח אַחֲרֵן

אָתָּה - כִּי־נְשָׁא לִפְנֵי פְּרֻעָה וְלִפְנֵי
עַבְרָיו וְיָהָה לְחַנּוֹן : 1
וַיֹּקְרָא גַּם־פְּרֻעָה לְחַכִּים וּלְמְכַשְּׁפִים 2
וַיַּעֲשֶׂה גַּם־הָם חָרְטָמִי מִצְרָיִם בְּלַהֲטִים 3
כֹּן : וַיַּשְׁלִיכְנָא אֲשֶׁר מִטְהָה וַיַּחֲזַק 4
לְתָגִינִים וַיַּבְלַע מִטְהָה־אַחֲרֵן אָתָּה 5
מִטְהָמִים : וַיַּחֲזַק לְבֵב פְּרֻעָה וְלֹא 6
שָׁמַע אֶלָּהֶם בְּאָשָׁר רַבְּרַיּוֹת : ס
וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֱלֹהִים - מֹשֶׁה בְּבָרֵךְ לְבֵב 7
פְּרֻעָה מִן־אֲנָוֶן לְשָׁלֹחַ הַעַם :
לְךָ אֶל־פְּרֻעָה בַּבְּקָר תַּנְהַלֵּא הַפִּלְמָה טו
וּנְאַבְתָּ לְקַרְאָתוֹ עַל־שְׁפָתָה הַיָּאָר
וְהַפְּתָחָ אֲשֶׁר־נְחַפֵּךְ לְנַחֲשׁ תַּקְחֵ בִּירָה :
וְאָמַרְתָּ אֶלְيֽוֹ יְהֹוָה אֱלֹהִי הָעָבָרִים 16
שְׁלַחַנִי אֶלְיךָ לְאָמֵר שְׁלֹחַ אַתְּ עַמִּי
וַיַּעֲבְרָנִי בְּמִרְבָּר וַיַּגְנַּבֵּנָה לֹא־שְׁמֻנָה
עַד־פֶּרַח : כִּי אָמַר יְהֹוָה בְּאוֹתָה 17
תַּרְעַב כִּי אֲנִי יְהֹוָה הָנָה אֲנִי מַכְהֵן
בְּמִטְהָה אֲשֶׁר־בְּיוֹרֵעַ עַל־חַמִּיטָה
אֲשֶׁר בְּיָאָר וּנְחַפֵּכְנָו לְרָם : 18
וְהַרְגַּנָּה אֲשֶׁר־בְּיָאָר תִּמְוֹת וּבְאָשָׁה
הַיָּאָר וְנַלְאָוּ מִצְרָיִם לְשֻׁתּוֹת מִים
סִן־רַיָּא :
וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֱלֹהִים - מֹשֶׁה אָמַר אֶל־ 19
אַחֲרֵן קָח מִטְהָה וּנְתַחַת יְרֵךְ עַל־מִימָא
מִצְרָיִם עַל־גְּנוּרוֹתָם עַל־יְאָרִיקָת
וּעַל־אֲגַמְּתָם וּעַל כָּל־מִקְוָה
מִימִיתָם וְהַיָּוֹדֵם וְהַיָּרֵט בְּכָל־
אָרֶץ מִצְרָיִם וּבְעַצְים וּבְאַבָּנִים :
וַיַּעֲשֶׂה כֹּן מֹשֶׁה וְאַחֲרֵן פָּאֵשָׁר צְרוֹה בְּ
יְהֹוָה וְיִרְאָה בְּפִטְחָה וְיָהָה אַתְּרָהִים אֲשֶׁר
בְּיָאָר לְעִינֵי פְּרֻעָה וְלַעֲינֵי עֲבָדָא
וּנְחַפֵּכְנָו כָּל־חַמִּים אֲשֶׁר־בְּיָאָר לְרָם :

* seines stab vor Pharaos, und vor seinen
knechten: und er ward zur schlangen.
* c. 4, 3.

II. Da forderete Pharaos die weissen und
zäuberer. Und die Egyptischen zäuberer
thatten auch also mit ihrem beschweren.
* c. 8, 7. 17. 18. 2 Tim. 3, 8.

12. Ein jeglicher warf seinen stab von
sich, da wurden schlangen draus: aber
Aarons stab verschlang ihre stäbe.

13. Also ward das herz Pharaos ver-
stockt, und * hörete sie nicht: wie denn der
HEHR † geredet hatte.

* c. 8, 15. 19. c. 9, 7. 34. 35. † c. 3, 19.

III. 14. Und der HEHR sprach zu Mose:
Das herz Pharaos ist hart, er weget sich
das volck zu lassen.

15. Gehe hin zu Pharaos morgen, sie-
he, er wird ans wasser gehen: so tritt ge-
gen ihm an das ufer des wassers; und
nim den stab in deine hand, der zur
schlangen ward.

16. Und sprich zu ihm: Der HEHR,
der Ebraer Gott, hat mich zu dir gesandt,
und lassen sagen, * Lass mein volck, daß
mirs diene in der wüsten; aber du hast bis-
her nicht wollen hören. * c. 5, 1. c. 8, 1. 20.

17. Darum spricht der HEHR also:
Daran sollst du erfahren, daß Ich der
HEHR bin; Siehe, ich will mit dem stabe,
den ich in meiner hand habe, das wasser
schlagen, das in dem strom ist; und es soll
* in blut verwandelt werden, * c. 4, 9.

18. Daz die fische im strom sterben sollen,
und der strom stinken, und den Egyptern
wird eckeln zu trinken des wassers aus dem
strom.

19. Und der HEHR sprach zu Mose:
Sage Aaron: Nim deinen stab, und
recke deine hand aus * über die wasser in
Egypten, über ihre bäche, und ströme, und
seen, und über alle wassersumpfe, daß sie
blut werden; und sei blut in ganz Egy-
ptenlande, beyde in hölfern und steinern
gefäßen. * Ps. 78, 44.

20. Mose und Aaron thatten, wie ihnen
der HEHR gebeten hatte, und hub den
stab auf: und schlug ins wasser, das im
strom war, vor Pharaos und seinen knech-
ten. Und alles wasser im strom ward in
blut verwandelt. * c. 17, 5. † Ps. 78, 44.
M. 105, 29.

21. Und die fische im strom starben, und der strom ward stinkend, daß die Egypter nicht trinken konten das wasser aus dem strom: und ward blut in ganz Egyptenlande.

22. Und die *Egyptischen zauberer thäten auch also mit ihrem beschwören. Also ward das herz Pharaos verstockt, und hörte sie nicht: wie denn der HErr gerecht hatte. *Weiss. 17.7.

23. Und Pharaos wandte sich, und ging heim; und nahms nicht zu herzen.

24. Aber alle Egypteer gruben nach wasser um den strom her, zu trinken: denn das wasser aus dem strom konten sie nicht trinken.

25. Und das währete sieben tage lang, daß der HErr den strom schlug.

Das VIII. Capitel.

I. Die zweite plage, Frösche; II. Die dritte, Läuse. III. Die vierde, Ungeziefer.

Der HERR sprach zu Mose: Gehe hinein zu Pharaos, und sprich zu ihm: So sagt der HERR, *Läß mein volk, daß mirs diene; *c. 5.1. c. 7.16.

2. Wo du dich des wegerst, siehe, so will Ich alle deine grenze mit fröschen plagen;

3. Dass der strom soll von fröschen wimmeln, die sollen heraus kriechen, und kommen in dein haus, in deine kammer, auf dein lager, auf dein bette; auch in die häuser deiner knechte, unter dein volk, in deine backöfen, und in deine teilge;

4. Und sollen die frösche auf dich, und auf dein volk, und auf alle deine knechte kriechen.

5. Und der HERR sprach zu Mose: Sage Aaron: Recke deine hand aus mit deinem stabe über die bache, und ströme, und sehn; und laß frösche über Egyptenland kommen.

6. Und Aaron reckte seine hand über die wasser in Egypten: und kamen frösche heraus, daß Egyptenland bedeckt ward.

7. Da *thäten die zauberer auch also mit ihrem beschwören, und ließen frösche über Egyptenland kommen. *c. 7.11.12.

8. Da *forderte Pharaos Mose und Aaron, und sprach: Bittet den HERRN für mich, daß er die frösche von mir und von meinem volk nehme; so will ich das volk lassen, daß es dem HERRN opfere. *c. 10.16. c. 12.31.

21. וְהַקְנֵה אֲשֶׁר־בִּיאֹר מִלְחָמָה וְיִכְאַשְׁדָאָר
וְלֹא־יִכְלֶא מִצְרִים לְשִׁתּוֹת מִים מִן־
הַיָּאָר וְזַחַם בְּכָל־אָרֶץ מִצְרִים:

22. וַיַּעֲשֵׂה־כֵן חֲרֵטָפִי מִצְרִים בְּלֹתָהֶם
וַיַּחֲזֹק לְבַ-פְּרֻעָה וְלֹא־שָׁמַע אֱלֹהִים

23. כַּאֲשֶׁר דָּבָר יְהוָה: וַיַּפְּרֻעָה וַיְכַאַזֵּב
אֶל־בֵּיתוֹ וְלֹא־שָׁת לְבָבוֹ גַּם־לְאֹזֶן:

24. וַיַּחֲפֹרְךָ כָּל־מִצְרִים סְכִיבַת הַיָּאָר מִים
לְשִׁתּוֹת כֵּן לֹא יִכְלֶן לְשִׁתּוֹת מִמְ�וֹיִן נָוֹאָה:

כַּה וַיַּמְלַא שְׁבָעַת יָמִים אַחֲרֵי הַבּוֹת־
יְהוָה אֲרֹץ־הַיָּאָר: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בָּא
26. אֶל־פְּרֻעָה וְאָמַרְתָּ אֲלֹיו כִּי־הָאָמָר יְהוָה
27. שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹרָנִי: וְאָס־מִין
28. אֲתָּה לְשִׁלְחָה הַנֵּה אֲנִי נָגֵף אֶת־כָּל־
29. גְּבוּלָה בָּצְפְּרָעִים: וְשָׁרוֹן הַיָּאָר
30. אַפְרָעִים וְעַל־מִתְּחָה וּבְבִתְּחָה עַבְרִיהָ
31. מִשְׁכְּבָה וְעַל־מִתְּחָה וּבְבִתְּחָה עַבְרִיהָ
32. וּבְעַמָּה וּבְתְּנוּרָה וּבְמִשְׁאָרוֹתָה:
33. וּבְכָה וּבְעַמָּה וּבְכָל־עַבְרִיהָ יַעֲלוּ
34. הַצְּפְּרָעִים: א [C. VIII.] וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָל־
35. אַהֲרֹן נָתֵה אֶת־יְרֵךְ בְּמִתְּחָה עַל־תְּנִגְהָלָה
36. עַל־הַיָּאָרִים וּעַל־הַגְּנִים וּהַעַל אֶת־
37. הַצְּפְּרָעִים עַל־אָרֶץ מִצְרִים: וַיַּעֲשֵׂה
38. אַהֲרֹן אֶת־יְרֵךְ עַל מִינֵּי מִצְרִים
39. וּתְעַל הַצְּפְּרָעָה וְחַגְבָּס אֶת־אָרֶץ מִצְרִים:
40. וַיַּעֲשֵׂה־כֵן הַחֲרֵטָפִי בְּלֹתָהֶם גַּם־
41. אֶת־הַצְּפְּרָעִים עַל־אָרֶץ מִצְרִים:
42. וַיַּכְלֶא פְּרֻעָה לְמִשְׁה וְלֹא־הָרָן וַיֹּאמֶר
43. הַעֲתָרוּ אֶל־יְהוָה וַיַּסְרֵר הַצְּפְּרָעִים מִפְנֵי
44. וּמִעַמִּי וְאַשְׁלַחָה אֶת־עַהֲם וְזַבְחוּ לִתְהָנָה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְפָרָעָה תִּתְפַּאֲרֵךְ עַל־⁽⁹⁾
לְמַנְטִי אֲעַטֵּר לְךָ וְלַעֲבֹרְךָ וְלַעֲפֹךָ
לְחַבְרִית הַצְּפְרָעִים מִמֶּךָּ וּמִמְּפִתְּחָה
כֹּךְ בַּיָּאָר תְּשַׁאֲנָה? ⁽¹⁰⁾

וַיֹּאמֶר לְמַתָּךְ וַיֹּאמֶר כְּרֻבָּרֶךָ לְמַעַן ⁽¹¹⁾
תְּرֵעַ פִּי אֵין כִּירֹזֶה אֶלְחָנוּ: ⁽¹²⁾

וְסִרְיוֹ הַצְּפְרָעִים מִמֶּךָּ וּמִמְּפִתְּחָה ⁽¹³⁾
וּמַעֲבֹרוֹךָ וּמִעַמְּךָ כֹּךְ בַּיָּאָר תְּשַׁאֲנָה: ⁽¹⁴⁾

וַיֹּצֶא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִעֵם פְּרָעָה ⁽¹⁵⁾
וַיַּצְאַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה עַל־דָּבָר
הַצְּפְרָעִים אֲשֶׁר־שָׁם לְפָרָעָה: ⁽¹⁶⁾

וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּרֻבָּר מֹשֶׁה וַיַּמְתַּחַל ⁽¹⁷⁾
הַצְּפְרָעִים מִן־הַבְּתִים מִן־הַחֲצִירָת
וּמִן־הַשְּׁדָת: וַיַּצְבֵּר אֶתְם חַמְרָם ⁽¹⁸⁾
חַמְרָם וּמִבָּאָשׁ הָאָרֶץ: וַיַּגְּרַא פְּרָעָה פִּי ⁽¹⁹⁾
הַיּוֹתָה הַרְוָחוֹת וְתוּבָר אֶת־לְבוֹ וְלֹא
שָׁמַע אֶלָּהֶם כַּאֲשֶׁר דָּבָר יְהוָה: ⁽²⁰⁾

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן ⁽²¹⁾
נְתַתָּ אֶת־מַטָּה וְהֵה אֶת־עַפְרָה הָאָרֶץ
וְתַהֲרֵל כָּנָם בְּכָל־אָרֶץ מִצְרָיִם: ⁽²²⁾

וַיַּעֲשֵׂי כֹּן וַיְסַט אַהֲרֹן אֶת־יְדֵי ⁽²³⁾
בְּמַטָּה וַיַּזְבֵּחַ אֶת־עַפְרָה הָאָרֶץ וְתַהֲרֵל
הַכָּנָם בְּאַרְם וּבְבָהָמָה כָּל־עַפְרָה
הָאָרֶץ הַיָּה כָּנָם בְּכָל־אָרֶץ מִצְרָיִם: ⁽²⁴⁾

וַיַּעֲשֵׂי כֹּן הַחֲרַטְמִים בְּלֹטִים לְהַזְצִיא ⁽²⁵⁾
אֶת־הַכָּנָם וְלֹא יָלֹא וְתַהֲרֵל כָּנָם
בְּאַרְם וּבְבָהָמָה: ⁽²⁶⁾

וַיֹּאמֶר הַחֲרַטְמָם אֶל־פְּרָעָה אַצְבָּע ⁽²⁷⁾
אֱלֹהִים הוּא וַיַּחַזֵּק לְבַפְּרָעָה וְלֹא־
שָׁמַע אֶלָּהֶם כַּאֲשֶׁר דָּבָר יְהוָה: ⁽²⁸⁾

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הַשְׁכָם בְּבָקָר ⁽²⁹⁾
וְהַתִּצְבֵּל לִפְנֵי פְּרָעָה הַנְּהָה וַיֹּצֶא
הַפִּימָה וְאָמְרָת אֶלְיוֹ כֹּה אַפְּלָר
יְהוָה שְׁלַח עַמִּי וְיַעֲרֵנִי: ⁽³⁰⁾

9. Mose sprach: Habe du die Ehre vor mir, und stimme mir, wenn ich für dich, für deine Knechte, und für dein Volk bitten soll, daß die Frösche von dir, und von deinem Hause vertrieben werden, und allein im Strom bleiben.

10. Er sprach: Morgen. Es sprach, Wie du gesagt hast: auf daß du erfährst, daß niemand ist, wie der HERR, unser Gott; ^{* c. 9, 14. c. 15, 11.}

11. So sollen die Frösche von dir, von deinem Hause, von deinen Knechten, und von deinem Volke genommen werden und allein im Strom bleiben.

12. Also ging Mose und Aaron von Pharao. Und Mose schrie zu dem HERRN, der Frösche halbten, wie er Pharao hatte zugesaget.

13. Und der HERR thät, wie Mose gesagt hatte: Und die Frösche kriibben in den Häusern, in den Höfen, und auf dem Felde.

14. Und sie häussten sie zusammen, hie einen Haufen, und da einen Haufen: und das Land stand davon.

15. Da aber Pharao sahe, daß er Lust frigt hatte: ward sein Herz verhartet, und hörete sie nicht, † wie denn der HERR geredet hatte. ^{* c. 7, 13. 22. f. 3, 19.}

16. Und der HERR sprach zu Mose: Sage Aaron, Recke deinen Stab aus, und schlage in den Staub auf Erden, daß Läuse werden in ganz Egyptenlande.

17. Sie thaten also. Und Aaron reckte seine Hand aus mit seinem Stabe, und schlug in den Staub auf Erden: und es wurden Läuse an den Menschen, und an dem Vieh; aller Staub des Landes ward Läuse in ganz Egyptenlande.

18. Die Zauberer thaten auch also mit ihrem beschweren, daß sie Läuse heraus brachten; aber * sie konten nicht. Und die Läuse waren beyde an Menschen und am Vieh. ^{* Welsch. 17, 7.}

19. Da sprachen die Zauberer zu Pharao: * Das ist Gottes Finger. Aber das Herz Pharao ward verstockt, und hörete sie nicht: wie denn der HERR gesagt hatte.

* Ps. 64, 10. Luc. 11, 20.
III. 20. Und der HERR sprach zu Mose: Mache dich morgen früh auf, und tritt vor Pharao (siehe, er wird ans Wasser gehen) und sprich zu ihm: So saget der HERR, Laß mein Volk, daß mirs diene; ^{21. Wo}

21. Wo nicht siegt, so will ich allerley unziefer lassen kommen über dich, deine knechte, dein volk, und dein haus; daß aller Egypter häuser, und das feld, und was drauf ist, voll unziefers werden sollen;

22. Und will des tages ein sonders thun mit dem lande Gosen, da sich mein volk enthält, daß kein unziefer da sey; auf daß du innen werdest, daß Ich der HERR bin auf erden allenhalben;

23. Und will eine erlösung sehen zwischen meinem und deinem volk, morgen soll das zeichen geschehen.

24. Und der HERR thät also. Und es kam viel * unziefer in Pharaos haus, in seiner knechte häuser, und über ganz Egyptenland. Und das land ward verderbet von dem unziefer. * Weish. 16.9.

25. Da * forderte Pharaos Mose und Aaron, und sprach: Gehet hin, opfert eurem Gott, hie im lande. * c. 8. 8.

26. Mose sprach: Das taugt nicht, daß wir also thun; denn wir würden der Egypter greuel opfern unserm Gott, dem HERRN; Siehe, wenn wir denn der * Egypter greuel vor ihren augen opfer-ten, würden sie uns nicht steinigen?.

* 1 Mos. 43, 32.

27. Drey tagreisen wollen wir gehen in die wüste, und dem HERRN, unserm Gott, opfern, * wie er uns gesagt hat.

* c. 3. 18.

28. Pharaos sprach: Ich will euch lassen, daß ihr dem HERRN, eurem Gott, opfert in der wüsten; allein, daß ihr nicht ferner ziehet; und bittet für mich.

29. Mose sprach: Siehe, wenn ich hinaus von dir komme, so will ich den HERRN bitten, daß dis unziefer von Pharaos, und seinen knechten, und seinem volk genommen werde, morgendes tages; Allein, täusche mich nicht mehr, daß du das volk nicht lassest, dem HERRN zu opfern.

30. Und Mose ging hinaus von Pharaos, und bat den HERRN.

31. Und der HERR thät, wie Mose gesagt hatte, und schaffete das unziefer weg von Pharaos, von seinen knechten, und von seinem volk, daß * nicht eins über blieb. * c. 10, 19. c. 14, 28.

23 כ' נראם איזה משליח את עמי הנסי (23) משליח בה יכובידך ובעמה ובטהה ארץ-הערב ומלאו בתני מצרים את-הערב וגופ האדמה אשר-הם עליה:

24 ויהפליטי ביום תחואת את-ארץ גשׁ (24) אשר עלי עמר עלה לבתי היורט-שם ערב למן תרע כי אני יהוה בקרב הארץ:

25 ובין עפָק למחר יהוה הארץ חורה: (25)

26 ויעש יהוה כן ובעא ערב נבר ביתה פרעה ובית עברי וככל-ארץ מצרים תשחרת הארץ מפני הערב:

27 ויקנא פרעה אל-משה ולאחרן (26) ונאמר לנו ובחו לאלהיכם הארץ:

28 ונאמר משה לא נכו לעשונותך כי תועברת מצרים נפה ליהוה אלהינו הארץ נזבח הארץ תועברת מצרים לעיניהם ולא יסקנו:

29 הרה שלשת ימים נלה במדבר ובחנו ליהוה אלהינו כאשר יאמר לנו:

30 ונאמר פרעה אני אשלח אתכם (27) ובתחטם ליהוה אלהיכם במרבר רק הרחק לא-תרחיקו לכת העתוֹר בערוּ:

31 כי ייאמר משה הנה אני יוצא מעמך והעתרתי אל-יהוה וסר העור מפרעה מעברנו ומעפו מוחר לך אל-יסף פרעה רתל לבתי שלח הארץ העם לובח ליהוה:

32 ויצא משה מעם פרעה וייעתר אל-יהוה:

33 ויעש יהוה פרבר משה וסר הערב מבפרעה מעברנו ומעמו לא נשאך אחר:

וְנִכְבַּד פְּרֹעָה אֶזְרָאֵל בְּבָשָׂר כָּבֵד
הַזָּהָר וְלֹא שָׁלַח אֶת־הָעָם:

Das IX. Capitel.

I. Die fünfte plage, Pest am vieh; II. Die sechste, Blättern; III. Die siebente, Hogen.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים שְׁלֹחַ אֶת־פְּרֹעָה אֶל־מִשְׁאָה בְּאֶלְף
וּרְבָרְתָּ אֶלְיוֹן בְּהַדְמֵר יְהוָה אֱלֹהִים
הָעֲבָרִים שָׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹרֻנִי:
כִּי אִם מֵאָנוּ אַתָּה לְשָׁלֹחַ וְעוֹורָה מִתְחוּינָךְ
בְּסָטָן: הַנָּה יְרִיחָה הַזָּהָר בְּמִקְנָה
אֲשֶׁר בְּשָׂרָה בְּטוֹסִים בְּחַמְרִים בְּגַמְלִים
בְּבָקָר וּבְצָאן דָּבָר גָּבָר מָאָר:
וְהַפְלָה יְהוָה בֵּין מִקְנָה יִשְׂרָאֵל וּבֵין
מִקְנָה מִצְרָיִם וְלֹא יִמְוֹת מִבְּלָבְנִי יִשְׂרָאֵל רָבָר:
מִחרַ יִשְׁעָה יְהוָה תְּבִרֵר הַזָּהָר בָּאָרֶץ
וְנִעַשׂ יְהוָה אֶת־הָרָץ תְּבִרֵר הַזָּהָר מִפְחָלָת
וַיִּמְתַּחַל מִקְנָה מִצְרָיִם וּמִמִּקְנָה
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֶת־מָתָּה אַחֲרָה:
וְנִשְׁלַח פְּרֹעָה וְהַנָּה לְאֶת־מִתְּמִפְקָנָה
יִשְׂרָאֵל עַד־אַחֲרָה וַיַּכְבֵּר לְבָב פְּרֹעָה וְלֹא
שָׁלַח אֶת־הָעָם: פ וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֱלֹהִים וְאֶל־אַהֲרֹן קְרֹב לְכֶם מְלָא
חַפְנִיכֶם פִּיחַכְבֵּשׂ וַיַּרְקֹב מֹשֶׁה הַשְׁמִימָה
לְעֵינֵי פְרֹעָה: וְתַהַנֵּה לְאַבָּק עַל בָּלָח
אָרֶץ מִצְרָיִם וְתַהַנֵּה עַל־הָאָרֶץ וְעַל־
הַבְּהִמָּה לְשָׁחָן פָּרָח אֲכֻבָּעָת בְּכָל־
אָרֶץ מִצְרָיִם: וַיַּקְרֹב אֶת־פִּיחַכְבֵּשׂ יְ
וַיַּעֲמֹר לְפָנֵי פְרֹעָה וַיַּרְקֹב אֶת־מֹשֶׁה
הַשְׁמִימָה וְיָהִי שָׁחָן אֲכֻבָּעָת פָּרָח
בְּאָרֶם וּבְבָחָרָה: וְלֹא־יַכְלִין חֲרֹטְפָּם
לְעַמְּדָה לְפָנֵי מֹשֶׁה מִפְנֵי הַשָּׁחָן כִּי־תַהַנֵּה
הַשָּׁחָן בְּחַרְטָמָס וּבְכָל־מִצְרָיִם:

32. Aber Pharaos verächtete sein herz auch dasselbe mal, und ließ das volk nicht. * c. 5, l. c. 7, 10.

Der HERR sprach zu Moše: Gehe hinein zu Pharao, und sprich zu ihm: Also saget der HERR, der Gott der Ebräer, "Läß mein volk, daß sie mir dienen." * c. 5, l. c. 7, 10.

2. Wo du dich des wegerst, und sie weiter aufhälttest:

3. Siehe, so wird die hand des HERREN seyn über dein vieh auf dem selbe, über pferde, über esel, über camelle, über ochsen, über schafe, mit einer fast schweren pestilenz.

4. Und der HERR wird ein besonders thun, zwischen dem vieh der Israeliter, und der Egypfer: daß nichts sterbe aus allem, das die kinder Israel haben.

5. Und der HERR bestimmte eine zeit, und sprach: Morgen wird der HERR solches auf erden thun.

6. Und der HERR thät solches des morgens, und starb allerley viesch der Egypfer: aber des vieches der kinder Israel starb nicht eins.

7. Und Pharaos sandte darnach: und siehe, es war des vieches Israel nicht eins gestorben. Aber das herz Pharaos ward verstockt, und ließ das volk nicht.

II. 8. Da sprach der HERR zu Moše und Aaron: Nehmet eure fäuste voll ruß aus dem ofen, und Moše sprengt ihn gen himmel vor Pharao; * c. 7, 8. c. 12, l. 43.

9. Dass über ganz Egyptenland staube, und böse schwarze blättern aufsfahren, beyde an menschen und am viesch, in ganz Egyptenlande.

10. Und sie nahmen ruß aus dem ofen, und traten vor Pharao, und Moše sprengte ihn gen himmel. Da fuhren auf böse schwarze blättern, beyde an menschen und am viesch:

11. Also, daß die jäuberer * nicht kisten vor Moše stehen, vor den bösen blättern; denn es waren an den jäuberern eben so wohl böse blättern, als an allen Egypfern. * Weish. 17, 7.

12. Aber

12. Aber der **HERR** verstande das herz Pharaos, daß er sie nicht hörete: wie denn der **HERR** zu Mose gesagt hatte.

* c. 4, 21.

13. Da sprach der **HERR** zu Mose: Mache dich morgen frühe auf, und tritt vor Pharaos, und sprich zu ihm; So saget der **HERR**, der Ebräer Gott, lass mein volk, daß mirs diene.

14. Ich will anders dismal alle meine plagen über dich selbst senden, über deine knechte, und über dein volk; daß du innen werden sollst, daß * meines gleichen nicht ist in allen landen. * c. 8, 10. c. 15, 11.

15. Denn ich will iest meine hand ausrecken, und dich und dein volk mit pestilenz schlagen, daß du von der erden soll verfüget werden.

16. Und zwar * darum hab ich dich erwecket; daß meine kraft an dir erscheine, und mein name verkündiget werde in allen landen. * Röm. 9, 17.

17. Du trittest mein volk noch unter dich, und wilst es nicht lassen.

18. Siehe, ich will morgen um diese zeit einen sehr grossen hagel regnen lassen: desgleichen in Egypten nicht gewesen ist, seit der zeit es gegründet ist, bisher.

19. Und nun sende hin, und verwahre dein vich, und alles, was du auf dem felde hast. Denn alle menschen und vich, das auf dem felde gefunden wird, und nicht in die häuser versamlet ist, so der hagel auf sie fällt, werden sterben.

20. Wer nun unter den knechten Pharaos des **HERRN** wort fürchtete, der ließ seine knechte und vich in die häuser fliehen:

21. Welcher herz aber sich nicht fehrete an des **HERRN** wort, ließen ihre knechte und vich auf dem felde.

III. 22. Da sprach der **HERR** zu Mose: Recke deine hand auf gen himmel, daß es hagele über ganz Egyptenland, über menschen, über vich, und über alles kraut auf dem felde in Egyptenland.

23. Also reckte Mose seinen stab gen himmel: und der **HERR** ließ donnern und hageln, daß das feuer auf die erde schoß. Also ließ der **HERR** hagel regnen über Egyptenland:

12. וְיָהּוּ קָדוֹם אֶת־לֵב פְּרֻלָּה וְלֹא שְׁמַע אֱלֹהִים כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהִים: ס

13. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הַשְׁפֵּט בְּפֶכַר וַיִּתְּבַּצֵּב לִפְנֵי פְּרֻלָּה וְאָמְרָת אֶלְיוֹן בָּהּ אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעָבָרִים שָׁלַח אֶרְץ

14. עַמִּי וַיַּעֲבְּרָנוּ: כַּי בַּפְעָם הַזֹּאת אָנָּי שָׁלַח אֶת־כָּל־מִגְּפָתִי אֶל־לְבָבָה וְכָעָבְרִיךְ וּבַעֲפָק בְּעִבּוֹר תְּרוּעָה כִּי אֵין כְּמֵנוּ בְּכָל־

טוֹ הָאָרֶץ: כִּי עַתָּה שָׁלַחְתִּי אֶרְץ בְּדִי וְאֶתְּנָה אֶתְּנָה אֶרְץ עַמְּךָ בְּרַבֵּר וַיַּכְחַר מִן־הָאָרֶץ:

16. וְאֶתְּנָס בְּעִבּוֹר וְאֶת הַעֲמָרָתוֹ בְּעִבּוֹר הָרָאָתָה אֶרְץ כְּתָנִי וְלִמְעָן סְפִיר שְׁמֵי

7. בְּכָל־הָאָרֶץ: עַרְךָ בְּנִסְתּוֹלָל בעמי לְבָلָתִי שְׁלָחָם:

18. הָנָנִי מִמְטָוֵר בְּעֵת מִתְּחָר בְּרוּךְ בְּבָרָךְ מַאֲר אֲשֶׁר לֹא־חִזֵּה בְּמִתְּחָר בְּמִצְרִים לְמַן־הַיּוֹם הַיּוֹם הַיּוֹם וְעַת־עַתָּה:

19. וְעַתָּה שָׁלַח חָנוּ אֶת־מִקְנָה וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לֹה בְּשָׂרָה כָּל־הָאָרָם וְהַבְּהִמָּה אֲשֶׁר יָמַצָּא בְּשָׂרָה וְלֹא יָאָסֶף הַבְּיתָה וַיַּרְא עַלְהָם הַבְּרִר וְמוֹתוֹ:

כ רָנָא אֶת־דִּבֶּר יְהוָה מַעֲכָרִי פְּרֻעָה הַנִּס אֶת־עֲבָרִיו וְאֶת־מִקְנָהוּ אֶל־הַבְּתִים: וְאֲשֶׁר לֹא־שָׁם לֹבוֹ

אֶל־רְבָר יְהוָה וַיַּזְבֵּב אֶת־עֲבָרִיו וְאֶת־מִקְנָהוּ בְּשָׂרָה:

פ 22. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְתַת אֶת־וְרָחָל עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי בְּרוּךְ בְּכָל־אֶרְץ מִצְרִים עַל־הָאָרָם וְעַל־הַבְּהִמָּה וְעַל־עַשְׁבַּת־הַשָּׂרָה בְּאֶרְץ מִצְרִים:

23. וַיָּלֶט מֹשֶׁה אֶת־מִתְּהָרָה עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי נְתַנְּךָלָת וְבְרוּךְ וְתְּהִלָּה אֶשְׁאָרֶץ וְיִמְטֵר יְהוָה בְּרוּךְ עַל־אֶרְץ מִצְרִים:

וְיָצַא בְּרֵד וְאַשׁ מִתְלָכֶדֶת בְּמִזְקָה תְּבִרֵךְ²⁴
 בְּבָרֶךֶת מַאֲרֵ אַשׁ לְאַ-הַהָּ כְּמֹתָה
 בְּכָל-אָרֶץ מַעֲרִים מִאַו הִוְתָּה לְנָדָן:
 וְיָהָה הַבְּרֵד בְּכָל-אָרֶץ מַעֲרִים אַתְּ כְּלִזְנָה
 אֲשֶׁר בְּשָׂרָה מַאֲרִם וְעַרְבָּה מַהְמָה וְאַתְּ
 בְּלַעַשְׁבָּה שְׁרוֹה חַכָּה הַבְּרֵד וְאַחֲכָלָה
 עַזְשָׁרְשָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא רִיחָ בְּרֵר:²⁵
 וַיַּלְחַנְדֵּה פְּרֻעָה וַיֹּאמֶר לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן²⁶
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים חַטָּאתִ הַפְּעָם יְהֹוָה
 רְצָאֵיךְ וְאַנְיָ וְעַמְיָ הַרְשָׁעִים:
 הַעֲתִירוּ אֶל - יְהֹוָה וּרְבָּהָרִית קָלְתָּ²⁷
 אֱלֹהִים וּבְרֵד וְאַשְׁלָתָה אַתְּלָם וְלֹא
 תְּסַפֵּן לְעַמָּד:²⁸ וַיֹּאמֶר אֶלְיוֹן מֹשֶׁה²⁹
 צִאָתִי אֶת-הָעִיר אֶפְרַיִם אֶת-פְּנֵי
 אֶל - יְהֹוָה הַקְּלֹות יְחִילָן וְהַבְּרֵל לֹא
 יְהֹוָה עָרוֹר לְמַעַן תְּרֻעָה כִּי לְיְהֹוָה הָאָרֶץ:
 וְאַתָּה וְעַבְרוֹת יְרֻעָתִי כִּי טְרַם ל
 תִּרְאֵין מִפְנֵי יְהֹוָה אֱלֹהִים:³⁰
 וְהַפְּשָׁתָה וְהַשְׁעָרָה נִנְחָה כִּי הַשְׁעָרָה³¹
 אַכְּבָה וְהַפְּשָׁתָה גְּבָעָל:
 וְהַחֲשָׁה וְהַכְּסָמָת לְאַגְּבָנוּ כִּי אֲפִילָת הַהָנָה:³²
 וַיַּצֵּא מֹשֶׁה מִמְּעֵם פְּרֻעָה אֶת-הָעִיר
 וַיַּפְרַשׁ בְּפָיו אֶל - יְהֹוָה יְחִילָן הַקְּלֹות
 וְהַבְּרֵד וְמַטָּר לֹא - נִתְּהַרְאֵת:³³
 וַיֹּאמֶר פְּרֻעָה כִּי - חֶרְלָל הַמְּטָר³⁴
 וְהַבְּרֵד וְהַקְּלֹת וְיִסְרָה לְחַטָּאת וְנִכְבֵּר
 לְבוֹ הָוָא וְעַבְרוֹיו:
 יְחִזְקֵל לְבָבְרֻעָה וְלֹא שְׁלָחֵת אֶת-בְּנֵי הָ
 יִשְׂרָאֵל פָּאֵשָׁר דָּבָר יְהֹוָה בְּרִיךְ-מֹשֶׁה:

Das X. Capitel.

1. Die achte plage, der Heuschrecken, gedräuet, II. und vollstrect; III. Wie auch die neunte, dreystagige Finsternis. IV. Verbot vom Hause.

פְּפְפְּטו 15
 וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל-מֹשֶׁה בָּא אֶל-פְּרֻעָה א

24. Das hagel und fass unter einander führen, so grauen, daß beigleichen in ganz Egyptenlande nie gewesen war, sind der zeit leute drinnen gewesen sind.

25. Und der hagel schlug in ganz Egyptenland alles, was auf dem felde war, beyde menschen und vieh: und schlug alles kraut auf dem felde, und zerbrach alle bäume auf dem felde.

26. Ohn allein im lande Gosen, da die kinder Israel waren, da hagelte es nicht.

27. Da schickte Pharao hin, und ließ Moses und Aaron rufen, und sprach zu ihnen: Ich habe das mal mich versündigt; Der HERR ist gerecht, ich aber und mein volk sind gottlose. Dan. 9, 7. 8. 9.

28. Bittet aber den HERRN, daß auf-höre solch donnern und hageln Gottes: so will ich euch lassen, daß ihr nicht länger hier bleibet.

29. Moses sprach zu ihm: Wenn ich zur stadt hinaus komme, will ich* meine hände ausbreiten gegen dem HERRN; so wird der donner aufhören, und kein hagel mehr seyn, auf daß du innen werdest, daß † die erde des HERRN sey.

* Ps. 141, 2. † Ps. 24, 1.

30. Ich weiß aber, daß du und deine knechte euch noch nicht fürchtest vor Gott, dem HERRN.

31. Also ward geschlagen der flachs und die gerste: denn die gerste hatte geschossen, und der flachs knoten gewonnen.

32. Aber der weizen und rocken ward nicht geschlagen; denn es war spat getreide.

33. So ging nun Moses von Pharao zur stadt hinaus, und breitete seine hände gegen dem HERRN: und der donner und hagel höreten auf, und der regen troff nicht mehr auf erden.

34. Da aber Pharao sahe, daß der regen, und donner, und hagel aufhören: versündigte er sich weiter, und verhärtete sein herz, er und seine knechte.

35. Also ward des Pharao herz verstöckt, daß er die kinder Israel nicht ließ: wie denn der HERR gerecht hatte durch Moses.

Und der HERR sprach zu Moses: Ge-he hinein zu Pharao; wenn Ich habe

הֲבָא אֶיךָ וְשָׂרֵךְ הַבָּשָׁר וְכָל־לְמֹת וְאֶת־חַמְרָא
עַבְרִיו לְטוֹעֵן שְׂתִּים אֶת־תְּהִימָה בְּקַרְפָּוֹ:

2. Und das du verkündigest vor den ohren deiner kinder und deiner kindskinder, was ich in Egypten ausgerichtet habe, und wie ich meine zeichen unter ihnen bewiesen habe; daß ihr wisset, Ich bin der HERR.

3. Also gingen Moses und Aaron hin zu Pharaos, und sprachen zu ihm: So spricht der HERR, der Ebräer Gott; Wie lange wegerst du dich vor mir zu demuthigen, daß du mein volk lässt, mir zu dienen?

4. Wegerst du dich mein volk zu lassen, siehe, so will ich morgen heuschrecken kommen lassen an allen östern,

5. Dass sie das land bedecken, also, daß man das land nicht sehen könne; Und sollen fressen, was euch übrig und errettet ist vor dem hagel, und sollen alle eure grünnende bäume fressen auf dem felde;

6. Und sollen erfüllen dein haus, aller deiner knechte häuser, und aller Egypter häuser; desgleichen nicht gesehen haben deine väter, und deiner väter väter, sind der zeit sie auf erden gewesen, bis auf diesen tag. Und er wandte sich, und ging von Pharaos hinaus.

7. Da sprachen die knechte Pharaos zu ihm: Wie lange sollen wir damit geplaget seyn? Läßt die leute ziehen, daß sie dem HERRN ihrem Gott dienen. Wilt du zuvor erfahren, daß Egypten untergangen sey?

8. Moses und Aaron wurden wieder zu Pharaos bracht, der sprach zu ihnen: Gehet hin, und dienet dem HERRN, eurem Gott; Welche sind sie aber, die hinziehen sollen?

9. Moses sprach: Wir wollen ziehen mit jung und alt, mit söhnen und töchtern, mit schafen und rindern; denn wir haben ein fest des HERRN.

10. Er sprach zu ihnen: Alwe ja, der HERR sei mit euch, solt ich euch und eure kinder dazu ziehen lassen? Sehet da, ob ihr nicht böses vorhabt?

11. Nicht also, sondern ihr männer ziehet hin, und dienet dem HERRN; denn das habt ihr auch gesucht. Und man stieß sie heraus von Pharaos.

כִּי דְ אַיִלְעָמֵד הַכְּבָשָׂה וְהַגְּזָלָמָה וְאֶת־חַמְרָא
עַבְרִיו לְטוֹעֵן שְׂתִּים אֶת־תְּהִימָה בְּקַרְפָּוֹ:

2. וְלִמְעַן תְּסִפְרָה בְּאַוְנִי בְּנֵה וּבְנֵבֶנֶת אֶת־
אֲשֶׁר־הַתְּעִלְתָּה בְּמַמְלָכִים וְיַד־אֶת־אֶתְמָה:
אֲשֶׁר־שְׁמוֹתִים בָּם וּוּרְעָתָם כִּי־אָנָּי חִזְוָה:

3. זִיבָא מְשָׁה אֶחָדָן אֶל־פְּרֻעָה
וּמְאַמְרוּ אַלְיוּ פְּרֻעָה אָמָר יוֹהָה אֱלֹהִים
חָעָבָרִים עַד־מְתַן מְאַנְתָּה לְעַנְתָּה
מִפְנֵי שְׁלָחָה עַמִּי וּעַבְרָנִי:

4. כִּי אַס־מְאוֹן אַפְּה ? לְשַׁלֵּחַ אֶת־עַמִּי
הַנְּגִי מְבוֹא מִתְּרַבָּה בְּגַבְלָה :

ה וְכִסְתָּה אֶת־עַזְוֹן הָאָרֶץ וְלֹא יָכַל לְרָאָתָה
אָרְצָה־הָאָרֶץ וְאַכְלָה אֶת־יְתֵר הַפְּלֶתָה
הַפְּשָׁאָרָת לְכָם מִן־הַבְּפָרָד וְאַכְלָה אֶת־
כָּל־הַעַזְוֹן הַצְמָח לְכָם מִן־הַשְׁוֹרֶה :

6. וְמַלְאָוֹ בְּתִיר וּבְפִי כָּל־עַבְרִיךְ וּבְתִירְכְּלָה
מְאַרְבָּם אֲשֶׁר לֹא־אָרְבָּי אַבְתִּיךְ וְאַבְתִּיהְ
אַבְתִּיקְרְמִיּוֹם חִוּתָם עַל־הָאָמָה עַד־
הַיּוֹם הוּה וַיַּפְּנִין וַיֵּצֵא מִעַם פְּרֻעָה :

7. וְיַאֲמְרוּ־עַבְרִי פְּרֻעָה אַלְיוּ עַד־מְתַנְיָה
יְהוָה וְהָ לְנָה לְמַזְכָּשׁ שְׁלָחָה אֶת־
הָאָנָשִׁים וּוְעַבְרָוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהִים עַד־

הַטְּרִים הַרְעָה כִּי אַבְרָהָם מְעַרְבִּים :

8. וְיַוְשֵׁב אֶת־מְשָׁה וְאֶת־אֶחָד־אֶת־
פְּרֻעָה וְנִאֲמֵר אֶלָּהֶם לְנָה עַבְרָוּ אֶת־

יְהוָה אֱלֹהִיכָּם מַיִם הַחֲלִיכִים :

9. וְיַאֲמֵר מְשָׁה בְּנֵרְעִינוּ וּבְנֵקְנִינוּ נֶלֶה
בְּבָנֵינוּ וּבְבָנֹתֵינוּ בְּצָאָנוּ וּבְבָכְרָנוּ נֶלֶה
כִּי חַגְדִּירָה לְנָה : וְנִאֲמֵר אֶלָּהֶם יְהָ

כָּנָה וְהָנָה עַמְּכָם כִּי־אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר
וְאַתְּ־טְפָכָם רָאוּ כִּי רַעַת נְגַד פְּנִיכָם :

11. לֹא כָּנָה לְנָה נָא הַגְּבָרִים וּעַבְרִי אַתְּ־רָהָה
כִּי אַתְּה אַתְּם מְבָקְשִׁים וּגְרָשִׁים אַתְּ
מִאתָה פְנֵי פְרֻעָה : ס. שְׁנִי

וְיָמֶשׁ תֹּהַזֵּן אֶל־מִשְׁתָּחָת פְּנֵיהֶן יְהֹוָה
כִּי־אָזְעַת מְעוּדָת בְּאֶרְבָּה וְעַל־
עַל־אָרֶץ מְעוּדִים וְאֶגְלָעָשָׂב
הָאָרֶץ אֵת כָּל־אֲשֶׁר הָשָׁאֵר וְפָדֵךְ:
וַיְתַּמֵּשׁ מִשְׁתָּחָת אֶת־מִתְהָוָה עַל־אָרֶץ מְעוּדִים ³
יְהֹוָה נָתַב רוח־קָרִים בָּאָרֶץ כָּל־אָזְמָם
תְּהָוָא וְכָל־הָלִילָה תְּפָקֵר חַיָּה וְרוֹחָן
קָרִים נְשָׁא אֶת־תְּאָרָבָה: וַיַּעַל
הָאֶרְבָּה עַל כָּל־אָרֶץ מְעוּדִים וַיַּנְחֵן בְּכָל־
גָּבוֹל מְעוּדִים גַּבְּרָא לְפָנָיו לְאַדְמָה
כָּן אֶרְבָּה בְּמִזְרָחָו וְאַחֲרָיו לְאַיְהָדָקָן:
וַיָּסֶם אֶת־עֵינָיו כָּל־הָאָרֶץ וְתַחַשֵּׁה רָאֵץ ¹⁰
וַיַּאֲכֵל אֶת־כָּל־עַשְׂבָּה הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־
פְּרִי־הָעֵץ אֲשֶׁר חָווִיתָה הַבָּדָק וְלְאַדְנָוָתָר
כָּל־יַרְקֵבָעָן וְבָעָשָׂב הַשּׁוֹרָה בְּכָל־
אָרֶץ מְעוּדִים: וַיָּמֹחר פְּרֻעָה לְקָרְאָא ¹⁶
לְמִשְׁתָּחָת וְלְאָהָרֹן וַיֹּאמֶר חָטָאתְךָ לְיְהֹוָה
אֱלֹהִיכֶם וּלְכֶם: וַעֲפֹה שָׁא נְא ¹⁷
חָטָאתְךָ אֶת־הַפְּעָם וְהַעֲתִירָה לְיְהֹוָה
אֱלֹהִיכֶם וּסְרֵל מְעָלֵי רָק אֶת־הַפְּיוֹרָז
הַהָּה: וַיֵּצֵא מִעִם פְּרֻעָה וַיַּעֲתֵר אֶל־ ¹⁸
יְהֹוָה: וַיַּרְפֵּה יְהֹוָה רִיחַ-יָם חִזְקָה ¹⁹
מַאֲרָא וַיָּשָׁא אֶת־הָאֶרְבָּה וַיַּתְקַעֵּה וַיַּפְּהֵחַ
סְפָרָה לֹא־מִשָּׁאָר אֶרְבָּה אַחֲרָה בְּכָל־גָּבוֹל
מְעוּדִים: וַיַּחַזֵּק יְהֹוָה אֶת־לְבַב פְּרֻעָה כִּי
וְלֹא שָׁלַח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ
וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל־מִשְׁתָּחָת נְתַחֵר יְדָךְ ²¹
עַל־הַשְּׁמִים וְוַיְהִי חִשְׁבָּה עַל־אָרֶץ
מְעוּדִים וּמִטְשָׁבָח: וַיְתַּמֵּשׁ מִשְׁתָּחָת ²²
אֶת־יְהֹוָה עַל־הַשְּׁמִים וְוַיְהִי חִשְׁבָּה
אֶפְלָה בְּכָל־אָרֶץ מְעוּדִים שְׁלַשְׁת יְמִים:
לְאַדְמָה אִישׁ אֶת־אָחָיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ ²³
מִתְחַפְּחוּ שְׁלַשְׁת יְמִים וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
תְּהָרָא אָוֶל עַמּוֹשְׁבָתָם: שְׁרִירָה

III. 12. Da sprach der **HEHR** zu Mose: Recke deine hand über Egyptenland, um die heuschrecken, daß sie auf Egyptenland kommen, und fressen alles kraut im lande auf, samt alle dem, das *dem hagel überblieben ist. ^{*c. 9, 23.}

13. Mose reckte seinen stab über Egyptenland. Und der **HEHR** trieb einen ostwind ins land den ganzen tag, und die ganze nacht: und des morgens fügte der ostwind die heuschrecken her.

14. Und sie kamen über ganz Egyptenland, und ließen sich nieder an allen orten in Egypten: so sehr viel, daß zuvor des gleichen nie gewesen ist, noch hinfest seyn wird.

15. Denn sie bebeckten das land, und verfinsterten es. Und sie fraßen alles kraut im lande auf, und alle früchte auf den bäumen, die dem hagel waren überblieben: und ließen nichts grünes übrig an den bäumen, und am kraut auf dem felde, in ganz Egyptenlande.

16. Da *forderte Pharaos eilend Mose und Aaron, und sprach: † Ich habe mich versündigt an dem **HEHR**, eurem Gott, und an euch; ^{*c. 8,8. 25. † c. 9, 27.}

17. Vergebet mir meine sündne dismal auch, und bittet den **HEHR**, euren Gott, daß er doch nur diesen tod von mir wegnehme.

18. Und er ging aus von Pharaos, und bat den **HEHR**.

19. Da wendete der **HEHR** einen sehr starken westwind, und hub die heuschrecken auf, und warf sie ins schilfmeer: * daß nicht Eine übrig blieb an allen orten Egypti. ^{*c. 8,31. c. 14,28.}

20. Aber der **HEHR** verstockte Pharaos herz, daß er die kinder Israel nicht ließ.

III. 21. Der **HEHR** sprach zu Mose: Recke deine hand gen himmel, daß es so finster * werde in Egyptenlande, daß man es greissen mag. ^{*Ez. 50, 3. Matth. 27, 45.}

22. Und Mose reckte seine hand gen himmel: da ward eine dicke finsternis in ganz Egyptenlande drey tagen.

^{*Weish. 17, 2. c. 18, 1.}

23. Daß niemand den andern sahe, noch auftund von dem ort, da er war, in dreyen tagen. Aber bey allen kindern Israel war es licht in ihren wohnungen.

24. Da

24. Da sprach Pharao Mose, und sprach: Zieht hin, und dienet dem HERRN, allein eure schafe und kinder lasset sie; lasset auch eure kindlein mit euch ziehen. * c. 8,8. c. 12,31.

25. Mose sprach: Du must uns auch opfer und brandopfer geben, das wir uns vom Gott, dem HERRN, thun mögen.

26. Unser vieh soll mit uns gehen, und nicht eine klaue dahinten bleiben: denn von dem unsfern werden wir nehmen zum dienst unsers Gottes, des Herrn. Denn wir wissen nicht, womit wir dem HERRN dienen sollen, bis wir dahin kommen.

27. Aber der HERR verstockte das herz Pharao, daß er sie nicht lassen wolte.

IV. 28. Und Pharao sprach zu ihm: Gehe von mir, und hüte dich, daß du nicht mehr vor meine augen kommest; denn welches tages du vor meine augen kommest, sollst du sterben.

29. Mose antwortete: Wie du gesagt hast; Ich will nicht mehr vor deine augen kommen.

24. וַיֹּאמֶר פָּרָעָה אֶל־מֹשֶׁה: לְאַכְפֵּר
לֵב עֲבֹדוֹ אֶת־יְהוָה רַק צָאנוּת
וּבְנָרְכָם תִּגְּזַבְּסָמְלָה עַל־עֲפָלָם:

כִּי וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה נִסְּמָךְ אֶת־יְהוָה בְּרִבְגָּן:

בְּחִתִּים וּמְלָתִים וּעֲשָׂנִים לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ:

26. וְגַם־מִקְנָנוּ יְלָה עַמְּנוּ לֹא תִּשְׁאַר־
מְרָסָה כִּי מִמְּנוּ נִקְחַ לְעַבְרָה אֶת־

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַנְחָנוּ לֹא־גָּנוּ מָח־

עַבְרָל אֶת־יְהוָה עַד־בָּאָנוּ שְׁמָה:

27. וַיֹּחַזְקֵק יְהוָה אֶת־לֵב פְּרָעָה וְלֹא אָבָה
לְשְׁלָחוֹת:

28. וַיֹּאמֶר־לוֹ פְּרָעָה לְהָלֵל הַשְׁמָר לְהָלֵל־חֶסֶד־רָאוּת:

פָּנִים בְּבִזּוּם רָאֶתְךָ פָּנִים תְּמוּתָה:

שהה צאתה 29. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קְנָה דִּבְרָתֶךָ לֹא־אַכְפֵּר
עַד רָאוּתְךָ:

פ

Das XI. Capitel.

I. Beschworene entlehnung. II. Gedrähte seste plague. III. Pharaonis verstockung.

Und der HERR sprach zu Mose: Ich will noch Eine plague über Pharao und Egypten kommen lassen, darnach wird er euch lassen von hinnen; und wird nicht allein alles lassen, sondern euch auch von hinnen treiben.

2. So sage nun vor dem volck, daß ein jeglicher von seinem nächsten, und eine jegliche von ihrer nächsten silberne und guldene gefäße fordere: * c. 3,21. c. 20.

3. Denn der HERR wird dem volck gnade geben vor den Egyptern. Unt. Mose war ein sehr grosser mann in Egyptenlande, vor den knechten Pharao, und vor dem volck. * Sir. 45,1. sq.

II. 4. Und Mose sprach: So sager der HERR, Ich will zur mitternacht ausgehen in Egyptenland;

5. Und alle erstgeburt in Egyptenlande soll sterben, von dem ersten sohn Pharao an, der auf seinem stuhl sitzet, bis an den ersten sohn der magd, die hinter der mühle ist; und alle erstgeburt unter dem dieb; * c. 4,23. c. 12,29.

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַזְרָנָה
אַחֲרֵי אֲבִיאָעָל־פְּרָעָה וְעַל־מִצְרָיִם
אַחֲרֵי־כֵן יְשַׁלֵּחַ אֶתְכֶם מִזֶּה
כָּלָת נְרַשׁ וּגְרַשׁ אֶתְכֶם מִזֶּה:

2. רַבְּרַב־נָא בְּאֹנוֹ הָעֵם וַיַּשְׁאַל
אֲישׁ מִאַתְּ רַעֲבָה וְאַשְׁר־מִאַתְּ
רַעֲוַתָּה כָּלִי־כָּסֶף וְכָלִי־זָהָב:

3. וַיְתַהַן יְהוָה אֶת־חַנּוֹ הָעֵם בְּעֵינֵי מִצְרָיִם
גַּם־רֹאשׁ מֹשֶׁה קָרוֹל מִאַרְבָּאֵץ
בְּעֵינֵי עֲבָדִים־פְּרָעָה וּבְעֵינֵי הָעֵם:

4. ס וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְהָלֵל יְהוָה בְּחַצְתָּת
הַלִּילָה אֲנִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרָיִם:

ה וְמִתְּרַת כָּל־בְּנֹר בָּאָרֶץ מִצְרָיִם
מִבְּנֹר פְּרָעָה הַיּוֹבֵל עַל־כְּסָאוֹ עַר
בָּנֹר הַשְּׁפָתָה אֲשֶׁר אַחֲרֵי הַרְחָבָה
וְכָל־בָּנֹר בְּהַמְּרָה:

וְיָמֵה אַתָּה בְּלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם 6
 וְאַשְׁר כִּמְדֹא לֹא נָהִיתָה וְנִסְחָה לֹא חֲמִתָּה;
 אַבְלָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא תַּחֲזֵץ — בְּלָבָן 7
 לְשָׁנוֹ לְמַאֲשָׁל שְׂדֵה בְּחַסְמָה לְמַעַן תְּרוּאָה
 אֲשֶׁר יַפְלִחַ יְהוָה בֵּין מִצְרָיִם אֶגְזָה
 יִשְׂרָאֵל: וַיַּרְא בְּל — עַבְרִי אֶלְךָ 8
 אֱלֹי וְרַשְׁתָּחוּ לְלִי לְאָמֵר צַא אַתָּה
 וּכְל — הַעַם אֲשֶׁר־בְּרָגְלִיךְ וְאַחֲרִיךְ
 אַצְאָה וְצַא מַעַם־פְּרָעָה בְּחַרְבִּיךְ אַתָּה: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֹא־יִשְׁמַע 9
 אֲלֵיכֶם פְּרָעָה לְמַעַן רְבּוֹת מִזְמָרִת בָּאָרוֹן
 מִצְרָיִם: וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְשַׁׁׁוֹ אֶת־זֶה
 בְּל — הַפְּמִתִּים רְאֵלָה לְפָנֵי פְּרָעָה
 וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת־לְבַב פְּרָעָה וְלֹא־שָׁלַח
 אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִאֶרְצָו: ס

Das XII.

I. Öffersämann eingesezt. II. Erstgeburt erwürgt.
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶ
 אַהֲרֹן בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם לְאָמֵר:
 תַּחֲרֵשׁ הוּא לְכָם רַאשׁ חֲרִשִׁים 1
 רָאשׁוֹן הוּא לְכָם לְתַחְשֵׁי רְשָׁנָה:
 לְרַבְבוֹ אֶל־כָּל — עַרְתָּה יִשְׂרָאֵל לְאָמֵד 3
 בְּעַשֶּׂר לְתַחְשֵׁשׁ הוּא וַיַּקְרֹב לְחַם אַישׁ
 שָׁה לְבִירָת־אֶבְתָּה שָׁה לְבִירָת:
 וְאַס־יְמֻטָּה הַבִּית קְטוּחוֹת מֹשֶׁה וְלִקְמָח 4
 הַזָּא וְשָׁכְנוֹן הַקָּרֵב אֶל־בַּיּוֹת בְּמִכְסָבָת
 נְפָשָׁת אִישׁ לְפִי אֲכָלוֹ בְּכָסְעָל־הַשְּׁרָר:
 שָׁה תְּמִימִים זָכָר בָּן־שָׁנָה יְהוָה לְגָם ה
 מִן־חַכְבָּשִׁים וּמִן־גְּעִינּוֹת תְּקָחוּ: ;
 וְהִיה לְכָם לְמַשְׁבְּרָת עַר אֶרְבָּעָה, 6
 עַשֶּׂר יוֹם לְתַחְשֵׁשׁ הוּא וְשַׁחַתוּ אֹתוֹ פָּל
 כְּרָל עַרְתָּה יִשְׂרָאֵל בֵּין הַעֲרָבִים: ;
 וְלִקְחָה מִן־חַרְסָם וְנִתְחַנֵּן עַל־שְׁלָתִי 7
 הַפְּוּזָרָת וְעַל — הַפְּשָׁקָוֹף עַל הַבְּתִים
 אֲשֶׁר־יִאָכְלּוּ אֶתְךָ בָּהֶם:

6. Und wird einiges geschehen, sogen in ganz Egyptenlande, bis gegen Abend gekommen ist, noch werden viele

7. Aber bey allen Kindern Israel soll nicht ein hand werden, keiner unter Menschen und vich; auf daß wir erschrecken, wie der HERR Egypten und Israel habe;

8. Deiran werden zu mir herab kommen alle diese deine knechte, und mir zu fuisse fallen und sagen, Zeuch aus, du und alles volck, das unter dir ist; darnach will ich ausziehen. Und er ging von Pharaos mit grimmigem zorn.

III. 9. Der HERR aber sprach zu Mose: Pharaos höret euch nicht; auf daß viel wunder geschehen in Egyptenlande.

10. Und Mose und Aaron haben diese wunder alle gehaben vor Pharaos: aber der HERR verstockte ihm sein Herz, daß er die Kinder Israel nicht lassen wolte aus seinem lande. * c. 10, 20.

Capitel.

III. Israels auszug. IV. Passah - gäste.

Der HERR aber sprach * zu Mose und Aaron in Egyptenlande:

* c. 9, 8, 3 Mos. 10, 8.

2. Dieser mond soll bey euch der erste mond seyn; und von ihm sollt ihr die monden des jahrs anheben.

3. Saget der ganzen gemeine Israel, und sprechet: Am zehnten tage dieses monden nehme ein ieglicher ein lamm, wo ein hausvater ist, ie ein lamm zu einem hause.

4. Wo ihrer aber in einem hause zum lamm zu wenig sind: so nehme ews und sein nächster nachbar an seinem hause, bis ihrer so viel wird, daß sie das lamm aufessen mögen.

5. Ihr sollt aber ein solch lamm nehmen, da kein fehl an ist, ein männlein, und eines jahrs alt: von den lämmern und ziegen sollt ihrs nehmen.

6. Und sollt es behalten bis auf den vierzehenten tag des monden. Und ein iegliches häufflein im ganzen Israel soll es schlachten * zwischen abends. * 4 Mos. 9, 5.

7. Und sollt seines bluts nehmen, und beide pfosten an der thür, und die oberste schwelle damit bestreichen, an den häusern, da sie es innen essen. 8. Und

8. Und sollt also fleisch essen in derselben nacht, am feuer gebraten, und ungesäuert brodt, und sollt es mit bittern salzen essen.

9. Wie sollt es nicht roh essen, noch mit wasser gesotten: sondern am feuer gebraten, sein haupt mit seinen schenkeln und eingewelde.

10. Und * sollt niches davon überlassen bis morgen: wo aber etwas überbleibt bis morgen, sollt ihrs mit feuer verbrennen.

* 4 Mos. 9, 12.

11. Also sollt ihrs aber essen: Um eure lenden sollt ihr gegürtet seyn, und eure schuh an euren füssen haben, und stäbe in euren händen; und sollst essen, als die hinweg eilen; denn es ist des HERRN passah.

12. Denn ich will in derselben nacht durch Egyptenland gehen, und * alle erstgeburt schlagen in Egyptenlande, beide unter menschen und vieh. Und will meine straffe beweisen an allen götttern der Egypter, Ich der HERR.

* Ps. 136, 10. Ebr. 11, 28.

13. Und das blut soll euer zeichen seyn an den häusern, darin ihr seyd: daß, wenn ich das blut sehe, vor euch übergehe, und euch nicht die plague widerfahre, die euch verderbe, wenn ich Egyptenland schlage.

14. Und sollt diesen tag haben zum gedächtniß, und sollt ihn feiern dem Herrn zum fest, ihr und alle eure nachkommen, zur ewigen weise.

15. * Sieben tage sollt ihr ungesäuert brodt essen: nemlich am ersten tage sollt ihr aufhören mit gesäuertem brodt in euren häusern. Wer gesäuert brodt isst vom ersten tage an bis auf den siebenten, des seele soll ausgerottet werden von Israel.

* c. 23, 15. c. 34, 18. 4 Mos. 28, 17.

16. Der erste tag soll heilig seyn, daß ihr zusammen kommet; und der siebente soll auch heilig seyn, daß ihr zusammen kommet: keine arbeit sollt ihr darinnen thun, ohne was zur speise gehöret für allerley seelen, dasselbe allein möget ihr für euch thun.

17. Und haltet ob dem ungesäuerten brodt: Denn bin an demselben tage hab ich euer heer aus Egyptenland geführet; darum sollt ihr diesen tag halten, und alle eure nachkommen zur ewigen weise.

18. * Am vierzehenten tage des ersten monden, des abends, sollt ihr ungesäuert

8 וְאָכַלְתֶּם אֶת־הַבָּשָׂר בְּלִינָה תְּמָה בְּלִינָה
אֲשׁוֹן וְמִצְוֹת עַל־בָּשָׂר מִרְעִיט יְאַכְלָה:

9 אֶל־חַאֲכָלְיוֹ מִפְנֵן נָא וּבְשָׁל מִבְשָׁל
בְּפִים כִּי אֶסְ – צָלָד אַשׁ רָאשׁוֹ
עַל – בְּרַעְיוֹ וְעַל – קְרַבּוֹ:

יְלָא – חַזְתִּירָוּ מִקְנָנוּ עַד – בָּקָר וְהַנְּגָר
מִמְנָנוּ עַד – בָּקָר בְּאַשׁ תְּשִׁרְפָּוּ:

10 וְכָבֵה תְּאַכְלָה אֶת־וְכָתְנִינִים חַגְרִים
גַּעֲלִינִם בְּרָאִילִים וּמִקְלָנִים בְּיוּרִים
וְאַכְלָתֶם אֶת־בְּחַזְוֹן פָּסָח חַוָּא לִיהְוָה:

11 וְעַבְרָתִי בָּאָרֶץ – מִצְרִים בְּלִילָה חָנוֹה
וְחַפְתִּי כָּל – בְּכָור בָּאָרֶץ מִצְרִים
מַאֲרִים וְעַד – בְּרַמָּה וּבְכָלָד אֱלֹהִים
מִצְרִים אֲשֶׁר שְׁפָטִים אָנָי וְהָנוּ:

12 וְחָנָה הָרָם לְכָם לְאַתְּ עַל־הַבְּתִים אֲשֶׁר
אתֶם שָׁם וְאַתְּ אֶת־הָרָם וּפְסָחֵת
עַלְכָם וְלֹא – וְהָיָה בְּכָם נֶגֶר לְמִשְׁחָתָה

13 4 בְּהַלְתִּי בָּאָרֶץ מִצְרִים: וְחָנָה הָיָם
הָחוֹה לְכָם לְוִיכָרִין וְחַגְתֶּם אֶת־חַג לִיהְוָה
לְדֹרְתִּיכָם חֲקָתָ עֲזָלָם הַחֲגָרוֹ:

14 טו שְׁבָעַת יְמִים מִצּוֹת תְּאַכְלָה אֶת־בַּיּוֹם
הַרְאֵשׁוֹن תְּשִׁבְעִתוֹ שָׂאוֹ מִבְּתִיכָם כִּי
בְּלִאֲכֵל חַמֵּץ וּנְכָרְתָה הַנְּפָשָׁה הַרְוֹא
מִיָּשָׁרָאֵל מִיּוֹם הַרְאֵשׁ עַד־יּוֹם הַשְׁבָעִי:

15 16 וּבַיּוֹם הַרְאֵשׁוֹן מִקְרָא – קְרֻשׁ וּבַיּוֹם
הַשְׁבָעִי מִקְרָא – קְרֻשׁ וְיִהְיָה לְכָם כָּל –

מְלָאָכָה לֹא – יַעֲשֵׂה בָּהֶם אֲהָ אֲשֶׁר
יַאֲכֵל לְכָל – נֶפֶשׁ הוּא לְבָרוּ יַעֲשֵׂה לְכָם:

17 18 וְשִׁמְרָתֶם אֶת־רְמִצּוֹת כִּי בְּעַצְם הַיּוֹם
הַוְּה הַזְּעָרָתִי אֶת – אֶבְאוֹתֵיכֶם מִאָרֶץ
מִצְרִים וְשִׁמְרָתֶם אֶת – רְיֻום הַוְּה
לְדֹרְתִּיכָם חֲקָתָ עֲזָלָם:

19 20 בְּרָאֵשׁ בָּאָרֶץ עַשְׁר יָמִים לְחַרְשׁ בְּעַרְבָּה
brodt

תְּאַכְלֵל מִזְבֵּחַ עַד יוֹם הַאֲחֹר וְתָמִיד
לְחוֹרֶשׁ בְּעֵדֶב: שְׁבֻעָת יְסִט שְׁאָר 19

לֹא יִפְצַא בְּבָתִיכֶם כִּי בְּלִאָגָל מִחְסָנָה
וּנְכָרְתָה הַפְּנִשְׁתָה רְחוֹתָה מִעֲרַת יִשְׂרָאֵל בְּפֶן
וּבְאוֹרָה הָאָרֶץ: בְּלִמְזֹמְתָּרָה לֹא

תְּאַכְלֵל בְּכָל מִזְבְּחַתִּים תְּאַכְלֵל מִזְבְּחָתָה: מִזְמִיעָה 20

וַיִּקְרָא מִשּׁוֹרָה לְכָל זָקָנִי יִשְׂרָאֵל 21
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים כְּשַׁנְיוֹ וְקַחְוּ לְכֶם צָאן
לְמִשְׁפְּחֹתֶיכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפְּסַח: וְלִכְחַתָּם אֲגַתָּה אַזְוֹב וּטְבַלְתָּם בְּקַטְמָה 22

אֲשֶׁר־בְּפֶרֶת וְהַגְּעוּתָם אֶל־הַמִּשְׁקָוֶה וְאֶקְדָּח
שְׁתִי הַמְּוֹזֹת מִן־הַקְּרָבָה בְּשָׂרֶף וְאֶקְדָּח
לֹא תָצֹא אִישׁ מִפְתָּח־בֵּיתוּ עַד־בְּקָרָה:

וְעַבְרֵי יְהוָה לְנַגְּנָה אֶת־מִצְרִים וּרְאָה 23

אֶת־הַקְּרָבָה עַל־הַמִּשְׁקָוֶה וְעַל שְׁעִיר
הַמְּוֹזֹת וְפָסַח יְהוָה עַל־הַפְּתָח וְעַל
יְהוָן הַמְּשֹׁיחַת לְכָא אֶל־בָּתִים לְנַגְּנָה:
וַיִּשְׁמַרְתָּם אֶרְצָה־הַקָּרְבָּר הָווֹ לְחַק־קָרְבָּן 24

וְלִבְנֵיהֶךְ עַד־עוֹלָם: וְהִיא כִּי־תָּבָא
אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה לְכֶם נָאָפֵר

הַבָּר וְשְׁמָרָתָם אֶת־הַעֲבָרָה הָוָאת:
וְהִיא כִּי־יָאמְרוּ אֶלְיכֶם בְּנֵיכֶם מָה 25

הַעֲבָרָה הָוָאת לְכֶם: וְאֶמְרָתָם זָהָד 26

בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרָיִם בְּנֶגֶפּוֹ אֶרְצָ
מִצְרָיִם וְאֶת־בְּתִינוֹ הַחִיל וְזִקְרָעָם
וַיִּשְׁתַּחַווּ: וַיַּלְכְּבָד וַיַּעֲשָׂוּ בְנֵי־שְׁמָאֵל 27

בְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־גָּן
עֲשָׂוּ: ס וַיַּרְא בְּחִזֵּי הַלְּלָה וַיְהִי 28

הַכָּה כָּל־בְּנֹר בָּאָרֶץ מִצְרָיִם מִבְּלֵר
פְּרֻעָה רִישְׁבָּעַל־פְּסָאֹעַד בְּנֹר רַשְׁבָּי
אֲשֶׁר בְּבֵית הַפּוֹר וְכָל בְּנֹר בְּהַמְּרָה:

וְלֹכְם פְּרֻעָה לִילָה הָוֹא וְכָל־עַמְּרוֹן לְ
כָּל־מִצְרָיִם וְתִרְעִי צַעַקָּה גַּרְלָה בְּמִצְרָיִם

brode esset, bis an den dritten monat, jahreszeitlich
tag des monden an den ersten. 22, 23, 5.2.

19. Dass man sieben Tage kein gefäuert
brodt finde in euren häusern. Denn wer
gefäuert brodt issst: des secke soll ausgeto-
tet werden von der gemeine mensch, es sei
ein fremdlinger oder einheimischer im
lande.

20. Darum so issst kein gefäuert brodt,
sonder erstel ungesäuert brodt, in allen eu-
ren wohnungen.

21. Und Moze forderte alle ältesten in
Israel, und sprach zu ihnen: beset aus,
und nehmet schafe iedermann für sein ge-
sinde, und schlachtet das passah.

22. Und * nehmst ein püschel zopen,
und tunket in das blut in dem becken: und
berühret damit die überschwelle, und die
zween pfosten: wird er vor der
thür übergehen, und den verderber nicht in
eure häuser kommen lassen zu plagen.
* 3 Mof. 14, 4. 51. Ebr. 11, 28.

23. Denn der HERR wird umher ge-
hen, und die Egypter plagen. Und wenn
er das blut sehen wird an der überschwelle,
und an den zween pfosten: wird er vor der
thür übergehen, und den verderber nicht in
eure häuser kommen lassen zu plagen.

24. Darum so halte diese weise für dich
und deine kinder ewiglich.

25. Und wenn ihr ins land kommt, das
euch der HERR geben wird, wie er gere-
det hat: so haltet diesen dienst.

26. Und wenn * eure kinder werden zu
euch sagen, Was habt ihr da für einen
dienst: * c. 13, 8. 14.

27. Sollt ihr sagen, Es ist das passah-
opfer des HERRN, der vor den kindern
Israel übergang in Egypten, da er die Egyp-
ter plagte, und unsere häuser errettete.
Da neigte sich das volk, und bückte sich.

28. Und die kinder Israel gingen hin,
und * thäten, wie der HERR Moze und
Aaron geboten hatte. * c. 7, 10.

II. 29. Und zur mitternacht schlug der
HERR alle * erstgeburt in Egyptenland,
von dem ersten sohn Pharaos an, der auf
seinem stuhl saß, bis auf den ersten sohn
des gefangenem im gefängnis, und alle
erstgeburt des viethes. * c. 4, 23. Ps. 78, 51,
Ps. 105, 36. Ps. 136, 10. Weisr. 18, 11. 12.
III. 30. Da stand Pharaos auf, und alle seine
knedchte in derselben nacht, und alle Egyp-
ter, und ward ein groß geschrey in Egyp-
ten:

pten: denn es war kein Haas, da nicht ein todtter ihnen wäre.

31. Und er * forderte Mose und Aaron in der nacht, und sprach: Machet euch auf, und ziehet aus von meinem volk, ihr und die kinder Israël; gehet hin, und dienet dem HERRN, wie ihr gesagt habt.

* c. 10, 16.

32. Nehmet auch mit euch eure schafe und rinder, wie ihr gesagt habt; gehet hin, und segnet mich auch.

33. Und die Egypter* drungen das volk, daß sie es eilend aus dem lande trieben: denn sie sprachen, Wir sind alle des todes.

34. Und das volk trug den rohen teig, ehe denn er versäuert war, zu ihrer speise, gebunden in ihren kleidern, auf ihren achseln.

35. Und die kinder Israël hatten gethan, wie Moses gesagt hatte, und * von den Egyptern gefordert silberne und guldene geräthe, und kleider.

36. Dazu * hatte der HERR dem volk gnade gegeben vor den Egyptern, daß sie ihnen leiheten: und entwandten den Egyptern.

37. Also zogen aus die kinder Israël von Raemfes gen Suchoth, sechs hundert tausend mann zu Fuß, ohne die kinder.

38. Und zog auch mit ihnen viel pöbelvolk, und schafe und rinder, und fast viel viehes.

39. Und sie buchen aus dem rohen teige, den sie aus Egypten brachten, ungesäuerte kuchen, denn es war nicht gesäuert: weil sie aus Egypten gestossen wurden, und konnten nicht verzehren, und hatten ihnen sonst keine zehrung zubereitet.

40. Die zeit aber, die die kinder Israël in Egypten gewohnet haben, ist * vier hundert und dreissig jahr. * 1 Mose 15, 13. sc.

41. Da dieselben um waren, ging das ganze heer des HERRN auf Einen tag aus Egyptenland.

42. Darum wird diese nacht dem HERRN gehalten, daß er sie aus Egyptenland geführet hat: und die kinder Israël sollen sie dem HERRN halten, sie und ihre nachkommen.

IV. 43. Und der HERR sprach zu * Mose und Aaron: Dis ist die weise passah zu halten; kein fremder soll davon essen. * c. 9, 8.

כִּי־אָن בְּזֹאת אַתָּה שֶׁם מֶרֶךְ: 31 וְלֹא־נָא לְמַלְחֵה וְלֹא־הָרְחֵן לְלִילָה
וְלֹא־מִלְאָה קְמוֹן צָאוֹת מִתְּבוֹה עַפְוי גַּס —

בְּצָהָב

אֲשֶׁר־יְהוָה כְּרֻבּוֹם: 32 גַּס־עֲנָכֶם גַּס־בְּקָרְבָּם כְּתוֹן כִּי־אֲשֶׁר
רְבָרְתָּם וְלֹנוּ וּבְרָכָתָם גַּס־אֲתָּה:

וְתַחַוק מִצְרָיִם עַל־הָעָם לְמַהְרָה
לְשִׁלְחוֹם מִן־הָאָרֶץ כִּי־אָמָרָ בְּלֹנְגָוּ
מִתְּהִימָּה: 33 וְשָׂא רַעַם אָרֶץ

בְּעֵצָהוּ טָרֵם יְחִטָּז מִשְׁאָרְתָּם אַרְתָּה
בְּשִׁמְלָתָם עַל־שְׁכָם:

לְה וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עַשְׂיוּ כְּרָבָר מֹשֶׁה וַיְשָׁאַל
מִפְּצָרִים כְּלִידְכָּסֶף וְכָלִי זְהָב וּשְׁמִלָּת:

וְיְהֹוָה נָתַן אֶת־חֹן רַעַם בְּעֵינֵי מִצְרָיִם
וַיְשָׁאַלּוּ וַיַּגְּזְלּוּ אֶת־מִצְרָיִם: פ

וְיְהֹוָה וַיַּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מִרְעָמֵס סְכָתָה
כְּשֶׁש־מָאוֹרָה אֶלְף רְגָלִי הַגְּבָרִים

לְכָרְמֶתֶף: 38 גַּס־עַרְבָּה רְבָב עַלְהָה
אַתָּם וְצָאן וּבְלָרָה מִקְנָה בְּנֵר מַאֲרָב:

וְיָאָפוּ אֶת־חַבְצָק אֲשֶׁר הַזְּעִיאָג
מִפְּצָרִים עַגְּזָת מִזְוֹת כִּי לֹא חַמֵּץ

כִּי־גַּרְשֵׁי מִפְּצָרִים וְלֹא יְכָלֵן
לְחַתְמָהָה וְגַס־צָרָה לֹא־עַשְׂיוּ לָהֶם:

מִמוֹשָׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁבּוּ בְּמִצְרָיִם
שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאֶרְבָּעָה מָאוֹת שָׁנָה:

41 וְיָהִי מִקְנָה שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאֶרְבָּעָה
מָאוֹת שָׁנָה וְיָהִי בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
יִצְאֵוּ כָּל־צְבָאות יְהוָה מִארֶץ מִצְרָיִם:

42 לְלִל שְׁפָרָם הוּא לְיְהוָה לְהַזְּיאָאָם
מִארֶץ מִצְרָיִם הוּא־הַלִּילָה תֹּוֹה לְיְהוָה
שְׁפָרָם לְלִל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדָרְתָּם: פ

43 גַּיְאָמָר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה וְאֶחָרֶן זֹאת חֲקַת
רְאַסְחָה בְּקָרְבָּן לֹא־יַאֲכִל בָּנָוֹת:

44. *

הַלְלוּ לְאֱלֹהִים

אָלָה

וְאֶת־עַבְדֵי אֱלֹהִים כָּנָפָת־צְמַח מִלְּפָנֶיךָ 44
אָתָּה אָנוּ יַאֲכִל בָּם : תַּחֲזֵק רָקִיד מִתְּחִזְקָה

לֹא - יַאֲכִל בָּם :

בְּכִירָה אַחֶר יַאֲכִל לְאַת־תְּזַבֵּחַ 46
מִן־חַבּוֹרָה מִן־הַבָּשָׂר חַזְקָה וְנֶסֶת
לֹא־תַשְׁבְּרוּ בָּם :

בְּלֹא־עֲרָל יִשְׂרָאֵל יַעֲשֵׂה אָתָּה :

וְכִינֵּה יָגֹר אַחֶר גָּזֶר וְעַשֵּׂה פְּסָחָה 48

לְחַזְקָה הַפּוֹל לֹא־כָל־גָּזֶר וְאוֹזֶר
יַקְרֵב לְעַשְׂתוֹ וְהִיא כָּאֹורֶת שָׁאָרֶץ
וּכְלֹא־עֲרָל לֹא - יַאֲכִל בָּם :

תָּמָרָה אַחֲרָה יְהוָה לְאוֹרָה וּלְגָרָה 49
הַגָּר בְּתוֹכָם :

וַיַּעֲשֵׂה בְּלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה כָּנָפָת
אָתָּה מֹשֶׁה וְאַתָּה אַהֲרֹן כְּנָפָת עֲשֵׂה ס

וְיוֹהָר בְּעַצְמָם הַיּוֹם הוֹהֵה הַוֹּצִיא יְהוָה אֶתְּלָיו
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִאָרֶץ מִצְרָיִם עַל־צְבָאתָם פ שְׁבִיעָה

Das XIII.

I. Die Gott geheiligte erstgeburt. II. Fener der süßen brodt. III. Ehsung der erstgeburt.

IV. Israels wunderliche umslüpfung.

וַיַּרְבֶּר יְהוָה אֱלֹהִים לְמַשָּׁה לְאמֹר : א

כְּרֶשׁ - לִי כָל - בְּנֹר פֶּטֶר כָּל - ב

רְחֵם בְּבָנִי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶם וּבְבָרְמָה
לִי הוֹיָה :

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים זָכָר אֶרְצָה - 3

הַיּוֹם הַוְהָא אֲשֶׁר יִצְאָתֶם מִמּוּצְרִים
מִבֵּית עֲבָרִים כִּי בְּחֵק יְהֹוָה אֶתְּלָא
יְהוָה אֶתְּכָם מִזֶּה וְלֹא יַאֲכִל חַמֵּץ :

הַיּוֹם אַתֶּם לְצָאִים בְּחַרְשָׁה האביב :

וְיִהְיֶה כִּירְבֵּיאָה יְהוָה אֱלֹהִים הַכְּנֻעַנִי ה

וְחַחְלִי וְהַאֲמָרִי וְחַחְנוּ וְחַכּוּ אֲשֶׁר

כַּשְׁבַּע לְאַבְתִּיק לְתַחַת לְהָאָרֶץ זְבַת חַלְבָּה

וּרְבָשׁ וּעֲבָרָת אֲתָה רַעֲבָרָה רַעֲבָת

בְּחַרְשָׁה הַוְהָא : שְׁבָעַת יְמִינֵיכֶם הַאֲכִל גָּזָת 6

46. Übermorgen
beschreibt man: und wenn du es gemacht hast,
45. Ein ausgewachsener und gesunder Mensch soll nicht davon essen.

46. In einem hause soll man essen, was
sollst nichts von seinem stande dinieren oder
das was tragen: und solches darf man ihm
nicht zerbrechen. * 3 Mos. 9, 12. Toll. 4, 26.

47. Die ganze gemeine Trost soll jedes
ches thun.

48. So aber ein fremdling bei dir wohnt,
net, und dem HERRE das passab halten will, der beschreibe alles, was möglich ist:
alsdann mache er sich herzu, dass er solches thue, und sei wie ein einheimischer
scher des landes: denn kein unbeschriebener soll davon essen.

49. Einerley gesetz sei dem arbeitsamen
schen, und dem fremdlingen, der unter euch
wohnet. * 3 Mos. 24, 22.

50. Und alle kinder Israel haben, wie
der HERRE Mose und Aaron hatte ge-
boten.

51. Also führte der HERRE auf El-
nen tag die kinder Israel aus Egypten
land mit ihrem heer.

Capitel.

Und der HERRE redete mit Mose,
und sprach:

2. Heilige mir alle * erstgeburt, die al-
lerley mutter bricht, bei den kindern Israel,
beide unter den menschen und dem vlech:
denn, sie sind mein.

* c. 22, 29. c. 34, 19. 3 Mos. 27, 26. 4 Mos. 3, 13.
c. 8, 17. Ex. 44, 30. Luc. 2, 23.

3. Da sprach Mose zum volk: Ge-
dencket an diesen tag, an dem ihr aus Egyp-
ten, aus dem dientshause, gegangen seyd;
dass der HERRE euch mit mächtiger hand
von hinnen hat ausgeführt; darum soll
du nicht sauerig essen.

4. Heute seyd * ihr ausgegangen in dem
mond Abib. * c. 23, 15. c. 34, 18.

5. Wenn dich nun der HERRE ein-
gen wird in das land der Cananiter,
Thitter, Amoriter, Hebiter und Jebusiter,
das er * deinen vatfern geschworen hat
dir zu geben; ein land, da milch und honig
innen fleust: so sollst du diesen dienst
halten in diesem mond. * 1 Mos. 17, 8.
II. 6. * Sieben tage sollst du ungesäuert brodt
essen,

essen, und am siebten tage ist des **HEBRON** fest. * c. 23, 15. ic.

7. Darum soll du sieben tage ungefähr brode essen: daß bei dir kein sauerteig noch gesäuert brodt gesehen werde, an allen deinen orten. * c. 12, 15.

8. Und sollt euren söhnen sagen an dem selbigen tage: Solches halten wir um des willen, das uns der **HEBRON** gethan hat, da wir aus Egypten zogen.

9. Darum soll dirs seyn ein zeichen in deiner hand, und ein denckmahl vor deinen augen, auf daß des **HEBRON** geseg sey in deinem munde: daß der **HEBRON** dich mit mächtiger hand aus Egypten geführet hat. * 5 Mose. 6, 8. c. 11, 18.

10. Darum halte diese weise zu seiner zeit jährlich.

III. 11. Wenn dich nun der **HEBRON** ins land der Cananiter bracht hat, wie er dir und deinen vätern geschworen hat, und dirs gegeben:

12. So sollst du aussondern dem **HEBRON** alles, was die mutter bricht, und die erstgeburt unter dem vieh, das ein männlein ist. * c. 22, 30. c. 34, 19.

13. Die erstgeburt vom esel soll du lösen mit einem schaf: wo du es aber nicht lösest, so brich ihm das genick. Aber alle erste menschengeburt unter deinen kindern sollst du lösen. * c. 34, 20.

14. Und wenn dich heute oder morgen dein kind wird fragen, Was ist das: sollst du ihm sagen, Der **HEBRON** hat uns mit mächtiger hand aus Egypten von dem diensthause geführet; * c. 12, 26.

15. Denn da Pharaos hart war uns los zu lassen, erschlug der **HEBRON** alle erstgeburt in Egyptenland, von der menschen erstgeburt an, bis an die erstgeburt des viehes; Darum opfere ich dem **HEBRON** alles, was die mutter bricht, das ein männlein ist, und die erstgeburt meiner kinder löse ich. * c. 4, 23. c. 12, 29.

16. Und das soll dir ein zeichen in deiner hand seyn, und ein denckmahl vor deinen augen, daß uns der **HEBRON** hat mit mächtiger hand aus Egypten geführet.

IV. 17. Da nun Pharaos das volck gelassen hatte, führte sie Gott nicht auf die strasse durch der Philister land, die am nächsten war: denn Gott gedachte,

וְבָתַקְתִּי חֶבְיוֹן חַג לְהֻנָּה:

7 מִתְהָתְיָא אֲכֵל אֶת שְׁבָעַת הַיּוֹם וְלֹא־

יַרְאָה לְכָתְמָץ וְלֹא־יַרְאָה לְכָ שָׁאָר

8 בְּכָל־גְּבָלָה: וְהַגְּרָתָ לְבָנָה בַּיּוֹם

לְבַצְחָתוֹ מִפְצָרוֹת: וְתַהֲרָה יְהֻנָּה

9 וְתַהֲרָה לְכָ לְאֹותָ עַל־יְהֻנָּה וְלֹא־רְנוֹן

בֵּין עִינָּה לְפִנֵּן תְּחִיה תּוֹרָת יְהֻנָּה

בְּפִנְךְ כִּי בֵּין תְּזִקָּה הַזָּקָה יְהֻנָּה

מִפְצָרוֹת:

10 וְשִׁמְרָתְךָ אֶת־חַקָּתָה הַזֹּאת לְמוֹעֵרָה

וְיְהֻנָּה אֶל־אֶרֶץ הַכָּנָעָן כַּאֲשֶׁר

נִשְׁבַּעַ לְכָ וְלֹא־בָתוֹת וְנִתְנַהַה לְהָ :

11 וְהַעֲבָרָתְךָ כָּל־פָּטָר־רָחֵם לְיְהֻנָּה

וְכָל־פָּטָר שְׁגָר בְּהַמָּה אֲשֶׁר יְהֻנָּה

לְכָ הַוְּנָרִים לְיְהֻנָּה :

12 וְכָל־פָּטָר חַמֵּר תְּפִרְחָה בְּשָׂה וְאַס־

לְאַחֲרָה וְעַרְפָּתוֹ וְכָל־בְּכָרָ

אָרֶם בְּבִנְיָה תְּפִרְחָה :

13 וְיְהֻנָּה כִּי־יִשְׁאַלְתָּ בְּנָה מִתְרָא לְאַמְرָ

מָה־זָאת וְאָמַרְתָּ אֶלְיוֹ בְּחַקְךָ

הַזִּיאָנוּ יְהֻנָּה נִפְצָרוֹת נִבְית עֲבָרוֹת :

14 טו וְיְהֻנָּה כִּי־הַקְשָׁה פְּרֻעָה לְשַׁלְחָנָה

וַיַּהַרְגֵּן וְיְהֻנָּה כָּל־בְּכָר בְּאֶרֶץ

מִצְרָיִם מִבְּכָר אָרֶם וְעַד־בְּכָר בְּהַמָּה

עַל־כָּן אָנָי זָבֵחַ לְיְהֻנָּה כָּל־פָּטָר

לְחַמֵּר הַוְּנָרִים וְכָל־בְּכָר בְּנֵי אֶפְרָאִים :

15 וְיְהֻנָּה לְאֹתָ עַל־יְרֵכָה וּלְטוֹטֶף בֵּין עִינָּה

כִּי בְּחַקְךָ נִרְאָה הַזִּיאָנוּ יְהֻנָּה מִפְצָרוֹת :

16 ס ס ס יְהֻנָּה בְּשַׁלְחָה פְּרֻעָה אֶת־הָעֵט

וְלֹא־נִחַם אֱלֹהִים בְּרָה אֶרֶץ פְּלַשְׁתִּים

כִּי קָרוֹב הוּא כִּי אָמַר אֱלֹהִים

פָּנִים - יְבָחַם תְּעַמֵּד בְּרֹאָתֶם מִלְּפָנֶה
לְשָׁבוּ מִצְבִּיחָה:

וַיַּסֵּב אֲלֹהִים אֶרְזָהָעַם הַרְחָה רַפְּרָכָר ⁸:
וְיַסְמֵךְ כָּסְמֵת וְחַמְשִׁים טַלְוִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מְאַרְץ מִצְרָיִם: וַיַּקְרַב מֶלֶשֶׁת אֶתֶּן ⁹:
עַצְמֹותִי יוֹסֵף עַפְלָה כִּי הַשְׁבָעַ הַשְׁבִּיעַ
אֶתֶּן - בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאָמֵר פָּקָד יַפְּקָד
אֱלֹהִים אֶתֶּם וְהַעֲלִיתֶם אֶת - עַצְמֹתִי
מוֹתָה אֶתֶּם: וַיַּסְעוּ מִסְפָּרָת וַיַּגְּנַב בְּ
בָּאתֶם בְּקָצָה הַמְּרָכֶב:

וַיַּחַזֵּק הַלְּהָה לִפְנֵיכֶם יוֹמָם בַּעֲפָנִיד ¹⁰:
עַכְנָן לְנַחַתָּם הַרְחָה וְלִילָה בַּעֲפָנִיד
אַש לְהָאֵיר לְהָם לְלַכְתָּם יוֹמָם
וְלִילָה:

לֹא יָמַש עַפְוָר חָעָנוּ יוֹמָם וְעַפְוָר ¹¹:
הַאֲש לִילָה לִפְנֵי הָעַם: כ

Das XIV.

I. Pharaos eilet Israel nach. II. Dieses saget: III. Wird geschüst; IV. Der feind erschreckt und ersäuft.
וַיַּרְבֵּר יְהֹוָה אֶל - מֹשֶׁה לְאמֹר: א
רַבְרָא אֶל - בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיְשַׁבֵּט ²:
וַיִּתְּנַטֵּל פְנֵי פִי הַחִירָת בֵּין מִגְדָּל
וּכְיוֹן הַיָּם לְפָנֵי בָּעֵל צְפַנְיָהוּ
תְּחַנֵּן עַל - רַיִם:
וְאָמַר פְּרֻעָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל גַּבְבִּים ³:
הַס בָּאָרֶץ סָגֵר עַלְיהָם הַמְּרָכֶב:
וְחַזְקַת אֶת - לְבָב - פְּרֻעָה וּרְאֵב אֶחָרִיהם ⁴:
וְאַכְבָּרָה בְּפְרֻעָה וּבְכָל - חַילוֹ נִירְעָיו:
מִצְרָיִם כִּי - אָנָי יְהֹוָה וַיַּעֲשֵׂר כֵּן:
וַיַּגְּרַל לְמַלְאָה מִצְלִים כִּי בָּרָח הָעַם ה
וַיַּרְחַפֵּה לְבָב פְּרֻעָה וּעֲבָרִיו אֶל -
הָעַם וַיֹּאמְרוּ מָה - וְאֵת עֲשֵׂינו כִּי -
שְׁלַחֲנוּ אֶרְץ יִשְׂרָאֵל מִעַבְרֵנוּ:

es mödhte das volk gesetzte, wenn sie kein freit sehn, und wieder in egypten wohlfahren.

18. Darum führte er das volk auf die strasse, durch die wüste am südlichen. Und die kinder Israel zogen getreis aus Egyptenland.

19. Und Moses nahm mit sich * das gebeine Josephs: Denn er hatte einen von den kindern Israel genommen, und gesprochen; Gott wird euch heimsuchen, so führet meine gebeine mit euch von hinrich.

* 1 Mos. 50, 25. Jos. 24, 32. Sie 49, 18.

20. Also zogen sie aus von Euchor, und lagerten sich in Etham voran der wüsten.

21. Und der HERR * zog vor ihnen her; des tages in einer wolkenseule, daß er sie den rechten weg führte; und des nachts in einer feuerseule, daß er ihnen leuchtete zu reisen tag und nacht.

* 4 Mos. 14, 14. Nehem. 9, 12. Ps. 78, 14. Ps. 105, 39. Weish. 18, 3. 1 Cor. 10, 1.

22. Die wolkenseule noch nimmer von dem volk des tages, noch die feuerseule des nachts.

Capitel.

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. Rede mit den kindern Israel, und sprich, daß sie sich herum lenden, und sich lagern gegen dem * thal Hiroth, zwischen Migdol und dem meer; gegen Baal Zephon, und daselbst gegen über sich lagern ans meer.

* 4 Mos. 33, 7.

3. Denn Pharaos wird sagen von den kindern Israel: Sie sind verirret im lande, die wüste hat sie beschlossen.

4. Und ich will sein herz verstochen, daß er ihnen nachjage: und will an Pharaos, und an aller seiner macht ehre einlegen: und die Egypter sollen inne werden, daß Ich der HERR bin. Und sie schäfen also.

5. Und da es dem könig in Egypten ward angesagt, daß das volk war geflohen: ward sein herz verwandelt, und seiner knechte gegen dem volk, und sprachen; Warum haben wir das gehaft, daß wir Israel haben gelassen, daß sie uns nicht dienen?

6. Und er spannte seinen wagen an, und nahm sein volk mit ihm.

7. Und nahm sechs hundert auserlesene wagen, und was sonst von wagen in Egypten war, und die haupteleute über alle sein heer.

8. Denn der HERR verstockte das herz Pharaos, des Königs in Egypten, daß er den kindern Israel nachjagte. Aber die kinder Israel waren durch eine hohe hand ausgegangen.

9. Und die Egyptianer jagten ihnen nach: und ereilten sie (da sie sich gelagert hatten am meer) mit rossen, und wagen, und reutern, und allem heer des Pharaos, im thal Hiroch, gegen Baal Zephon.

10. Und da Pharaos nahe zu ihnen kam: huben die kinder Israel ihre augen auf, und siehe, die Egyptianer zogen hinter ihnen her; und sie furchten sich sehr, und schreien zu dem HERRN.

11. Und sprachen zu Mose: Waren nicht gräber in Egypten, daß du uns mustest weg führen, daß wir in der wüsten sterben? Warum hast du uns das gethan, daß du uns aus Egypten geführet hast?

12. Ist's nicht das, das wir dir sagten in Egypten: Höre auf, und lasst uns den Egyptianern dienen? Denn es wäre uns ja besser den Egyptianern dienen, denn in der wüsten sterben.

13. Mose sprach zum volk: Fürchtet euch nicht, steht fest, und sehet zu, was für ein heil der HERR heute an euch thun wird; Denn diese Egyptianer, die ihr heute sehet, werdet iher nimmermehr sehen ewiglich;

14. Der *HERR wird für euch streiten, und Ihr werdet stille sehn.

*5 Mos. 1, 30.

15. Der HERR sprach zu Mose: Was schrehest du zu mir? Sage den kindern Israel, daß sie ziehen.

16. Du aber hebe deinen stab auf, und recke deine hand über das meer, und theile es von einander: daß die kinder Israel hinein gehen, mitten hindurch auf dem trockenen.

17. Siehe, Ich will das herz der Egyptianer verstocken, daß sie euch nachfolgen: So will ich ehre einlegen an dem Pharaos, und an aller seiner macht, an seinen wagen und reutern.

6. וַיֹּאמֶר אֶתְרָכְבָו וְאַתָּ עַפּוּ לִקְחֵה עַמּוּ:

7. וַיָּקֹחַ שְׁלֹשׁ - מֵאוֹת רַכְבָּ בָּחוֹר וְכָל-
רַכְבָּ מִצְרָיִם מִשְׁלָשֶׁם עַל-כָּלֹ:

8. וַיְחַזֵּק יְהוָה אֹתָהּ לְבֵן פְּרֻעָה מֶלֶךְ
מִצְרָיִם וַיַּרְדֵּף אֲחִתּוּ בָנֵי יִשְׂרָאֵל וּבָנֵי
יִשְׂרָאֵל יֵצְאִים בַּיּוֹם כֶּם:

9. וַיַּרְדֵּפְוּ מִצְרָיִם אֶחָרָיהם וַיַּשְׁגֹּנוּ אֹתָם
חָנִים עַל - חָנִים בָּל - סָסָסָס רַכְבָּ פְּרֻעָה
וְפְרָשָׁיו וְחִילָוּ עַל - פָּל הַחִילָת לְפָנֵי בָּעֵל

• צָפֵן: וַיַּרְדֵּפְוּ מִצְרָיִם הַקָּרֵיב וַיַּשְׁאַו בְּנֵי

יִשְׂרָאֵל אֹתָהּ עַיְנָיִם וַיַּהַגֵּה מִצְרָיִם
לְסֹע אֶחָרָיהם וַיַּרְאָו מַאֲדָן וַיַּעֲלֵוּ בְנֵי

12. וַיַּשְׁרָאֵל אַל - יְהוָה: וַיֹּאמֶר אַל -
מְשֹׁה בְּמַבְּלִי אֵין - קָבְרוֹם בְּמִצְרָיִם
לְקַחְתּוּ לְמִוְתָּז בְּפֶרֶב מָהָה - וְאַתָּה
עֲשֵׂית לְנוּ לְהֹצִיאָנוּ מִמִּצְרָיִם:

13. הַלְאֵהוּ הַדָּבָר אֲשֶׁר דָּבַרְתָּ אַל-
בְּמִצְרָיִם לְאָמֹר תַּرְלִיכְפֵּנוּ וַיַּעֲבֹרָה אַתָּה
מִצְרָיִם כִּי טוֹב לְנוּ עַבְרָ אֶחָד-מִצְרָיִם
3. מִפְתָּנוּ בְּפֶרֶב: וַיֹּאמֶר מְשֹׁה אַל-

הָעַם אַל - תִּירְאָו הַתִּיצְבָּו וְרָאוּ אֶרְזָ
יְשֻׁוּבָה אֲשֶׁר - יַעֲשֵׂה לִכְם הַיּוֹם
כִּי אֲשֶׁר רָאִיתֶם אַתָּה-מִצְרָיִם הַיּוֹם לֹא
תַּסְפּוּ לְרָאָתֶם עוֹד עַד - עַלְםָ:

14. יְהוָה יְלַחֵם לְכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִשּׁוּ: פ
טו וַיֹּאמֶר יְהוָה אַל - מְשֹׁה מִה-תִּצְעַק אַל-
רְבָּר אַל - בָּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּטְעַו:

16. וְאַתָּה תָּרֵס אַתָּה - מִטְרָ וַיַּטְהֵר אַתָּה
גָּרוּךְ עַל - רַחַם וּבְלָעָה וּבְאֹגֶן
יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיּוֹם בְּנִבְשָׁה:

17. וְאַנְּיִ הַנְּנִי מִתְחַזֵּק אֹתָהּ לְבֵן
וּבְאֹו אֶחָרָיהם וְאֶכְבָּרָה בְּפְרֻעָה
וּבָכָל - חִילָוּ בְּרַכְבָּו וּבְפְרָשָׁיו:

וְיָדַעַת פְּנֵיכֶם כִּי־אָנִי יְהוָה גַּתְבָּרְתָּי¹⁸
בְּפִרְעוֹה רַכְבָּבוֹ וּבְפִרְשָׁיו:

וַיְסַע מֶלֶךְ הָאֱלֹהִים תְּהַלֵּק לִפְנֵי מִתְנָה¹⁹
יִשְׂרָאֵל וְיַלֵּחַ מְאֹתְרֵיכֶם וַיְסַע עַפְנוֹז
הַעֲנָן מִפְנֵיכֶם וַיַּעֲמֹד מְאֹתְרֵיכֶם:

וַיָּבֹא בֵּין מִתְנָה מִצְרָיִם בֵּין מִתְנָה כ
יִשְׂרָאֵל וַיַּרְא הַעֲנָן וַיִּחְשֹׁהַ וַיַּאֲרֵ אָרֶץ
הַלִּילָה וְלֹא־קָרְבָּה זֶה אַלְ—זֶה כָּל—
הַלִּילָה: וַיַּט מֹשֶׁה אֶת־דָּרוֹן עַל־הַיָּם²⁰
וּמְלֹךְ יְהוָה אֶת־הַיָּם בְּרוּחַ קָרִים עֹזָה
בְּלַ—הַלִּילָה וַיָּשֶׁם אֶת־הַיָּם לְהַקְבָּה
וַיַּבְקֻעַוּ הַפִּינִים: נִבְאָו בְּגִדְישָׁרָאֵל²¹
בְּתוֹךְ הַיָּם בִּיבְשָׂה וְהַפִּים לְהַטָּמֵה
חַמֹּה מִימִינֵם וּמִשְׁמָאלֵם:

וַיַּרְפְּמוּ מִצְרָיִם וַיָּבֹא אֶחָרֵיכֶם בְּלַ סּוֹס²²
פְּלָעָה רַכְבָּבוֹ וּבְפִרְשָׁיו אֶל־תֹּוךְ הַיָּם:
וַיֹּהֵי בְּאַשְׁמָרָתְךָ חַבְקָר וַיַּשְׁקַף יְהוָה²³

אַל־מִתְנָה מִצְרָיִם בְּעַפְנוֹז אֲשֶׁר
וְעַנְןָ וְיַחַטְתָּ אֶת מִתְנָה מִצְרָיִם:
בְּכִבְرָת נִאָמֵר מִצְרָיִם אֲנָסָה מִפְנֵי
יִשְׂרָאֵל נִיְּיוֹתָנָה לְחַמְּמָה בְּמִצְרָיִם: פ
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים מִשְׁהָ נָתָה אָרֶץ²⁴
יְהָה עַל־הַיָּם וַיָּשֶׁב הַפִּים עַל־

מִצְרָיִם עַל־רַכְבָּבוֹ וְעַל־פִּרְשָׁיו:
וַיַּט מֹשֶׁה אֶת־יְדוֹ עַל־הַיָּם²⁵
וַיָּשֶׁב הַיָּם לְפָנָות בְּקָר לְאַתְּנָה
וּמְעִירִים נָסִים לְקַרְאָתוֹ וַיַּגְעַר וַיָּהָה
אֶת־מִצְרָיִם בְּתוֹךְ הַיָּם:

וַיָּשֶׁב הַפִּים וַיַּכְסֵּס אֶת־רַכְבָּבָךְ וְאָרֶץ²⁶
חַפְרִישִׁים לְלָלִי חַיל פְּרִעוֹה הַבָּאִים
בְּאַשְׁמָדָךְ בַּיָּם לֹא־נִשְׁאַר בָּהּ
עַד־אַחֲרָךְ:

18. Und die Egyptianer schauten und sahen, daß Ich der Herr war und mein ehre eingelagert habe am Meer, und es seinen wagen und reuter.

III. 19. Da erhob sich der Engel Gottes, der vor dem heer Israel her jog, und stellte sich^{*} hinter sie; und die zoolandische machte sich auch von ihrer angelese, und trat hinter sie. * Ps. 78, 14. M. 106, 32.

20. Und kam zwischen das heer der Egyptianer, und das heer Israel. Es war aber eine finstere wolke, und erleuchtete die nacht: daß sie die ganze nacht, diese und jene, nicht zusammen kommen konten.

21. Da nun Moses seine hand reckte über das meer: ließ es der HERR hinweg fahren durch einen starken ostwind die ganze nacht, und^{*} machte das meer trocken; und die wasser schieden sich von einander. * Ps. 66, 6. Ps. 114, 3.

22. Und die kinder Israel gingen schnell, mitten ins meer^{*} auf dem trocknen: und das wasser war ihnen für mauren, zur rechten und zur linken. * Jos. 4, 23. Ps. 78, 13. Ps. 106, 9. Ps. 114, 3. 1 Cor. 10, 1. Eph. 11, 29.

23. Und die Egyptianer^{*} folgerten, und gingen hinein ihnen nach: alle rosse Pharao, und wagen, und reuter mitten ins meer.

* c. 15, 9.

IV. 24. Als nun die morgenwache kam: schauete der HERR auf der Egyptianer heer, aus der feuerseule und wolke, und machete ein schrecken in ihrem heer;

25. Und stieß die räder von ihren wagen, stürzete sie mit ungestüm. Da sprachen die Egyptianer: Lasset uns fliehen von Israel; der^{*} HERR streckt für sie wieder die Egyptianer. * c. 23, 22. Jos. 10, 14. 42.

26. Aber der HERR sprach zu Mose: Recke deine hand aus über das meer, daß das wasser wieder herfalle über die Egyptianer, über ihre wagen und reuter.

27. Da reckte Mose seine hand aus über das meer: und das meer^{*} kam wieder vor morgens in seinen strom, und die Egyptianer flohen ihm entgegen. Also stürzete sie der HERR mitten ins meer:

* Weish. 18, 5.

28. Daz das wasser wieder kam, und bedeckte wagen und reuter, und alle machte des Pharao, die ihm nachgesolget waren ins meer, * daß nicht einer aus ihnen überblieb.

* 4 Mose. 21, 35.

29. Über

29. Über die kinder Israel gingen trocken mitten durchs meer; und das wasser war ihnen für meutern, zur rechten und zur linken.

30. Also* half der HERR Israel an dem tage von der Egypter hand. Und sie sahen die Egypter todt am ufer des meers: *Weish. 10, 19.

31. Und die grosse hand, die der HERR an den Egyptern erzeigt hatte. Und das volk fürchtete den HERRN: und glaubten an ihn, und seinem knecht Mose.

Das XV. Capitel

I. Moses und des volks dancelied. II. Mirjam paucket. III. Israel maret. IV. Mara wird süß.

Da sang Mose und die kinder Israel dis lied dem HERRN, und sprachen: *Ich will dem HERRN singen, denn er hat eine herrliche that gethan, roh und wagen hat er ins meer gestürzt.

*Pf. 106, 1. 2.

2. Der HERR ist meine stärke und leb-gesang, und ist mein heil. Das ist mein Gott, ich will ihn preisen: er ist meines vaters Gott, ich will ihn erheben.

*Pf. 118, 14. Es. 12, 2. Weish. 18, 9.

3. Der HERR ist der rechte kriegs-mann: *HERR ist sein name. *Hos. 12, 6.

4. Die wagen Pharaos und seine macht warf er ins meer, seine auserwählten hauptleute versunken im schlissmeer.

5. Die tieffe hat sie bedeckt: sie fielen zu grunde, wie die steine.

6. HERR, deine rechte hand thut grosse wunder: HERR, deine rechte hand hat die feinde zerstossen.

7. Und mit deiner grossen herrlichkeit hast du deine wiedervärtigen gestürzt: denn da du deinen grimm ausliestest, ver-zehrte er sie wie stoppeln.

8. Durch dein blasen thäten sich die was-ser auf, und die fluchen stunden auf hauf-sen: die tieffe wallete von einander mitten im meer.

9. Der feind gedachte: Ich will ihnen nachjagen, und sie erhaschen, und den raub austheilen, und meinen mutt an ihnen fühlen; ich will mein schwert ausziehen, und meine hand soll sie verderben.

10. Da liefestest du deinen wind blasen, und das meer bedeckte sie: und sunken un-ter wie bley im mächtigen wasser.

29. **בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּלֹכֶד בַּיְמָה בְּתַחַת הַמָּם וּרְפָסִים לָהֶם חֲמָה מִימִינָם וּמִשְׁמָאלָם: לְוַתְשַׁע יְהוָה בְּלֹם הַחֹא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִןְקָרְבָּן מִצְרָיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־**

מִצְרָיִם מִתְהַלֵּל שְׁפָתָה רַיִם: 31 וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־הַנּוֹרָתָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרָיִם וַיַּרְא הָעָם אֶת־יְהוָה וַיַּאמְתַּן בְּיְהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְרוֹ: כ

וְיַעֲשֵׂה מִשְׁמָרָתְךָ כִּי־גָאָה נָאָה סָום

א אָנָּא יִשְׁרָאֵל מִשְׁמָרָתְךָ וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשְׁׁרָתָה הַזֹּאת לִיהְוָה וַיֹּאמְרוּ לְאַמְלֹר אֲשֶׁר־חָלַק לִיהְוָה כִּי־גָאָה נָאָה סָום

וְוּכְבָּנוּ תְּמָה בְּיַם: עַזְוּ וּמְפַרְתֵּה הָה כִּי־יִהְיֶלְךָ לְיוֹשֻׁבָה זָה אֶלְתָּה אֶלְתָּה

3 אָבִי נַאֲמְמָנָהוּ זָה אַיִשׁ מִלְחָמָה זָה וְזָה 4 שָׁמוֹן מִרְכַּבָּת פְּרָעוֹת וְחִילָוּ זָה בַּיָּם וּמְבָחר שָׁלְחוּ טְבֻעָה בַּיָּם־סָופִי:

ה תְּהִמָּתָן יְכִסְּמָיו יְרָדוּ בְּמַעְלָתָן כָּמוֹד

6 אָבָנוּ יְמִינָה יְהֹוָה נַאֲרָנוּ בְּכָחָ יְמִינָה 7 יְהֹוָה תְּרַעַץ אֹוֵב: וּבְלָב גָּאָנָה תְּרַעַס קְמָנָה תְּשַׁלֵּחָה תְּלַעַת יְאַכְלָמוּ בְּקַשׁ:

8 וּבְרוּתָה אֲפִירָה גַּעֲרָמוּתָים נַעֲבוּ כָּמוֹד נְרָנָלִים גְּפָאוּ תְּרַמָּות בְּלָב־זָם:

9 אָמָר אֹוֵב אַרְרָף אַשְׁיָג אַחַלָּם שְׁלָל תְּמַלְאָמוּ נַפְשָׁי אַרְיךָ חַרְבִּי יְהֹוִישָׁמוּ יְרָיו נַשְּׁפָת בְּרוֹחָק כְּפָכוֹ יָם צָלָלוּ גַּעֲמָרָת בְּיַם אַדְמִים:

חַחְבָּסָה

6 אָבָנוּ יְמִינָה יְהֹוָה נַאֲרָנוּ בְּכָחָ יְמִינָה 7 יְהֹוָה תְּרַעַץ אֹוֵב: וּבְלָב גָּאָנָה תְּרַעַס קְמָנָה תְּשַׁלֵּחָה תְּלַעַת יְאַכְלָמוּ בְּקַשׁ:

8 וּבְרוּתָה אֲפִירָה גַּעֲרָמוּתָים נַעֲבוּ כָּמוֹד נְרָנָלִים גְּפָאוּ תְּרַמָּות בְּלָב־זָם:

9 אָמָר אֹוֵב אַרְרָף אַשְׁיָג אַחַלָּם שְׁלָל תְּמַלְאָמוּ נַפְשָׁי אַרְיךָ חַרְבִּי יְהֹוִישָׁמוּ יְרָיו נַשְּׁפָת בְּרוֹחָק כְּפָכוֹ יָם צָלָלוּ גַּעֲמָרָת בְּיַם אַדְמִים:

יי' - בְּמִבְּרָה בְּאַלְפֵי יְהוָה מ' 1
 בְּמִבְּרָה נָאכֶר בְּקָרְשׁ נֹרֶא תְּחִלָּה עֲשָׂה
 פָּلָא: נְטִיתָ יְמִינָתְךָ תְּבָלְעָמָנוּ אָרֶץ 2
 בְּתִימָתְךָ עַמְךָ עַם - זְגָלָתְךָ נְתָלָתְךָ 3
 בְּעֹזָה אַל - נָוָה קְרָשָׁה:
 שְׁמֻעוּ עַמִּים יְרָגֹזָן חִיל אָחוֹדָשָׁי 4
 פְּלָשָׁת: אָנוּ נְבָרָלָנוּ אַלְפֵי אָדוֹם טו
 אַלְיָם אַבְנָה יְאַחֲנָמוּ רָעָרָן נְמָנוּ בָּל
 יְשָׁבֵי בְּנָנָן: חָפְלָל עַלְיהָם אִימָּתָה 6
 וּפְחָרָד בְּגָרְלָל וּרְזָעָה יְדָמָי בָּאָבָן עָרָד
 יְעַבָּר עַמְךָ יְהוָה עָרָד יְעַבָּר עַמְךָ
 קְנִיתָ: תְּבָאָמוּ וְתְּطַעֲמָנוּ בְּהַר נְחַלְתָּךְ 7
 מְכוֹן לְשִׁבְתָּהָךְ פְּעָלָתְךָ יְהוָה מְקָרְבָּשׁ
 אַרְבָּנִי כּוֹנָנִי יְרִיחָה: יְהוָה יְמִילָה 8
 לְעַלְמָם וְעָרָד: צַי בָּאָסְטִים פְּרָעָה 9
 בְּרַכְבָּנוּ וּבְפְּרָשָׁיו בְּיָם וּיְשָׁבֵב יְהוָה
 עַלְיהָם אֶת - מֵי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 חַלְכִּי בְּיִבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם: פ
 וְתַקְהָ מְרִים הַבְּיָאָה אֲחוֹתָךְ אַרְחָן
 אַרְתָּךְ - הַרְחָף בְּיָהָה וְתַעֲזַן בְּלִתְנְשָׁם
 אַחֲרָיָה בְּתַחְפִּים וּבְמַחְלָתָה:
 וְתַעַן לְחַם מְרִים שִׁירָו לְיְהוָה קִיד' 10
 גָּאָחָה נָאָחָה סָום וּרְכָבָן רְמָה בַּיָּם: ס
 וּוּפָעַ מְשָׁה אֶת - יִשְׂרָאֵל מִים - סְוֹף 11
 וּוּצְאוּ אֶל - מִקְרָבָן - שָׁוֹר וּלְבָבָן שְׁלַשְׁתָּה
 יְמִים בְּפֶרֶבְךָ וְלֹא - מְצָאוּ מִים:
 וּבְאָיו מְרֹתָה וְלֹא יִכְלֹא לְשִׁתָּה 12
 מִים מְפִירָה צַי מְרִים חַם עַל -
 צַי קְרָא - שְׁמָה מְרָחָה:
 וּוּלְלֹא דָעַם עַל - מְשָׁה לְאָמָר מִהְהָה 13
 בְּשִׁתָּה:

11. הָנָדָא, *Wer ist der gleich unter den göttern? Wer ist die gleich; der so mächtig, heilig, schrecklich, tödlich und † wunderhaftig sei? * c.18,11. † Ps. 72, 18.

12. Da du deine rechte hand ausrecktest, verschlang sie die erde.

13. Du hast geleitet durch beherrschigkeit dein volk, das du erlöst hast: und hast sie geführet durch deine stärke zu deiner heiligen wohnung. * Ps. 77, 21.

14. Da das die völker hörten, *erbebten sie: angst kam die Phäsipter an.

* Jos. 2, 10. II.

15. Da erschracken die fürsten Edom, zittern kam die gewaltigen Moab an: alle einwohner Canaan wurden feig.

16. Läß über sie fallen erschrecken und furcht, durch deinen grossen arm, daß sie erstarren wie die steine: bis dein volk, הָנָדָא, hindurch komme; bis das volk hindurch komme, das du errworben hast.

17. Bring sie hinein, und pflanze sie auf dem berge deines erbtheils, den du, הָנָדָא, dir zur wohnung gemacht hast: zu deinem heiligthum, הָנָדָא, das deine hand bereitet hat.

18. Der הָנָדָא wird * könig seyn immer und ewig. * Ps. 93,1. Ps. 97,1. Ps. 99,1.

19. Denn Pharao * zog hinein ins meer mit rosen, und wagen, und reutern: und der הָנָדָא ließ das meer wieder über sie fallen. Aber die kinder Israel gingen trocken mitten durchs meer. * c. 14, 23.

II. 20. Und Mirjam, die prophetin, Arons schwester, nahm eine paucke * in ihre hand: und alle weiber folgten ihr nach hinaus mit paucken am reigen. * Ps. 68, 26.

21. Und Mirjam sang ihnen vor: Lasset uns dem הָנָדָא singen; denn er hat eine herrliche that gehan, mann und ross hat er ins meer gestürzt.

22. Mose ließ die kinder Israel * ziehen vom schlissmeer hinaus zu der wüste Sur: und sie wanderten drey tage in der wüsten, daß sie kein wasser funden.

* Mof. 33, 8.

23. Da kamen sie * gen Mara: aber sie konken des wassers zu Mara nicht trinken, denn es war † fast bitter. Doher hieß man den ort Mara. * Ruth 1, 20. † 2 Kön. 2, 19. III. 24. Da murrete das volk wieder Mose, und sprach: Was sollen wir trinken?

IV. 25. Er schrie zu dem HERRN: und der HERR weissete ihm einen baum, den that er ins wasser, da ward es süß. Dafür stellte er ihnen ein gesetz, und ein rechte, und versuchte sie;

26. Und sprach: Wirst du der stimme des HERRN deines Gottes, gehorchen, und thun, was recht ist vor ihm, und zu ohren fassen seine gebote, und halten alle seine gesetze; so will ich der frankheit keine auf dich legen, die ich auf Egypten gelegt habe; denn * Ich bin der HERR, dein Gott.

* Ef. 3. 7. c. 53,5.

Das XVI. Capitel.

I. Fortzug. II. Wüstenheit. III. Manna. IV. Wachteln. V. Die jenes zu sammeln VI. und aufzuhaben.

I. 27. Und sie kamen in * Elim, da waren zwölf wasserbrunnen, und siebenzig palmbäume: und lagerten sich daselbst ans wasser.

* 4 Mos. 33, 9.

Cap. 16. v. 1. Von Elim zogen sie: und kam die ganze gemeine der kinder Israel in die wüste * Sin, die da liegt zwischen Elim und Sinai, am funfzehnten tage des andern monden, nachdem sie aus Egypten gezogen waren.

* Weish. 11, 2.

II. 2. Und es * murrete die ganze gemeine der kinder Israel wieder Mosen und Aaron in der wüsten,

* c. 15, 24.

3. Und sprachen: Woste * Gott, wir waren in Egypten gestorben, durch des HERRN hand, da wir bei den fleischstöpfen fassen, und hatten die fülle brodt zu essen; denn ihr habt uns darum ausgeführt in diese wüste, daß ihr diese gar ke gemeine hungers sterben lasset.

* c. 14, 11.

III. 4. Da sprach der HERR zu Mose: Siehe, ich will euch brodt vom himmel regnen lassen, und das volk soll hinaus gehen, und sammeln täglich, was es des tages darf; daß ihs versuche, obs in meinem gesetz wandele oder nicht.

5. Des sechsten tages aber sollen sie sich schicken, daß sie zweifältig eintragen, werden sie sonst täglich sammeln.

6. Mose und Aaron sprachen zu allen kindern Israel: Am abend sollet ihr innen werden, daß euch der HERR aus Egyptenland geführet hat.

7. Und des morgens werdet ihr des HERRN herrlichkeit sehen: denn er hat euer murren wieder den HERRN gehörret. Was sind wir, daß ihr wieder uns murret?

כה וצעק אל־יהוה וירחו יהוה עז וישלח אל־הרים וימתקי הרים שם שם לו חוק ומשפט ושבט נטה:

26. ויאמר אם־שמע תשמעו לכולך יהוה אל־יהוה והישר בעיניו תשעה והאונת למעתו ושמורת כל־חגנו כל־המחללה אשר־שמעתי במצרים לא־אשימים עלייך כי אני יהוחך רפהה: ס

Das XVI. Capitel.

I. Fortzug. II. Wüstenheit. III. Manna. IV. Wachteln. V. Die jenes zu sammeln VI. und aufzuhaben.

I. 27. Und sie kamen in * Elim, da waren zwölf wasserbrunnen, und siebenzig palmbäume: und lagerten sich daselbst ans wasser.

* 4 Mos. 33, 9.

Cap. 16. v. 1. Von Elim zogen sie: und kam die ganze gemeine der kinder Israel in die wüste * Sin, die da liegt zwischen Elim und Sinai, am funfzehnten tage des andern monden, nachdem sie aus Egypten gezogen waren.

* Weish. 11, 2.

II. 2. Und es * murrete die ganze gemeine der kinder Israel wieder Mosen und Aaron in der wüsten,

* c. 15, 24.

3. Und sprachen: Woste * Gott, wir waren in Egypten gestorben, durch des HERRN hand, da wir bei den fleischstöpfen fassen, und hatten die fülle brodt zu essen; denn ihr habt uns darum ausgeführt in diese wüste, daß ihr diese gar ke gemeine hungers sterben lasset.

* c. 14, 11.

III. 4. Da sprach der HERR zu Mose: Siehe, ich will euch brodt vom himmel regnen lassen, und das volk soll hinaus gehen, und sammeln täglich, was es des tages darf; daß ihs versuche, obs in meinem gesetz wandele oder nicht.

5. Des sechsten tages aber sollen sie sich schicken, daß sie zweifältig eintragen, werden sie sonst täglich sammeln.

6. Mose und Aaron sprachen zu allen kindern Israel: Am abend sollet ihr innen werden, daß euch der HERR aus Egyptenland geführet hat.

7. Und des morgens werdet ihr des HERRN herrlichkeit sehen: denn er hat euer murren wieder den HERRN gehörret. Was sind wir, daß ihr wieder uns murret?

ב' ויבאו אילמה ושב שיטים עשרה עינרכ מים ושביעים תמרים ייחנו שם על־הרים:

א' [c. XVI.] ויסעו מאלים ויבאו כל־ערת בני־ישראל אל־מִרְבָּרֶסִין אשר בון־אלים ובון סינו בחרמשה עשר יום לחרש השלי לצתתם מארץ מצרים:

ב' וילנו כל־ערת בני־ישראל על־משה ועל־אברהם במדבר:

ג' ויאמרו אלהם בני ישראל מי־יתנו מותני ביר־יהוחה בארץ מרים בשבתנו על־סיר הבשר באכלנו ליתם לשבע כי־חותתם אהנו אל־הפרק היה להמת את־כל־נתקטל

כ' 4. הוּא בְּקֻעַב: ס ויאמר יהוה אל־משה חנני ממתר לכם לחם מון־השmins ויצא העם ולקטו רבר־יומם ביזמו למן אנטשו הילך בחורתי אס

ה לא: ויהי ביום הששי והיכני ארץ אֲשֶׁר־יָבָא ויהה משנה על אשר־ילקטו יומי יום: ויאמר משה ואחרן אל־כל־בני ישראל ערב וידעתם כי יהוה הוציא

ו. 7. את־כבוד יהוה בשמעו את־חלוניכם על־יהוה ונחנו ממה כי חלנו עלינו:

8. ובל

8. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּתַחַת יְהוָה לְלִכְמָד פְּנֵיכֶם כַּאֲזֶן
לְאַגֵּל וְלִחְמָם בְּבָקָר לִשְׁבָע בְּשָׂמֵעַ יְהוָה
אָז - חַלְפְתִיכֶם אֲשֶׁר - אַתֶּם מְלִיכִים
עַלְיוֹנוֹ וְנַחַנוּ מִתְּהִלָּה לֹא - עַלְינוּ תְּלַנְתִיכֶם
כִּי עַל-יְהוָה : וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַחֲרֵן 9.
אָמַר אֶל-כָּל-עַד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קְרֻבָּנִי
לִפְנֵי יְהוָה כִּי שְׁמַע אֶת תְּלַנְתִיכֶם :
וַיֹּרֶא כְּרָבָר אַהֲרֹן אֶל-כָּל-עַד בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיֹּפְנוּ אֶל-הַמִּזְבֵּחַ וְהַנִּזְבֵּד
יְהוָה נָרָא בְּעַנְךָ :

פ

וַיֹּרֶבֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לְאָמֵר : 11.
שְׁמַעְתִּי אֶת-תְּלִונַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דָבָר 12.
אֱלֹהִים לְאָנוֹר בֵּין הַעֲרָבִים קָאכְלָו בָּשָׂר
וּבְבָקָר תְּשַׁבְעָו - לְחַם וּרְעַחַם כִּי אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהִיכֶם : גּוֹתֵי בָּעֵרֶב וּמְעַל 13.
הַשְּׁלֹן וְתְּכַסֵּם אֶת-הַמְּפַנְחָה וּבְבָקָר הַיְתָא הַשְּׁלֹי כ
שְׁכַבַּת הַטָּל סְכִיבָּה לְמַחְנָה :
וּמְעַל שְׁכַבַּת הַטָּל וּחַפָּה עַל-פָּנֵי רַמְרַבָּל 14.
בְּזַק מְחַסְפֵּס בְּזַק כְּכָלָר עַל-תְּאָרֶץ :
וַיֹּירֶא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אָש אֶל-טו
אֲחוֹר מִן הִיא כִּי לֹא בָּרוּךְ מוֹתָה - תְּהִוא
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָרָם רְאֵה הַלְּתָם
אֲשֶׁר נָמַן יְהוָה לְכֶם לְאַלְהָה :

וְהַרְבֵּר אֲשֶׁר צָוָה יְהוָה לְקֹטוֹ מִפְנֵי 16.
אֲישׁ לְפִי אֲכָלוּ עַמְּדָר לְגַלְגָּלָת מִסְפָּר
נְפִשְׁתִיכֶם אֲישׁ לְאַשְׁר בְּאַחֲלָו תְּקַחְוּ :
וַיַּעֲשֵׂה - בָּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּלַקְטוּ 17.
הַמִּזְבֵּחַ וְהַמְּמֹעַט :

וַיָּמֹר בְּעֹמֵר וְלֹא הַעֲרִיר הַמְּרַבָּה 18.
וְהַמְּמֹעַט לֹא חַסְרֵר אֲישׁ לְפִי -
אֲכָלוּ לְקֹטוֹ :

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים אֲש אֶל - 19.
וְתַר מִפְנֵי עַד - בָּקָר :

8. Weiter sprach Moses zu Israel und sagte: Werde euch am abend fleisch gegeben geben, und am morgen brodes die milde sauerung das der HERR euer moses geschenkt hat, das ihr wieder ihn genuedet habt. Denk was sind wir? Euer muren ist nicht wider uns, sondern wieder den HERRN.

9. Und Moze sprach zu Israel: der ganhei gemeine der kinder Israel; Romint herbev vor den HERRN, denn er hat euer muren gehoert.

10. Und da Aaron also redete zu den ganzen gemetne der kinder Israel, wandten sie sich gegen die wüste und siehe, die herrlichkeit des HERRN erschien in einer wolke. * 4 Mos. 12,5. c. 13,10. Sir 4,19.

11. Und der HERR sprach zu Moze:

IV. 12. Ich habe der kinder Israel muren gehoert; sage ihnen, Zwischen abend sollt ihr fleisch zu essen haben, und am morgen brods satt werden, und innen werden, dass ich der HERR, euer Gott, bin.

13. Und am abend kamen wachzeln her-auf, und bedeckten das heer. Und am morgen lag der thau um das heer her.

* 4 Mos. 11, 31. Ps. 105, 40.

14. Und als der thau weg war; siehe, da lag es in der wüsten rund und klein, wie der reiss auf dem lande. * Mekem. 9, 15. Ps. 78, 24. Weish. 16, 20, 21. Joh. 6, 31.

V. 15. Und da es die kinder Israel sahen, sprachen sie unter einander: Das ist man; denn sie wussten nicht, was es war. Moze aber sprach zu ihnen: Es ist das brod, das euch der HERR zu essen gegeben hat.

* 4 Mos. 11, 7. † Joh. 6, 31. 1 Cor. 10, 3.

16. Das isses aber, das der HERR geboten hat: Ein jeglicher samle des, so viel er für sich essen mag; und nehme ein gomor auf ein jegliches haupt, nach der zahl der seelen in seiner hütten.

17. Und die kinder Israel thören also: und samleten, einer viel, der ander wenig.

18. Aber da mans mit dem gomormah: * fand der nicht drüber, der viel gesamlet hatte; und der nicht drunter, der wenig gesamlet hatte; sondern ein jeglicher hatte gesamlet, so viel er für sich essen mochte. * 2 Cor. 8, 15.

19. Und Moze sprach zu ihnen: Niemand lasse etwas davon übrig bis morgen.

20. Aber

20. Aber sie gehorchten Mose nicht. Und etliche ließen davon über bis morgen: da würden würmedrinnen, und ward stinkend. Und Mose wend zotzig auf sie.

21. Sie samleten aber desselben alle morgen, so viel ein jeglicher für sich essen mochte. Wenn aber die sonne heiß schien, verschmelzte es.

22. Und des sechsten tages samleten sie des brodes zweifältig, ie zwey gomor für einen. Und alle obersten der gemeine kamen hinein, und verkündigten Mose.

23. Und er sprach zu ihnen: Das ist, das der HERR gesagt hat. Morgen ist der sabbath der heiligen ruhe des HERRN: Was ihr backen wollet, das backet, und was ihr kochen wollet, das kochet; was aber übrig ist, das lasst bleiben, daß es behalten werde bis morgen.

24. Und sie ließens bleiben bis morgen, wie Mose geboten hatte: da ward es nicht stinkend, und war auch kein worm drinnen.

25. Da sprach Mose: Esset das heute, denn es ist heute der sabbath des HERRN; ihr werdet es heute nicht finden auf dem felde.

26. Sechs tage sollt ihr samlen: aber der siebente tag ist der sabbath, darinnen wird es nicht seyn.

27. Aber am siebenten tage gingen etliche vom volck hinaus zu samlen, und funden nichts.

28. Da sprach der HERR zu Mose: Wie lange wegert ihr euch zu halten meine gebote und gesetze?

29. Sehet, der HERR hat euch den sabbath gegeben: darum gibt er euch am sechsten tage zweyer tage brodt. So bleibe nun ein jeglicher in dem seinen, und niemand gehe heraus von seinem ort des siebenten tages. *¹ Mos. 2, 2. 3.

30. Also feierte das volck des siebenten tages.

31. Und das haus Israel hieß es man. Und es war wie coriander samen, und weiss: und hatte einen schmack, wie semmel mit honig.

VI. 32. Und Mose sprach: Das ist, das der HERR geboten hat. Fülle einen gomor davon, zu behalten auf eure nachkommen: auf daß man sehe das brodt, damit ich euch gespeiset habe in der wüsten, da ich euch aus Egyptenland führete.

כ ולא - שפטת אל - משה ותורת
אתם מפטת עד - בקר וירם

21 וילקטוו אתו בפкар בפкар איש כפי אכלן
חולעים ויבאש ויקוצר עליהם משה:

22 ותם השמשונם: ויתו ביום הששי
לנצח ללחם משלחה שני העمر לאחר

ויבאו כל-נשiani העלה וינגידו למשה:
ויאמר אלהם הוא איש רבר יהוזה

שבתוון שבת - קרש לרעה מחר את
אשר-חטאנו אפו ואת אשר- התבשלו

בשלו ואת כל-הערף תניחו לנכם
למשמרת עד-הבקר: נזיהו אתו

עד - הבקר כאיש צורה משה ולא
הכאייש ורפה לא- היהת בו:

כח ויאמר משה אל-הו היום כי-שבת
היום ליהוה היום לא תמצאו בשרה:

26 ששת ימים תקלטוו וביום השבעה
שבת לא יהיה - בו:

27 ויהי ביום השבעה יצאו מן - העם
ללקט ולא מצאו:

28 ויאמר יהוה אל - משה עד-אנת
מאנתם לשנור מצונז ותורת:

29 רוא כי-יהוה נתן לכם השבת על-כן
הוא נתן לכם ביום הששי ללחם
זומיים שבו איש תחתיו אל-יעזא אש
מפרקם ביום השבעה:

ל ישבחו העם ביום השבעה:

30 ויקראו בית-ישראל את-שםך מן ורווא
כבר עז לבן וטעמו בעפיה ברבש:

32 ויאמר משה זה רקב' אשר צונה יהוה מלא
העمر מפני למשמרת לדרכיכם למען
יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם
בפרק בהוציאי אתכם מארץ מצרים:

לְפָנֶיךָ יְהוָה לִמְשׁוֹרֶת לְרוּחֵיכֶם :
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְכַיּוֹדָה

אֲבָנָה לְפָנֶיךָ הָעֲרָתָה לִמְשׁוֹרֶת :
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲכָלָה אֶרֶץ־הַפּוֹן אֶרְבָּאִים לְהָ
שְׁבָנָה עַד־בָּאָם אֱלֹהֵיכֶם אֶרֶץ נְשָׁבָנָה
אֶת־הַפּוֹן אֲכָלָה עַד־בָּאָם אֱלֹהֵיכֶם אֶת־
קָדוֹשָׁה אֶרֶץ פְּנָנָךְ :

וְהַעֲמָר עַשְׁרוֹת הַאֲפָה הַזֹּאת : 5

36. ¶

Das XVII.

1. Wassermangel, II. erlöst. III. Sieg wieder über Pharaon.
יְוָיָסָעוּ כָּל־עֲרוֹתָתֵיכֶם - יִשְׂרָאֵל אֶ
מְפֻרְבֵּר - סִין לִמְשׁוֹרֶתְּךָ עַל־פִּי יְהוָה
וַיִּחַנֵּן בְּרִפְרִירִים וְאַنְפִּים לְשַׁתָּה הָעָם :
וַיִּירַב הָעָם עַם־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר חָנוּ - קָנֵן
מַיִם וְנִשְׁתַּחַת וַיֹּאמֶר לָהֶם מֹשֶׁה מִהִ
תִּרְיוּבָן עַפְרֵי מִזְרָחָתְּנָסָן אֶת־יְהוָה :
וַיִּצְמָא שֵׁם הָעָם לִמְיִם וְלִלְלָה הָעָם עַל
מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לְמֹה וְהַ הָעַלְיוֹתִינוּ מִפְּצָלִים
לְחַמִּיתָא אֶתְּנִי וְאֶת־בְּנֵי וְאֶת־מִקְנֵי בָּצָמָא :
וַיַּעֲשֵׂק מֹשֶׁה אֱלֹהֵיכֶם יְהוָה לְאמֹר מִה ?
אֲעַשֵּׂה לְעַם הַזֶּה עֹזֶר מַעַט וּסְקָלָנִי :
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם עַבְרֵר לְפָנֶיךָ
הָעָם וְקַח אֶתְּךָ מַוקְנֵי יִשְׂרָאֵל
וּמְטוֹר אֲשֶׁר רְבִירָת בּוֹ אֶת - רְיָא
קָח בִּירָה וּרְלָכָת :

הַגְּנָנִי עַמְּדָה לְפָנֵיךָ שֵׁם : עַל - רְצָאוֹת 6

בְּחַרְבָּה וּרְכִירָת בְּצֹור וּנְצֹאוֹת מִפְּנֵי
מַיִם וְשַׁתָּה הָעָם וַיַּעֲשֵׂה כֹּן
מֹשֶׁה לְעַיִן וּקְנֵי יִשְׂרָאֵל :

וַיִּקְרָא שֵׁם הַפְּלוּקָם מִסְהָה וּמִרְיבָּה עַל 7
רְכִיבָּה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל גְּתָהָם אֶרֶץ - יְהוָה :

33. Das Blattchen zu plausen. Ein
ein * frigglein, und jenseit ein gomor soll
man breite; und jenseit warden d'Erden,
zu behalten auf eine nachkommen
* Eze. 9, 4.

34. Wie der HERR Wohl geboten
hat: also ließ es Lazarus daselbst vor dem
zeugniß, zu behalten.

35. Und die Kinder Israel offen mach
vierzig Jahr, bis * daß sie zu dem Lande
kamen, da sie wohnen solten: bis an die
grenze des Landes Canaan offen sie man.
* Jes. 5, 12. Judith 5, 13.

36. Ein gomor aber ist das lebente Theil
eines epha.

Capitel.

durch Moses betende hand. IV. Donatler.
Und die ganze gemeine der Kinder
Israel zog aus der wüsten Sin, ih-
re tagereisen, wie ihnen der HERR be-
fahl: und lagerten sich in Raphidim:
da hatte das volk kein wasser zu trinken.
* 4 Mos. 33, 14.

2. Und sie * janzeten mit Mosk, und
sprachen: Gebet uns wasser, daß wir trin-
cken. Moses sprach zu ihnen: Wos janz-
et ihr mit mir? † Warum versuchet ihr
den HERN? * Ps. 95, 9. ic. † 5 Mos. 6, 16.

3. Da aber das volk daselbst durstete
nach wasser, murren sie wieder Wosen,
und sprachen: Warum hast du uns lassen
aus Egypten ziehen, daß du uns, untere
Kinder und dieh, dursts sterben ließest?

4. Moses schrie zum HERRN, und
sprach: Wie soll ich mit dem volk thun?
Es fehlet nicht weit, sie * werden mich
noch steinigen. * 4 Mos. 14, 10.

5. Der HERR sprach zu ihm: Gehe
vorhin vor dem volck, und nim eisliche
ältesten von Israel mit dir; und nim dein
stab in deine hand, damit du * das
wasser schlugest, und gehe hin.

* c. 7, 20. c. 14, 16. 17.
II. 6. Siehe, ich will daselbst stehen vor dir
auf einem fels in Horeb: da sollst du den
* fels schlagen, so wird wasser heraus lauf-
sen, daß das volck trinke. Moses thät also
vor den ältesten von Israel. * 4 Mos. 20, 11.

5 Mos. 8, 15. Ps. 78, 15, 16. Ps. 105, 41.
Ps. 114, 8. Es. 48, 21. 1 Cor. 10, 4.

7. Da hieß man den * ort Massa und
Meriba: um des janzets willen der Kinder
Israel, und daß sie den HERRN ver-
sich.

Gieg wieder Amalek.

Mose.

judt und gesagt hatten, Ist der **הָאֱלֹהִים** unter uns, oder nicht? * Mof. 95, 8. 9.

III. 8. Da kam Amalek, und siegte wieder Israel in Raphidem. * 4 Mof. 24, 20.

5 Mof. 25, 17. 1 Sam. 15, 2.

9. Und Mose sprach zu Josua: Er wehle uns Männer, zeich aus, und streite wieder Amalek; morgen will ich auf des Hügels Höhe stehen, und den Stab Gottes in meiner Hand haben.

10. Und Josua thät, wie ihm Mose sagte, daß er wieder Amalek stricke: Mose aber, und Aaron, und Hur gingen auf die Spitze des Hügels. * c. 24, 14.

11. Und dieweil Mose seine Hände empor hielt, siegte Israel: wenn er aber seine Hand niederließ, siegte Amalek.

* Jüdich 4, 12.

12. Aber die Hände Mose waren schwer: darum nahmen sie einen Stein, und legten ihn unter ihn, daß er sich darauf setzte. Aaron aber und Hur unterhielten seine Hände, auf teglicher Seiten einer: also blieben seine Hände steif, bis die Sonne unterging.

13. Und Josua dampfete den Amalek und sein Volk durch des Schwerden Schärfe.

* Richt. 4, 12. 13. Weish. 11, 3.

14. Und der **הָאֱלֹהִים** sprach zu Mose: Schreibe das zum Gedächtniß in ein Buch, und beschließ in die Ohren Josua; denn ich will den Amalek unter dem Himmel aus tilgen, daß man sein nicht mehr gedencde.

* 4 Mof. 24, 20. 5 Mof. 25, 19. 1 Sam. 15, 2. 3.

IV. 15. Und Mose baute einen Altar; und hieß ihn, der **הָאֱלֹהִים** Nissi.

16. Denn er sprach: Es ist ein Mahl zeichen bey dem Stuhl des Herrn, daß der Herr streiten wird wieder Amalek von Kind zu Kindskind.

Das XVIII. Capitel.

I. Jethro kommt zu Mose. II. Lobet Gott über Israels Errettung: III. Sein Regimentsrath, IV. und Moses Folge.

Und da Jethro, der Priester in Midian, Moses Schwäher, hörete alles, was Gott gethan hatte mit Mose, und seinem Volk Israel, daß der Herr Israel hätte aus Egypten geführet:

2. Nahm er * Zippora, Moses Weib, die er hatte zurück gesandt,

* c. 2, 21. 22. c. 4, 20.

3. Samt ihren * zweien Söhnen. Der eine hieß Gerszon. Denn er sprach: Ich bin ein Gast worden in fremdem Lande. * c. 2, 22.

לְאַמְתֵּד בְּעֵשׂ יְהוָה בְּקָרְבָּנוּ אֶת־אָחָן: פ

8 וְבָא עֲשָׂלֵךְ וְלִחְם עַם־יִשְׂרָאֵל

ברפדים:

9 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁא אֶל־יְהוָשָׁע בַּחֲرֵל נָגֵנִים שָׁמֶן

וְזֹא הַלְּחָם בְּעַמְלָק מִןְחָר אָנֹכִי נָעַב

עַל־רָאשׁ הַגְּבֻעָה וּמִטָּהָה אֱלֹהִים בְּיַדִּי:

וַיַּעֲשֵׂה יְהוָשָׁע כַּאֲשֶׁר אָמַר לֹא מֹשֶׁא

לְהַלְּחָם בְּעַמְלָק וּמֹשֶׁה אָהָרֹן וּחוֹר

עַל־רָאשׁ הַגְּבֻעָה:

וְנַחַת כַּאֲשֶׁר בְּרוּם מֹשֶׁה יְהוָה וּבְרַב

יִשְׂרָאֵל וּכַאֲשֶׁר יָנִיחַ יְהוָה וּבְרַב עַמְלָק:

וְיָרַב מֹשֶׁה בְּבָרִים וַיַּקְהֵל אָבִן וַיְשִׁימֵוּ

תְּחִנּוּן וַיַּשֵּׁב עַלְיָה וְאַהֲרֹן וְחוֹר תְּמִיכָה

בְּרַרְיוֹ מֹשֶׁה אֶחָר וּמוֹה אֶחָד וְיָהִי

יְהֻדוֹ אָמֹנוֹת עַד־בָּא הַשְׁמִישׁ:

וַיַּחֲלַשׁ יְהוָשָׁע אֶת־עַמְלָק וְאֶת־

עַמְנוּ לְפִי־חַרְבָּב:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּתָב יְהוָשָׁע

וְגַרְoon בְּסֶפֶר וְשִׁים בָּאוּנִי יְהוָשָׁע

כִּי־מְתַחַת אַמְתָּה אֶת־זֶכֶר עַמְלָק

מִתְּחִרְתָּה הַשְׁמִים:

טו וְגַם מֹשֶׁה מִזְבְּחָת וַיְקַרְא שְׁמוֹ יְהוָה נִסְיָה:

וְנִאמֶר כִּי־יְהוָה עַל־פָּס יְהֻדוֹ מַלְכָה

לְיהוָה בְּעַמְלָק מִןְחָר דָּר:

פ

וַיִּשְׁמַע יְהוָה כְּהֵן מְרִין חַתְּן מֹשֶׁה אֶת־

כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל

עַמְנוּ כִּי־הָזִיא יְהוָה אֶת־יִשְׂרָאֵל

מִפְּעָרִים: וַיַּקְרֵב יְתָרוּ חַתְּן מֹשֶׁה אֶת־

צְפָנָה אֲשֶׁת מֹשֶׁה אֶחָד שְׁלֹחָה:

3 וְאֵת שְׁנִי בְּנֹהֶה אֲשֶׁר שֵׁם הַאֲדָל גַּרְשָׁם

כִּי־אָמַר גַּר תִּוְיִת בָּאָרֶץ נִכְרֵית:

4. und

וְלֹם תַּחֲנֵן אֱלֹהִים כִּי־אֱלֹהִים אָכִיל
בְּעֵדֶךְ וְצַלְמָנוּ מִתְּרֵבָה רְפֻנְתָּה:
וַיָּבֹא יְהוָה חֹתֶן מֹשֶׁה וְכָבוֹד וְאַשְׁרָה חֹ
אָלָּל מֹשֶׁה אֶל־חַדְקָר אֲשֶׁר־הָרָא
חָנָה שָׁם תְּרֵבָה אֱלֹהִים:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מֹשֶׁה אַנְּכִי חָנָה יְהוָה בָּאָ
אֱלֹהִים וְאַשְׁתָּחַת מְשִׁגֵּן בְּנֵית עַמָּה:
וְעַזָּא מֹשֶׁה לְקָרְבָּתִי חָתָנוּ וְיִשְׁתָּחַת
וְשָׁקֵלְוּ וְיִשְׁאָלוּ אֶלְעָשָׂה לְשָׁלֹום
וַיָּבֹא דָּאַהֲלָה:
וַיֹּסֶף מֹשֶׁה לְחֹתֶן אֶת כָּל־אֲשֶׁר
עָשָׂה יְהוָה לְפָרָעָה וּלְמִינְיוֹם עַל
אוֹרְתָּה יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל־הַתְּלָאָה
אֲשֶׁר מִצְאָתֶם בְּרֵרָה וְנַעַלְמָם יְהוָה:
וַיַּחַד יְהוָה עַל כָּל־הַתֹּובָה אֲשֶׁר־עָשָׂה
יְהוָה לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָצִיל מִן־מִצְרָיִם:
וַיֹּאמֶר יְהוָה בָּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר הָצִיל יְ
אַתֶּם מִן־מִצְרָיִם וּמִן־פְּרָעָה אֲשֶׁר
הָצִיל אֶת־הָעָם מִתְּחִת יְד־מִצְרָיִם:
עַתָּה יְרֻעָתִי כִּי־גָדוֹל יְהוָה מֶלֶךְ – ז
הָאֱלֹהִים כִּי בְּרַבֵּר אֲשֶׁר יְדוֹ עַלְיהֶם:
וַיַּקְרֵב יְהוָה חֹתֶן מֹשֶׁה עַל־הַזְּבִחִים – י
לְאֱלֹהִים וַיָּבֹא אַהֲרֹן וְכָל־וְכָלִי יִשְׂרָאֵל
לְאַכְלָל־לִחְם עַט – חֹתֶן מֹשֶׁה לְפָנֵי
הָאֱלֹהִים: וַיַּהַי מִפְּחָרָת וַיִּשְׁבַּב – ק
מֹשֶׁה לְשִׁפְטָת אֶת־הָעָם וּעַמְּדָר הָעָם
עַל־מֹשֶׁה מִן־הַפְּקָר עַד־הַעֲרָבָה:
וַיַּרְא חֹתֶן מֹשֶׁה אֶת כָּל־אֲשֶׁר־חוֹא – ל
עָשָׂה לְעַם וַיֹּאמֶר מִזְהָרְבָּר הַזָּהָר אֲשֶׁר
אַתָּה עָשָׂה לְעַם מִזְרָע אַתָּה יוֹשֵׁב
לְבָדָק וְכָל־הָעָם נִצְבֵּעַלְיָה מִן־בָּקָר
עַד־עֲרָבָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחֹתֶן בִּיד טו
יַּבָּא אֶלְעָם הָעָם לְרִשְׁת אֱלֹהִים:

4. Nach der Morgenzeit kam Moses zu seinem Schwäher Jethro: Der HERR war mit ihm gekommen und gab ihm Befehle von dem schwärzten Schaf.

5. Da nun Jethro seine Schwägerin und seine Söhne, und seine Tochter mit ihrem Mann in die Wüste, an den Berg Horeb, wo er sich gelagert hatte:

6. Ließ er Moses sagen, Ich Jethro, dein Schwäher, bin zu dir gekommen, und mein Weib, und ihre beiden Söhne mit ihr.

7. Da ging ihm Moses entgegen und neigte sich vor ihm, und küsste ihn. Und da sie sich unter einander gesegnet hatten, gingen sie in die Hütte.

* 1 Mos. 33, 4.

8. Da erzählete Moses seinem Schwäher alles, was der HERR Pharao und den Ägyptern getan hatte, Israel halben: und alle die mußte sie ihnen auf dem wege begegnet war, und daß sie der HERR errettet hätte.

II. 9. Jethro aber freute sich alles des guten, das der HERR Israel gethan hatte, daß er sie errettet hatte von der Ägypter hand.

10. Und Jethro sprach: Gelobet sei der HERR, der euch errettet hat von der Ägypter und Pharao hand, der weiß sein Volk von der Ägypter hand zu erretten.

II. Nun weiß ich, daß der HERR * größer ist, denn alle Götter darum, daß sie hochmuth an ihnen geübt haben.

* c. 15, II.

12. Und Jethro, Moses Schwäher, nahm Brandopfer, und opferte Gott. Da kam Aaron und alle Ältesten in Israel, mit Moses Schwäher, das brodt zu essen vor Gott.

III. 13. Des andern morgens sah sich Moses das Volk zu richten: und das Volk stand um Moses her, von morgen an bis zu abend.

14. Da aber sein Schwäher sah alles, was er mit dem Volk thät, sprach er: Was ist's, das du thust mit dem Volk? Warum sithest du allein, und alles Volk steht um dich her, von morgen an bis zu abend?

15. Moses antwortete ihm: Das Volk kommt zu mir, und fragen Gott um Rath,

16. Denn

16. Denn wo sie was zu schaffen haben,
kommen sie zu mir: das ich richte zwischen
einem jeglichen und seinem nächsten, und
jeige ihnen Gottes rechte und seine ge-
setze.

17. Sein schwester sprach zu ihm: Es
ist nicht gut, das du thust.

18. Du machst dich zu müde, dazu das
volk auch, das mit dir ist: das geschäft
ist * dir zu schwer, du kannst es allein nicht
ausrichten.

19. Aber gehorche meiner stimme: ich
will dir raten, und Gott wird mit dir
seyn. Pflege Du des volks vor Gott,
und bringe die geschaffte vor Gott:

20. Und stelle ihnen rechte und gesetze,
daß du sie lehrest den weg, darinnen sie wan-
deln, und die werke, die sie thun sollen.

21. Siehe dich aber um unter allem volk
nach * redlichen leuten, die Gott fürch-
ten, wahrhaftig, und dem geiz feind sind:
die sehe über sie, etliche über tausend, über
hundert, über funfzig, und über zehn;

* 4 Mos. 11, 16. 5 Mos. 1, 13.

22. Dass sie das volk allezeit richten.
Wo aber eine grosse sache ist, daß sie die-
selbe an dich bringen, und sie alle gerin-
ge sachen richten: so wird dirs leichter
werden, und sie mit dir tragen.

23. Wirst du das thun: so kannst du aus-
richten, was dir Gott gebeut; und alle
dis volk kann mit frieden an seinen ort
kommen.

IV. 24. Mose gehorchte seines schwägers
worte: und thät alles, was er sagte.

25. Und * erwählte redliche leute aus
ganzem Israel; und machte sie zu häu-
ptern über das volk, etliche über tausend,
über hundert, über funfzig, und über zehn:

* 4 Mos. 11, 16.

26. Dass sie das volk allezeit richteten;
was aber schwere sachen wären, zu Mose
brächten, und die kleinen sachen sie rich-
teten.

27. Also ließ Mose seinen schwäher in
sein land ziehen.

Das XIX. Capitel.

I. Saaderverheissung. II. Vorbereitung zum gesetze. III. Gottes ankunft auf Sinai. IV. Warnung.

SUm dritten mond nach dem ausgan-
ge der kinder Israel aus Egypten-
land, kamen sie dieses tages in die * wüste
Sinai.

* 4 Mos. 33, 15.

16. כִּי־יְהוָה לֹאמֶר בָּא אֶל־שְׁפֵטָה בֶן
אַשְׁׁשָׁן רְעֵבָה וְחַלְעֵבָה אֶת־חֲקֵקָה האֱלֹהִים
17. וְאֶת־צָוֹתָיו: וַיֹּאמֶר חַנּוּ מֹשֶׁה אֲלֵיכָם

18. לֹא־טוֹב הַדָּבָר אֲשֶׁר אַתָּה עֲשָׂה: גַּבְּלָה

תָּבִל גַּסְמָאָתָה גַּסְמָה הַעַם הַזֶּה אֲשֶׁר עָמַד
כִּי־כֹּבֶד מִפְּנֵי הַדָּבָר לֹא־חוֹכֵל עַשְׂרוֹ

19. לְבָךְ: עַתָּה שָׁמַע בְּקָלָי אַיִלָּצָב וְיָהִי

אלֹהִים עָמַד הוּא אַתָּה לְעַם מִזְרָחָה האֱלֹהִים
וְהַבָּאת אַתָּה אֶת־הַדָּבָר אֶל־הָאֱלֹהִים:

כ וְהַוּתָה אֶתְּהָם אֶת־הַחֲקִים וְאֶת־
הַתּוֹרָה וְהַרְוָעָת לְהַמֵּת־הַרְבָּה בְּלָכְדָה
בָּה וְאֶת־הַמְּעָשָׂה אֲשֶׁר יִעַשׂ :

21. וְאַתָּה תַּחֲנוּ מִכֶּל־הַעַם אֲנָשֵׁי־חַיל
יְרָא אֱלֹהִים אֲנָשֵׁי אִמְתָּשָׁנָא בְּצֻעָה וְשִׁמְתָּה
עַלְהָם שְׁרֵי אֲלָפִים שְׁרֵי מָאוֹת שְׁרֵי

22. חֲמִשִּׁים וְשֶׁרֶי עָשָׂרָת: וְשִׁפְטוּ אֶרְצָה
הַעַם בְּכָל־עַת וְרוֹתָה בְּלַד־הַדָּבָר הַגָּרְלָה
נְבָאוּ אֲלֵיךְ וְכָל־הַדָּבָר הַקָּטָן יִשְׁפֹּטוּ־
הַעַם וְחַקְלָי מִעְלָה וְנְשָׂאָה אַתָּה :

23. אִם אֶרְצָה־הַדָּבָר הוּא תַּעֲשָׂה וְצִוָּה
אֱלֹהִים וְכָלָת עַמְּרָד וְגַם כָּל־הַעַם
הַוָּה עַל־מִקְמוֹ יָבָא בְּשָׁלוּם :

24. וַיָּשָׁמַע מֹשֶׁה לְקוֹל חַתְּנוּ וְלֹא־עָשָׂה כָּל
כֵּה אֲשֶׁר אָמַר: וַיִּבְחַר מֹשֶׁה אֲנָשֵׁי־חַיל־

מִכָּל־יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנַחֵם אֶתְּהָם רְאִישִׁים עַל־
הַעַם שְׁרֵי אֲלָפִים שְׁרֵי מָאוֹת שְׁרֵי

25. חֲמִשִּׁים וְשֶׁרֶי עָשָׂרָת: וְשִׁפְטוּ אֶרְצָה
הַעַם בְּכָל־עַת אֶת־הַדָּבָר הַקָּטָן יִבְיאָו
אֶל־מֹשֶׁה וְכָל־הַדָּבָר הַקָּטָן יִשְׁפֹּטוּ־

26. כִּי־וּמְלֹאָה אֶת־הַדָּבָר הַקָּטָן וְיִלְאָה
לְהַעַם: וַיַּלְכֵד מֹשֶׁה אֶת־חַתְּנוּ וְיִלְאָה
לְאָלָּאָן: פ

27. פ: וַיַּלְכֵד מֹשֶׁה אֶת־חַתְּנוּ וְיִלְאָה
לְאָלָּאָן: פ

28. בְּחַרְשָׁנְשָׁלְיָשָׁי לְצַאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
מִאָרֶץ כְּנָעָרִים בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאָוֹ מִרְבֵּר סִינְיָה:

29. אֲלָאָן: פ

30. בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל: פ

31. בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל: פ

32. בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל: פ

33. בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל: פ

34. בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל: פ

35. בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל: פ

36. בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל: פ

37. בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל: פ

38. בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל: פ

וְעַתָּה מְנֻפִּירִים וְלֹא כָּךְ סָלִי ۱
וַיַּחֲנוּ בְּפֶדְרָב וַיַּחֲזַק שָׂם יִשְׂרָאֵל נֶר
תְּהִרְ: וְמִשְׁהָ שָׁלַמְ אֵל-חַזְלָהִם ۲
וַיַּכְרַא אֶלְיוֹ וַיֹּחַזֵּק מְרַדְבָּר לְאָמֵר מִרְ
תְּאֹמֶר לְבִנְתֵּי יַעֲקֹב וְתִבְרֵר לְבָנֵי
יִשְׂרָאֵל: אַתֶּם רָאִיתֶם אֲשֶׁר ۳
עֲשִׂיתִי לְמַעֲרִים וְאַשְׁא אֲתֶם עָלָי
בְּנֵי נְשָׁרִים וְאֶבֶן אֲתֶם אֲלֵי:
וְעַתָּה אָס-שְׁכוּעַ תִּשְׁמַעַו בְּקָלְיה
וְשִׁמְרָתָ אֶת-בְּרוּתִי וְהִיחַתָּ לִי
סְגָלָה מִבְּל-תְּעִמְמִים קִידְלִי בְּל-הָאָרֶץ:
וְאַתָּם תְּהִרְוּ לִי מְמֻלָּתָ פְּתָנִים ۴
נוֹי קָרוֹשׁ אֶלְהָ תְּרַבְּלִים אֲשֶׁר
חַרְבָּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
וְיָבָא מֹשֶׁה וַיַּכְרַא לְזִקְנֵי הָעָם וַיְשַׁבֵּם ۵
לִפְנֵיהם אֶת בְּל-הַרְבָּרִים רְאֵלָה אֲשֶׁר
צָוָה וַיֹּחַזֵּק: וַיַּעֲנוּ כֹּל-הָעָם יְתַהְרוּ ۶
וַיֹּאמְרוּ כֵּל אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְהוָה נָעַשָּׂה
וַיִּשְׁבַּט מֹשֶׁה אֶת-דְּבָרָי הָעָם אֶל-יְהוָה:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה הַפָּה אָנֹכִי ۷
בָּא אֶלְיךָ בַּעֲכַב הַעֲנָן בְּעַבוֹר יִשְׁמְעוּ
הָעָם בְּרַבְרַי עַמְּךָ וְגַם-בְּךָ יַאֲמִינָה
לְעוֹלָם וַיָּגֹד מֹשֶׁה אֶת-דְּבָרָי הָעָם אֶל-
יְהוָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה,
לְךָ אֶל-הָעָם וּקְרַשְׁתָּם הַיּוֹם
וּמְתַחַר וּכְבָסָו שְׁמַלְתָּם:
וְהִרְיוּ נְבָנִים לַיּוֹם הַשְׁלִישִׁי כִּי בַּיּוֹם ۸
הַשְׁלִישִׁי יָרַד יְהוָה לְעִינֵינוּ כֹּל-הָעָם
עַל-תְּרֵ סִינְיָה:
וְהַגְּבַלְתָּ אֶת-הָעָם סְבִיב לְאָמֵר ۹
רְשָׁמְרִי לְכָם עֲלוֹת בְּהָר וְנוֹעַ בְּקָצְרוֹ
כֹּל-הַפְּגַע בְּהָר מֹותָיו מֹתָה:

2. Diese seien die Worte, die Gott zu den Menschen gesprochen, und wenn sie hören werden, so werden sie sich auf sie beziehen und lagern sich in der Seele fest, und gegen dem heiligen Krieger.

3. Und Mose flog hinzu zu Gott. Und der Herr rief ihm zum Segen, und sprach: So soll du sagen zu den Hunden Jacob, und verkündigen den Kindern Israel. Exod. 7, 18.

4. Ich habe geküßt, was ich den Egyptern gethan habe; und wie ich auch getragen habe auf adler flügeln, und habe euch zu mir gebracht.

* Mof. 29, 2. † 5 Mof. 32, 11.

5. Werdet ihr nun meiner Stimme gehorchen, und meinen Bund halten: so sollt ihr mein Eigentum seyn vor allen Völkern, denn die ganze Erde ist mein.

* 5 Mof. 5, 2. † Ps. 24, 1. Ps. 50, 12. Cor. 10, 26.

6. Und Ich sollt mit ein Priesterlich Königreich, † und ein heiliges Volk seyn. Das sind die Worte, die du den Kindern Israel sagen sollst.

* 1 Pet. 2, 9. † 5 Mof. 7, 6. x.

7. Mose kam und forderte die ältesten im Volk: und legte ihnen alle diese Worte vor, die der Herr geboten hatte.

8. Und alles Volk antwortete zugleich, und sprachen: * Alles, was der Herr geredet hat, wollen wir thun. Und Mose sagte die Rede des Volks dem Herrn wieder.

* c. 24, 3.
9. Und der Herr sprach zu Mose: Siehe, ich will zu dir kommen in einer dicke Wolke; auf daß das Volk meine Worte höre, die ich mit dir rede, und glaube dir ewiglich. Und Mose verkündigte dem Herrn die Rede des Volks.

II. 10. Und der Herr sprach zu Mose: Gehe hin zum Volk, und heilige sie heute und morgen; daß sie ihre Kleider waschen,

11. Und bereit seyn auf den dritten Tag. Denn am dritten Tage wird der Herr vor allem Volk herabfahren auf den Berg Sinai.

12. Und mache dem Volk ein Gehege umher, und sprich zu ihnen: Hütet euch, daß ihr nicht auf den Berg steiget, noch sein Ende anrühret; denn wer den Berg anröhret, soll des Todes sterben.

* c. 34, 3.

13. Keine hand soll ihm entzehen, sondern er soll gesiezt werden; es soll ein thier oder mensch, so soll er nicht leben. Wenn es aber lange leben wird, dann sollen sie an den berg gehen. *Ebr. 12, 18.

14. Mose stieg vom berge zum volct, und heugte sie; und sie wuschen ihre kleider.

15. Und er sprach zu ihnen: Seht bereits bis auf den dritten tag, und seinet nahe sich zum weisse. *Sam. 21, 4.

III. 16. Als nun der dritte tag kam, und morgen war: da erhüb sich ein donner und blitzen, und eine dicke wolcke auf dem berge, und ein ton einer sehr starken posaune; das ganze volct aber, das im lager war, erschrak. *Ps. 68, 8. 9.

17. Und Mose führte das volct aus dem lager Gott entgegen, und sie traten unten an den berg. *5 Mose. 4, u.

18. Der ganze berg aber Sinai rauchte, darum, daß der Herr herab auf den berg fuhr mit feuer: und sein rauch ging auf, wie ein rauch vom ofen, daß der ganze berg sehr bebete. *Richt. 5, 45.

19. Und der posaunen ton ward immer stärker. Mose redete, und Gott antwortete ihm laut.

IV. 20. Als nun der Herr hernieder kommen war auf den berg Sinai, oben auf seine spize: forderte er Mose oben auf die spize des berges, und Mose stieg hinauf.

21. Da sprach der Herr zu ihm: Steig hinab, und zeuge dem volct, daß sie nicht herzu brechen zum Herrn, daß sie sehen, und viel aus ihnen fallen.

22. Dazu die priester, die zum Herrn nahen, sollen sich heiligen: daß sie der Herr nicht zerschmettere.

23. Mose aber sprach zum Herrn: Das volct kann nicht auf den berg Sinai steigen; denn Du hast uns bezeuget, und gesagt; Mache ein gehege um den berg, und heilige ihn.

24. Und der Herr sprach zu ihm: Gehe hin, steige hinab; Du und Aaron mit dir solst herauf steigen, aber die priester und das volct sollen nicht herzu brechen, daß sie hinauf steigen zu dem Herrn, daß er sie nicht zerschmettere.

25. Und Mose stieg herunter zum volct, und sagte es ihnen.

13 לא-חָצַע בְּתוֹךְ יְדֵיכֶם סִכְלָה יְסִכְלָה
או - יְהוָה יְמִילָה אַם - בְּרָמָה
אַם-אֲשֶׁר לֹא חַיָּה בְּמִשְׁמָה חַבְלָל
הַפְּהָה יַעֲלוּ בָּהָר:

14 נִירְד מֹשֶׁה מִן הַהֲרָר אֶל-הָעָם
וַיַּקְרַב אֶת-הָעָם וַיִּכְבֹּשׁ שְׁמָלָתָם:
טו וַיֹּאמֶל אֶל-הָעָם הוּא נְגָנָם לְשָׁלַשָׁת:
ימִינָם אֶל-תְּצַדֵּק אֶל-אִשָּׂה:

16 וַיֹּהֵי בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי בְּרָנָה תְּפִקָּר
וַיֹּהֵי קְלָת וּבְרָלִים וּעֲנָן כְּבָר עַל-
הַהֲרָר וְكָל שְׁפָר חֻק מִיאָר וַיַּחַר
כָּל-הָעָם אֲשֶׁר בְּמִחְנָה:

17 וַיֹּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת-הָעָם לְלִרְאַת הָאֱלֹהִים
מִן-הַמִּחְנָה וַיַּחַזְכֵּל בְּתִחְתּוֹת הַהֲרָר:

18 וַיַּרְא סִינֵי עַשְׁׁן כָּלֹו מִפְנֵי אֲשֶׁר יָרַק
עַלְיוֹן יְהוָה בָּאָשׁ וַיַּעַל עַשְׁׁנוּ בְּעַשְׁׁן
הַכְּבָשָׂן וַיַּחַר כָּל-הַהֲרָר מְאָר:

19 וַיֹּהֵי קֹול הַשְּׁפָר הַוְּלָה וְחוּק מִיאָר
מֹשֶׁה וּרְבָר וּרְאַלְהִים יַעֲנָנוּ בְּכָל-
כָּבוֹד יְהוָה עַל-הַהֲרָר סִינֵי אֶל-רַאשׁ

הַהֲרָר וַיַּחַר כָּל-יְהוָה לְמֹשֶׁה אֶל-רַאשׁ
הַהֲרָר וַיַּעַל מֹשֶׁה:

21 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה רְאֵה בְּעַם
פָּזְיָה רְסֹסָה אֶל-יְהוָה לְרָאֹת וּנְפַנֵּי
רַבָּב: וְגַם הַפְּרָנִים הַנְּשָׁעִים אֶל-יְהוָה

יַחֲקָרְשָׁי פָּזְיָה בְּחַם יְהוָה:

23 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה לֹא-יָכַל הָעָם
לְעַלְתָּה אֶל-הַהֲרָר סִינֵי כִּי-אַתָּה הַעֲרָתָה
בְּנֵינוּ לְאָמֵר הַגְּבֵל אֶת-הַהֲרָר וְכַרְשָׁתוֹ:

24 וַיֹּאמֶר אֶלְיוֹן יְהוָה לְהַרְר וּלְעַלְתָּה
אַפְתָּה וְאַחֲרָה עַפְתָּה וְהַפְּחָנִים וְהָעָם
אֶל-יְהָרָסָה לְעַלְתָּה אֶל-יְהוָה פָּזְיָה

יַפְרַץ בָּסָם:
כִּי-יַפְרַץ בָּסָם:

25. Und Mose stieg herunter zum volct, und sagte es ihnen.

Das XX. Capitel.

I. Und Gott giebt die rede gebot, II. und nach ein anderes vom Hause.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶת בְּלָהָבְרִטָּה אֱלֹהִים
לְאָמֵר: ס אֲנָכִי יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהִים
הַצְאָתִיךְ מִאָרֶץ מִצְרָיִם מִבֵּית עֲבָדִים:
לֹא יְהֹוָה לְךָ אֱלֹהִים אֶחָד עַל-
פְּנֵיכֶם: לֹא תַּשְׁחַת לְכָה פֶּסֶל' 1
וְכֹל תָּמֹונָה אֲשֶׁר בְּשָׁמִים
מִפְּעָל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתְּחִתָּה וְאֲשֶׁר
בְּפִים מִתְּחִתָּה לְאָרֶץ: 2

לֹא תַּשְׁתַּחַזְהוּ לְחַם וְלֹא תַּעֲבְרֵת כִּי ה
אֲנָכִי יְהֹוָה אֱלֹהִיךְ אֶל קְנָא פְּקָר עַזְוֹן
אֶבְרָת עַל-בְּנִים עַל-שְׁלֹשִׁים וְעַל-
רְבָעִים לְשָׁנָאי: וְעַשֵּׂה חֶסֶד לְאָלָפִים
לְאָהָבִי וְלְשָׁמְרוּ מִצְוָתִי: 3

לֹא תַּשְׁאָתֵת שְׁם יְהֹוָה אֱלֹהִיךְ 7
לְשָׁוֹא כִּי לֹא יִנְקַר יְהֹוָה אֶת אֲשֶׁר-
שָׁא אָתֵת שְׁמוֹ לְשָׁוֹא: 4

זְנוּר אָתֵת - זָם הַשְׁבָּתָה לְקָרְשָׁו: 8
שְׁשָׁת יָמִים טָעֵבָר וּשְׁשִׁית בְּלָי- 9
מְלָאכָתָה: וַיּוּמֶת הַשְׁבִּיעִי שְׁבָתִי
לְיוֹחָה אֱלֹהִיךְ לֹא תַּעֲשֶׂה כָּל-
מְלָאכָה אַתְּה וּבְנֶה וּבְתֶךְ עַבְדָּה
וְאַמְתָּה וּבְהַמְתָּה וּגְרָה אֲשֶׁר בְּשֻׁעְרָה:

כִּי שְׁשָׁת יָמִים עָשָׂה יְהֹוָה אֶת-הַשְׁמִינִים
אֶת-הָאָרֶץ אֶת-הַרִּים וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר
בָּם וַיַּנְחֵה בְּנָום הַשְׁבִּיעִי עַל-כֵּן בְּרָה
יְהֹוָה אָתֵת יוֹם הַשְׁבָּת וַיִּקְרַבֵּשׁוּ: ס
כְּבָר אָתֵת אָבִיךְ וְאָתֵת אָפָר לִמְעָן 12
יָאָרְכֵן יְמִיךְ עַל הָאָרְמָה אֲשֶׁר-

יְהֹוָה אֱלֹהִיךְ נָתַן לְךָ: ס

לֹא תַּرְצַח: ס
לֹא תַּהֲנַח: ס
לֹא תַּגְנַב: ס

13

14

טו

Und Gott redete alle Worte dieser:

2. Ich ^{*} bin der Herr, dein Gott, der ich dich aus Egyptenland, aus dem diensthause, geschenkt habe.

* 5 Mos. 5, 6. Ps. 81, 12. Ps. 13, 4.

3. Du sollt keine ^{*} andere gottne neben mir haben. * Jos. 24, 14. Ps. 13, 4.

4. Du sollst dir kein ^{*} bildnis noch legend ein gleichniß machen: weder des, das oben im himmel, noch des, das unten auf erden, oder des, das im wasser unter der erden ist. * 3 Mos. 26, 1. 5 Mos. 4, 5, 16. 5, 5, 8. c. 27, 15. Ps. 81, 10. Ps. 97, ?

5. Beste sie nicht an, und diene ihnen nicht. Denn Ich der Herr, dein Gott, bin ein eisfriger Gott: der da heimsuchet der väter misschac an den kindern, bis in das dritte und vierte glied, die mich passen.

6. Und thue barmherzigkeit an vielen tausenden, die mich lieb haben und meine gebote halten.

7. Du sollst den ^{*} namen des Herrn, deines Gottes, nicht missbrauchen: denn der Herr ^t wird den nicht ungestraft lassen, der seinen namen missbraucht. * 3 Mos. 19, 12. 5 Mos. 5, 11. Matth. 5, 33. t 2 Mos. 23, 12. 3 Mos. 24, 16.

8. Gedenk des ^{*} sabbathages, daß du ihn heiligest. * c. 29, 12. c. 31, 14. c. 35, 2. 5 Mos. 5, 12. seqq. E. 20, 12.

9. Sechs tage sollst du arbeiten, und alle deine dinge beschicken.

10. Aber am siebenten tage ist der sabbath des Herrn, deines Gottes: da sollst du kein werk thun, noch dein sohn, noch deine tochter, noch dein kuecht, noch deine magd, noch dein vief, noch dein fremdlinger, der in deinen thoren ist.

11. Denn ^{*} in sechs tagen hat der Herr himmel und erde gemacht, und das meer, und alles, was darinnen ist; und ruhete am siebenten tage: darum segnete der Herr den sabbatitag, und heilige ihn.

* 1 Mos. 2, 2, 3, x.
12. Du soll ^{*} deinen vater und deine mutter ehren: auf daß du ^t lange lebst im lande, das dir der Herr, dein Gott, gibt. * 3 Mos. 19, 3, 5 Mos. 5, 16. Sir. 3, 9. Job. 4, 3. Matth. 15, 4. Eph. 6, 2, 2. t Spr. 3, 2. c. 4, 10.

13. Du ^{*} sollt nicht tödten. * Matth. 5, 21.

14. Du ^{*} sollt nicht ehebrechen. * 3 Mos. 20, 10. ic. Ebr. 13, 4, 9.

15. Du sollt nicht stehlen. 16. Du

16. Du sollst kein falsch jungenis reden wieder deinen nächster.

17. Lass dich nicht gefüsst deines nächster hauses. * Lass dich nicht gefüsst deines nächster weibes, noch seines knechts, noch sohner mago, noch seines ochsen, noch seines esels, noch alles, das dein nächster hat. * 5 Mos. 5, 21. Röm. 7, 7. c. 13, 9.

18. Und allos volck sahe den donner und blis, und den ton der posaune, und den berg rauhen. Da sic aber solches sahen: flohen sic, und traten von ferne.

19. Und sprachen zu Mose: Xede Du mit uns, wir wollen gehorchen; und lass Gott nicht mit uns reden, wir möchten sonst sterben.

20. Mose aber sprach zum volck: Furchtet euch nicht; denn Gott ist kommen, daß er euch versuchte, und daß seine furcht euch vor augen wäre, daß ihr nicht sündiget.

21. Also * trat das volck von ferne: aber Mose machte sich hinzu ins dunkel, da Gott innen war. * Ebr. 12, 18.

II. 22. Und der Herr sprach zu ihm: Also sollst du den kindern Israel sagen; Ich habt gesehen, daß ich mit euch vom himmel herab geredt habe.

23. Darum * sollst ihr nichts neben mir machen, silberne und guldene götter sollst ihr nicht machen. * c. 34, 17.

24. Einen * altar von erde mache mir: darauf du dein brandopfer und dankopfer, deine schafe und rinder opferst. Denn an welchem ort ich meines namens gedächtniß stifteten werde: † da will ich zu dir kommen, und dich segnen.

* c. 27, 1. 8. † 5 Mos. 12, 5. 1c.

25. Und so du mir einen * steinernen altar wilst machen, sollst du ihn nicht von gehauenen steinen bauen: denn wo du mit deinem messer darüber fährtest, so wirst du ihn entweihen. * 5 Mos. 27, 5. Jos. 8, 31.

26. Du sollst auch nicht auf stufen zu meinem altar steigen, daß nicht deine scham aufgedeckt werde vor ihm.

Das XXI. Capitel.

- I. Gesetze von Leibeigenen,
- II. Todtschlag,
- III. Menschen-diebstahl,
- IV. Verlezung,
- V. Stössigen ochen,
- VI. und Achtfösigkeit.

Dis sind die rechte, die du ihnen sollt vorlegen.

2. So du einen * Ebräischen knecht kauf-

16. לא - תענה ברעך עד שקר : ס

17. לא תחמוד בירת רעה ס לא - מהלך אישת רעה ועברו ואמרתו שנזרו ויחמו וכל אשר לרעה : פ

18. וכל - העם ראים את - רוקולת ואת - הפלרים ואת קול השופר ואת - ברע עשן וירא העם יונעו ויעמכו מרחק :

19. ונאמרו אל - משה בבר אפה עפננו ונשמעה ואל - יירבר עפננו אלהים פן -

כ נמות : ויאמר משה אל - העם אל - תיראו כי לבוכור נסות אחלהם בא האלים ובכבוד תהיה יראתך על פניכם

20. לבלתי חחתאו: ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל - הרעפל אשר שם

21. האלים : ס ונאמר יהוז אל - משה מה פה האמר אל - בני ישראל אםם :

22. ראיתם כי מון - השמים דברתיכם רעפכם :

23. לא העשון אהוי אלהי לסק' ואלהי זerb לא תעשו לנכם :

24. מובהח ארמה תעשה - לי ובחת עלייך הארץ עליה ואת - שלמה אתה צאנך ואת - בקרך בכל - הפקום אשר

אוכיר את - שמי אבוא לך וברכתיך :

נה ואמ - מובהח אבני מתעשה - לי לא - תבנה אהון גוית כי הרבה הנפת עליה ותחללה :

25. ולא - חעלת במלות על - מובהח לא - תגלת ערחות עליו :

אשר לא - תענחת עליה :

פ פ פ י 18

א ואלה המשפטים אשר חשים

ב לפניהם : כי תקנה עבר עברי

שְׁנִים יְעַבֵּר יְבִשְׁכָנָת יְצָא

לְחַפְשֵׁי חֶנֶּם :

אָס־בְּגֻפּוֹ יָבָא בְּגֻפּוֹ יְצָא אָס־בָּעֵל 3

אֲשֶׁר הָוָא וְצָא אֲשֶׁר עַפּוֹ :

אָס־אַרְנֵיו יְהֹוָה לֹא אֲשֶׁר גִּילְעָד 4

לֹא בְּנִים אֹו בְּגֻגּוֹת הָאֲשֶׁר וְלֹא תְּהִרְחָה

לְתְּהִרְחָה לְאַדְנִיחָה וְחוֹא צָא בְּגֻפּוֹ :

וְאָס־אַמְּרוֹ יְאָמֵר הָעֵבֶר אַזְבָּתִי אֶת הָאָדָם 5

אַדְנֵי אֶת־אֲשֶׁר וְאַת־בְּנֵי לֹא אֲצָא

לְחַפְשֵׁי : וְחַפְשֵׁוֹ אַרְנֵיו אֶל־הָאֱלֹהִים 6

וְהַגִּישׁוֹ אֶל־הַרְלָת אֹו אֶל־הַמּוֹזָה וְרַצְעָ

אַרְנֵיו אֲתִיאָנוֹ בְּמַרְצָע וְעַבְרָוּ לְעַלְמָם : ס

וְכִי־יִמְלָךְ אִישׁ אֶת־בְּתוֹן לְאַמְתָּה 7

לֹא חַצָּא כְּעָתָה הָעֵבֶרִים :

אָס־רְעוֹתָה בְּעַנִּי אַרְנֵיה אָשָׁר — לֹא 8

יְעַרְתָּה וְהַפְּתָחָה לְעַם גָּנְעָר לֹא־יִמְשָׁל

לְמִכְרָה בְּבָגְרוֹ — בָּה :

וְאָס־לְבָנָו יְיַעֲרָה כְּמִשְׁפְּט הַבְּנָוֹת 9

יְעַשָּׂה — לְלֹהָה : אָס־אַחֲרָת יְקָח — לֹהָ

שָׁאָרָה כְּסָוָתָה וְעַנְתָּה לֹא יִגְרָע :

אָס — שְׁלָש — אֱלֹהָה לֹא — יְעַשָּׂה לֹהָ 11

וְנַצָּא חֶנֶּם אַזְנָבָה : ס

מִפְּהָאִישׁ וּמִתְּמוֹת יְוָמָתָה : 12

וַיַּאֲשֵׁר לֹא אָרָה וְהָאֱלֹהִים אָנָה 13

לִירָוּ וְשָׁמְטוּ לְלָטְמָוָם אֲשֶׁר

לְגָנוֹס שְׁמָה : ס

וְכִי־יָוָר אִישׁ עַל־רָעָהוֹ לְהַרְגֹּז בְּעַרְמָה 14

מִעַם מְחֹבָה תְּקַרְבָּנוֹ לְמָוֹתָה : ס

וּמִמְּהָא אָבָיו וְאָמָוֹת יְוָמָתָה : ס טו

וְגַבְבָּא אִישׁ וְמִכְרָוּ וְנַמְצָא בְּיַהְוּ מוֹתָה 16

יְוָמָתָה : ס

fest, der soll dir sein weib geben, im siebten jahr soll er sein weib ausgeben.

* 3 Mos. 25, 39. 5 Mos. 19, 12. 3 Mos. 34, 14.

3. Ist er ohne weib kommen so soll er auch ohne weib ausgehen. Ist er aber mit weib kommen, so soll sein weib mit ihm ausgehen.

4. Hat ihm aber sein herr ein weib gegeben, und hat seine oder tochter gezeugt: so soll das weib und die kinder seines herrn seyn. Er aber soll ohne weib ausgehen.

5. Spricht aber der knecht: Ich habe meinen herrn lieb, und mein weib und kind; ich will nicht frey werden;

6. So bringe ihn sein herr vor die gericht, und halte ihn an die schür oder pfosten, und bohre ihm mit einem pfriemen durch sein ohr, und er sei sein knecht ewig.

7. Verkauft iemand seine tochter zur magd, so soll sie nicht ausgehen wie die knechte.

8. Gesället sie aber ihrem herrn nicht, und will ihr nicht zur ehe helfen: so soll er sie zu lösen geben. Aber unter ein fremd volkt sie zu verkauffen, hat er nicht machen weil er sie verschmähet hat.

9. Vertrauet er sie aber seinem sohn, so soll er tochterrecht an ihr thun.

10. Gibt er ihm aber eine andere: so soll er ihr an ihrem futter, decke und eheschuld nicht abbrechen.

11. Thue er diese drey nicht, so soll sie frey ausgehen ohne lösegeld.

II. 12. Wer * einen menschen schlägt, daß er stirbt: der soll des todes sterben.

* 1 Mos. 9, 6. 3 Mos. 24, 17. 4 Mos. 35, 16.

13. Hat er ihm aber nicht nachgestelllet, sondern Gott hat ihn lassen ohngefehr in seine hände fallen: so will ich dir * einen ort bestimmen, dahin er flehen soll.

* 4 Mos. 35, 6. 1c.

14. Wo aber iemand an seinem nächsten frewelt, und ihn mit list erwürget: so soll du denselben von *meinem altert nehmen, daß man ihn tödte. * 1 Kön. 2, 29. 31.

15. Wer * seinen vater oder mutter schläget, der soll des todes sterben.

* 3 Mos. 20, 9.

III. 16. Wer * einen menschen stikset und verkauffet, daß man ihn bey ihm findet: der soll des todes sterben. * 5 Mos. 24, 7.

17. Wer

17. Wer * daret oder müster flüchten, der soll des todes sterben. * 3 Mos. 20, 9.
5 Mos. 27, 16. Spr. 20, 20. c. 30, 17.

^{Exodus 22, 15. 4. More, 7, 10.}

IV. 18. Wenn sich männer mit einander häfern, und einer schlägt den andern mit einem stein, oder mit einer faust, daß er töde sterbe, sondern zu bette liegt;

19. Kommt er auf, daß er ausgehet an seinem stabe: so soll, der ihn schlug, unschuldig seyn; ohne daß er ihm bezahle, was er versäumet hat, und das arhtgeld gebe.

20. Wer seinen knecht oder magd schläget mit einem stabe, daß er stirbt unter seinen händen: der soll darum gestraffet werden.

21. Bleibet er aber einen oder zween tagen, so soll er nicht darum gestraffet werden: denn es ist sein geld.

22. Wenn sich männer hadern, und verlesen ein schwanger weib, daß ihr die frucht abgehet, und ihr kein schade wiedersährret: so soll man ihn um geld straffen, wie viel des weibes mann ihm aufleget; und solts geben nach der theidings leute erkennen.

23. Kommt ihr aber ein schade daraus: so soll er lassen * seele um seele, * 3 Mos. 24, 19. 20. 5 Mos. 19, 21. Matth. 5, 38.

24. Auge um auge, zahn um zahn, hand um hand, fuß um fuß,

25. Brand um brand, wunde um wunde, beule um beule.

26. Wenn iemand seinen knecht oder seine magd in ein auge schläget, und verderbet es: der soll sie frey los lassen um das auge.

27. Desselbigen gleichen, wenn er seinem knecht oder magd einen zahn ausschläget, soll er sie frey los lassen um den zahn.

V. 28. Wenn ein ochse einen mann oder weib stößet, dazher stirbt: so soll man den ochsen steinigen, und sein fleisch nicht essen; so ist der herr des ochsen unschuldig.

29. Ist aber der ochse vorhin stößig gewesen, und seinem herrn ists angesagt, und er ihn nicht verwahret hat, und tödet darüber einen mann oder weib: so soll man den ochsen steinigen, und sein herr soll sterben.

30. Wird man aber ein geld auf ihn legen, so soll er geben sein leben zu lösen, was man ihm aufleget.

17. פְּנַקְדֵּל אֲבִיךָ חָמֹץ בְּלֹדֶת יְהֻדָּה: ס

18. וְכִי - יְרִיבָן אֲנָשִׁים וְחַפָּה - אַיִשׁ

אַרְצָה רְשֻׁעָה בְּאַבְנָן אוֹ בְּאַגְּרָף וְלֹא

יְמָתָה וְנִפְלֵל לְמַשְׁבֵּךְ:

19. אָם - יְקֻם וְהַתְּלֵה בְּחַזְזִין עַל-

מְשֻׁעָנָתוֹ וְנִקְהָה רְפָפָה בְּקָם שְׁבָתוֹ

וְיִתְּן וְרִפָּא וְרִפָּא: ס

בְּכִי יְיכָה אִישׁ אַתְּ-עֲבֹדוֹ אוֹ אַתְּ-אַמְתָּה

בְּשַׁבְּט וְמֵת תְּחִתְּ יְהֹוָה נָקָם יְנָקָם:

21. אָה אָם - יוֹם אוֹ יוֹמִים יַעֲמֹד לֹא

וְלָם כִּי נְסָפוּ הוֹא: ס

22. וְכִי - וְנִצְעָו אֲנָשִׁים וְנִגְפְּיוּ אֲשָׁה רָהָה

וְרִצְאֵי יְלָרִיה וְלֹא יְרִיחָה אַסְׂוִין עַנְשָׁ

יְעַנְשָׁנָה כַּאֲשֶׁר יְשִׁירָת עַלְיוֹ בְּעַל

הָאֲשָׁה וְנִתְּנוּ בְּפֶלְלִים:

23. וְאָסְׂוִין יְהִתָּה וְנִתְּהָה נְפָשָׁת

תְּחִתְּ נְפָשָׁת :

24. עַזְיָן תְּחִתְּ עַזְיָן שְׁזָן תְּחִתְּ שְׁזָן יְהֹוָה

תְּפִתְחָת יְהֹוָה רְגֵל תְּפִתְחָת רְגֵל:

כָּה בְּוִיהָת תְּחִתְּ כּוֹיהָת פְּצָע תְּחִתְּ פְּצָע

חֲבוּרָה תְּחִתְּ חֲבוּרָה: ס

26. וְנִידְיָלה אִישׁ אַתְּ-עַזְיָן עַבְרוֹ אֹזֶן-אַרְצָה

עַזְיָן אַמְתָּה וְשִׁחְתָּה לְחַפְשֵׁי יְשִׁלְחוּנָה תְּחִתְּ

27. עַזְיָנוּ: וְאָם - שְׁזָן עַבְרוֹ אֹזֶן שְׁזָן אַמְתָּה

יְפִיל לְחַפְשֵׁי יְשִׁלְחוּנָה תְּחִתְּ שְׁזָנוּ: פ

28. וְכִי - יוֹתֵח שָׂוֹר אַתְּ-אִישׁ אֹזֶן-אַרְצָה

אֲשָׁה וְמִתְּחָת סְקָול יְסָקָל הַשּׁוֹר וְלֹא

יְאַכְל אַתְּ-בָשָׂר וְגַבְעַל הַשּׁוֹר נְקִי:

29. וְאָם שָׂוֹר נְגַח הָיָא מִתְּמָל שְׁלָשָׁם

וְהַעֲרָב בְּבָעַלוֹן וְלֹא יְשִׁלְמֵנִי וְהַמִּתְּ

אִישׁ אֹזֶן אֲשָׁה הַשּׁוֹר יְסָקָל וְגַם -

בְּבָעַלוֹן וְמִתְּהָה :

לְאָם - כְּפָר יְוִשָּׁת עַלְיוֹ וְנִתְּן פְּרָנֵן נְפָשָׁו

כָּל אֲשֶׁר-יְוִשָּׁת עַלְיוֹ :

31. Dessel.

32.

III. 7. Wenn iemand seinem nächsten geld oder gerüte zu behalten thut, und wird denselben aus seinem hause geflohen: findet man den dieb, so soll ers zweyfältig wiedergeben.

8. Finde man aber den dieb nicht: so soll man den hausswirth vor die götter bringen, ob er nicht seine hand habe an seines nächsten habe gelegt. * c. 21. 6.

9. Wo einer den andern schuldiget um einigerley unrechte, es sey um ochsen, oder esel, oder schaf, oder kleider, oder allerley, das verloren ist: so sollen beider sache vor die götter kommen. Welchen die götter verdammen, der solls zweyfältig seinem nächsten wiedergeben.

10. Wenn iemand seinem nächsten einen esel, oder ochsen, oder schaf, oder irgend ein vieh zu behalten thut; und stirbt ihm, oder wird beschädigt, oder wird ihm weggetrieben, daß es niemand siehet:

11. So soll mans unter ihnen auf einen eid bey dem HERRN kommen lassen, ob er nicht habe seine hand an seines nächsten habe gelegt; und des guts herr solls annehmen, daß jener nicht bezahlen müsse.

12. Stihlets ihm aber ein dieb, so soll ers seinem herrn bezahlen. * 1 Mof. 31. 39.

13. Wird es aber zerrissen: so soll er zeugniß davon bringen, und nicht bezahlen.

14. Wenns iemand von seinem nächsten entlehnnet, und wird beschädigt, oder stirbet, daß sein herr nicht dabei ist: so soll ers bezahlen.

15. Ist aber sein herr dabei: so soll ers nicht bezahlen, so ers um sein geld gedinget hat.

IV. 16. Wenn iemand eine jungfrau* beredet, die noch nicht vertrauet ist, und beschläfft sie: der soll ihr geben ihre morgengabe, und sie zum weibe haben.

* 5 Mof. 22. 28. 29.

17. Wegert sich aber ihr vater sie ihm zu geben: so soll er das geld darwegen, wieviel einer jungfrau zur morgengabe gebühret.

V. 18. Die* zauberinnen soll du nicht leben lassen. * 3 Mof. 20. 27. c. 19. 31.

19. Wer * ein vieh beschläfft, der soll des todes sterben. * 3 Mof. 18. 23. 3c.

20. Wer den göttern opfert, ohne dem HERRN allein, der sey verbannet.

6 כי - יתִן אֶל-רְעוֹת כָּסֵף אָו -
(7) נַלְבֵּד לְשָׁפֵר וְגַנְבֵּב מִבְּדוֹת הָאָשָׁא
ימצֵא הַגְּנָב שְׁלָמִים שְׁנִים :

7 אָם - לֹא יִמְצֵא הַגְּנָב וְנִקְרָב בְּעַל -
(8) הַבִּירְתָּא אֶל - הָאֱלֹהִים אָם - לֹא שְׁלָח
יְדוֹ בְּמַלְאָכָת רְעוֹת :

8 עַל - כָּל - דְּבָר - פְּשֻׁעַ עַל - שָׂור עַל - חִמּוֹר
(9) עַל - שָׂה עַל - שְׁלָמָה עַל - כָּל - אֲבָרָה
אֲשֶׁר יִאָמֶל כִּירְהָא זֶה עַד הָאֱלֹהִים
יָבָא רַבְּ-שְׁנִים אֲשֶׁר יַרְשִׁיעַן אֱלֹהִים

ישלְמִים שְׁנִים לְתַעֲרוֹ : ס

9 כִּי - יתִן אִישׁ אֶל - רְעוֹת חִמּוֹר אָו -
(10) שָׂור אָו - שָׂה וְכָל - בְּחִמּוֹר לְשָׁמֹר וּמִתְ
אוֹ - נִשְׁבַּר אָו - נִשְׁבַּח אֵין לְאָהָ :

(11) שְׁבָעַת יְהוָה תְּחִיּוֹ בֵּין שְׁנֵיָהֶם אָם -
(12) לֹא שְׁלָח יְדוֹ בְּמַלְאָכָת רְעוֹת וְלַקְח
בְּעַלְיוֹ וְלֹא יִשְׁלָמֵ :

(13) וְאַסְ-גְּנָב יִגְנָב מַעַפְיוֹ יִשְׁלָמֵ לְבָעַלְיוֹ :
(14) אַסְ-טְּרַף יִטְרַף יְבָאָה עַד הַטְּרַפָּה לְא
ישְׁלָמֵ :

(15) וְכִי - יִשְׁאַל אִישׁ מִעֵם רְעוֹת וְנִשְׁבַּר אָו -
מִתְ בְּעַלְיוֹ אֵין - עַמּוֹ שְׁלָמֵ :

(16) 14 אַסְ-בְּעַלְיוֹ עַמּוֹ לֹא יִשְׁלָמֵ אָם -
שְׁכִיר הָזָאת בָּא בְּשָׁכְרוֹ : ס

(17) טו וְכִי - יִפְתַּח אִישׁ בְּתוּלָה אֲשֶׁר
לֹא - אֲרָשָׁה וְשָׁכַב עַמּוֹת מִנּוֹר
יִמְרוּתָה לוֹ לְאָשָׁה :

(18) 16 אַסְ-מָאוֹ יִמְאוֹ אֲבִיה לְתַתָּה לוֹ
כַּסְף יִשְׁקָל כִּמְרוֹר הַבְּתִילָתָה : ס

(19) 17 כַּמְשִׁפְתָּח לֹא תְּחִיּוֹ :
18 כָּל - שְׁכַב עַם - בְּחִמּוֹת מוֹת יוֹמָת : ס

(20) 19 זָבֵח לְאֱלֹהִים יִתְקַרֵּם בְּלֹתִי לִיהְזָה
לְבָרוֹ :

גַּם לֹא־חִזְנָה וְלֹא תַּלְמַזֵּב
גַּרְיָם הִוְתָּם בָּאָרֶץ מִצְרָיִם :

כָּל־אַלְמָנָה וַיְתָהַם בָּא תַּעֲצָם :

אָס־עַפְתָּה תַּעֲבָה אָתָּה בַּי אָס־צַּעַק
צַּעַק אֱלֹי שְׁמַע אֲשֶׁר עַקְתָּה :

וְתַרְחָ אֲפִי וּהַרְגָּתִי אַתְּכָם בְּחַרְבָּ
וְהַיּוּ נְשִׁיכָם אַלְמָנוֹת וּבְנֵיכָם יְתָמִים : פ

אָס־כַּסְף תַּלְוָה אָתָּה עַפְתָּי אָרֶץ
הָעַנְיָן עַפְתָּה לֹא־תְּהִווָה לוּ בְּנֵשָׁה
לֹא־תְּשִׁימְנוּ עַלְיוֹ נְשָׁה :

אָס־חַבֵּל תְּחַבֵּל שְׁלֹמֹרֶת רַעַע עַד־ כה

בּוֹא הַשְׁמָשׁ תְּשִׁיבָנוּ לוּ : כִּי־הָוָא שְׁמָלָתוֹ
כִּי־הָוָא כְּסֹותָה לְבָרָה הוָא שְׁמָלָתוֹ
לְעוֹרוֹ בְּפָרָה יְשִׁיבָה וְהִירָּא בַּי־צַּעַק
אֱלֹי וְשְׁמַעְתִּי כִּי־חָנוֹן אָנָּי : ס

אֱלֹהִים לֹא תְּכַלֵּל וְנָשִׂיא בְּעַמְּךָ ג
לֹא תְּאָרֵ :

מַלְאַתָּה וּרְמַעַת לֹא תְּאַחַר בְּכָור
בְּנֵיה תְּתַנֵּל :

בְּנֵי־תְּעַשְׂתָּה לְשָׂרֶךָ לְצָאנָה שְׁבֻעָתָה
יְמִינָם וְהִרְחָה עַמְּךָ אָפָו בַּיּוֹם הַשְׁמִינִי

תְּהִנּוֹלְיוֹ : וְאַנְשֵׁי־קָרְשָׁה תְּהִנּוֹן לְיִ
וּבְשָׁר בְּשָׁרָה טְרַפְּה לֹא תְּאַכְּלוּ לְקַלְבָּ
תְּשִׁלְכוּן אָתוֹ : ס

Das XXIII.

I. Gesetze zu gerichts-handlungen, II. Feldbau, III. und V. Verheissung, VI.

לֹא תְּשִׁאַשְׁעַ שְׁמַע אַל־תְּשִׁתְּ יְהָה א
עַמְּךָ רְשָׁע לְהִזְעֵת עַד חָמֵס :

לְאַתְּהִי אַחֲרִידְבָּים לְרָאָתָה וּלְאַתְּהִעֲנָה ?
עַל־רַב לְגַטְתָּ אַחֲרָיו רַבִּים לְהִתְתַּת :

וְלֹל לֹא תְּהִנֵּר בְּרִיבָיו : ס

VI. 21. Die *feindlichen füllst du nicht schinden, noch unterbrücken; wenn ich sieb auch feindliche in Egyptenlande geworfen.

* c. 23, 9. 3 Mof. 10, 33. 5 Mof. 10, 18. 10.
c. 24, 17. c. 27, 19. 9. 146, 9. 300, 7, 10.

22. Ihr sollt kein thun und was sie bekleidigen. * Ef. 1, 17.

23. Wirst du sie bekleidigen: so werden sie zu mir schreien, und ich werde ihr schreien erhören. Sir. 35, 18. seqq.

24. So wird mein jahr ergetzlich: daß ich euch mit dem schwert tödte, und eure weiber mitwirken, und eure kinder währen werden.

VII. 25. Wenn du *geld leihst meinem volck, das arm ist von dir: sollst du ihm nicht zu schaden bringen, und keinen wundre auf ihn treiben. * 3 Mof. 25, 36.

5 Mof. 23, 19. c. 24, 10.
VIII. 26. Wenn du von deinem nächsten ein kleid zum pfande nimst: sollst du es ihm wieder geben, ehe die sonne untergehet.

27. Wenn sein kleid ist seine einzige decke seiner haut, darin er schläfft. Wird er aber zu mir schreien, so werde ich ihn erhören: denn Ich bin gnädig.

IX. 28. Den göttern sollst du nicht fluchen, und den obersten in deinem volck sollst du nicht lästern. * Pred. 10, 20. Gesch. 23, 5.

29. Deine fülle und thränen sollst du nicht verziehen. Deinen *ersten sohn sollst du mir geben. * c. 13, 2. 1c.

X. 30. So sollst du auch thun mit deinem ochen und schafe. Sieben *tage laß es bey seiner mutter seyn, am achten tage sollst du mirs geben. * 3 Mof. 22, 27. 28.

31. Ihr sollt heilige leute vor mir seyn: darum sollt ihr kein fleisch essen, das *auf dem felde von thieren zerrissen ist, sondern für die hunde werfen.

* 3 Mof. 22, 8. Ez. 44, 31.

Capitel.
Jahresfesten gehörig. IV. Gottes vermahnung, und Warnung.

Du *sollst falscher anklage nicht glauben, daß du einem göttlosen bestand thust, und ein falscher zeuge seyst.

* 5 Mof. 19, 16. seqq.

2. Du sollt nicht folgen der menge zum bösen: und nicht antworten vor gerichte, daß du der menge nach vom rechten weißest.

3. Du sollst den geringen nicht schmücken in seiner sache.

4. Wenn

4. Wenn du deines feindes* ochsel oder esel begegrüßt, daß er trete: so soll du ihm denselben wieder zurückführen. * 5 Mos. 22, 2.

5. Wenn du des, der dich hasset, * esel siehest unter fäiner kost liegen: halte dich, lasst ihn nicht, sondern verfluchte gen das deine um seines willen. * 5 Mos. 22, 4.

6. Du sollst das rechte deines armen nicht beugen in seiner fache. * 5 Mos. 16, 19.

7. Sei * ferne von falschen sachen.

Den unschuldigen und gerechten sollst du richtig erwehren: denn ich lasse den gottlosen rechte recht haben. * Susann. v. 53.

8. Du sollst nicht * geschenke nehmen: denn geschenke machen die sehenden blind, und verfehren die sachen der gerechten.

* 5 Mos. 16, 10. sc.

9. Die* fremdlingen sollst ihr nicht unterdrücken: denn Ihr wisset um der fremdlinge herz, dieweil ihr auch seyd fremdlinge in Egyptenland gewesen. * c. 22, 21. sc.

II. 10. Sechs jahre sollst du dein land besäen, und seine * früchte einsammlen.

* 3 Mos. 25, 3. 4.
11. Im * siebenten jahr sollst du es ruhen und liegen lassen, daß die armen unter deinem volck davon essen: und was überbleibet, lasst das wild auf dem felde essen. Also sollst du auch thun mit deinem weinberge und öhlberge. * 3 Mos. 25, 4. 5.

12. Sechs * tage sollst du deine arbeit thun, aber des siebenten tages sollst du feiern: auf daß dein ochs und esel ruhen, und deiner magd sohn und fremdling sich erquicken. * c. 20, 8. 10.

13. Alles, was ich euch gesagt habe, das haltet. Und anderer götter namen sollst ihr nicht gedenken, und aus eurem munde sollen sie nicht gehöret werden.

III. 14. Dreymal* sollst ihr mir fest halten im jahr. * 5 Mos. 16, 16. 3 Mos. 23, 4. seqq.

15. Nemlich das fest* der ungesäuerten brode sollst du halten, daß du sieben tage ungesäuert brodt essest (wie ich dir geboten habe) um die zeit des monden Abib: denn in demselben bist du aus Egypten gezogen. Erscheinet aber nicht leer vor mir.

* c. 12, 15. c. 13, 6. c. 34, 18. 3 Mos. 23, 5. 6.

16. Und das fest der ersten ernte der früchte, die du auf dem felde gesät hast: Und das fest der einsammlung im ausgang des jahrs, wenn du deine arbeit eingesamlet hast vom felde.

4. כי חטַע קָרֵד אֶזְבָּה אֲנִיבָה תְּמִימָה תְּמִימָה
הַלְּבָב תְּשִׁבְנָיו לְ:

ת פְּרִידָנָאָתְהָ תְּמוֹר שְׁנָאָתְהָ רְבָעָתְהָ
מְשָׁאוֹ וְחַדְלָתְהָ מְעַבְתְּלָה עַזְבָתְהָ קְעֻבָתְהָ
עַפְוָה:

5. לא תְּפַתְּח מְשֻׁפְט אַבְינוֹ בְּרוּבוֹ:

6. מִדְבָר שְׁקָר תְּרַחְקָן וְנִקְיָן וְצִדְיקָן אֶלְ-

תְּהִרְגָּנָה כִּי לֹא אַצְעִיקָתְהָ רְשָׁעָה:
7. לְשָׁחַר לֹא תְּקַח כִּי הַשְׁחָרָ יְעוּרָ פְּקָחִים
וִיסְלָרָ דְּבָרוֹ צְדִיקִים:

8. וְגַרְגָּר לֹא תְּלַחֵץ וְאַתְּמָ יְרַעַת אֶת־נְפָשָׁת
הַגָּרְגָּרִים הַיִּתְּמָם בָּאָרֶץ מְצָרִים:

9. לְשָׁשׁ שְׁנִים תְּרוּעָ אֶרְזָ אֶרְזָ
וְאַסְפָּת אֶרְזָ תְּבוֹאתָה:

10. וְהַשְׁבִּיעָתְהָ תְּשִׁמְטוֹתָה וְנוֹטְשָׁתָה
וְאַכְלָה אַבְינוֹעָמָה וְתָרַטָּת תְּאַכְלָל חִירָתָה
הַשְׂרָה בְּנַדְתָּעָשָׂה לְכָרְמָה לוֹוָתָה:

11. שְׁשָׁת יְמִים תְּעַשָּׂה מְעַשְּׂרָה וּבְיוּם
הַשְׁבִּיעָיִן תְּשִׁבְתָּה לְמַעַן יְנוּן שָׂוָרָה
וְחַמְרָה וּוְנִפְשָׁ בָּן־אַמְתָה וְוָגָר:

12. וּבְכָל אֲשֶׁר־אָמְרָתִי אֶלְכָם תְּשִׁמְרוּ
וְשָׁם אֱלֹהִים אֶחָרִים לֹא תַּפְגִּרוּ לֹא
יְשַׁמְּעָ עַל־פָּנֶיךָ:

13. 14. שְׁלָשׁ רְגָלִים תְּחַגֵּ לִי בְּשָׁנָה:
טו אֶת־תְּנֵגָה הַפְּצָזָתָה תְּשִׁמְרָלָ שְׁבָעָתָ יְמִים
תְּאַכְלָל מְצֹורָתָ כַּאֲשֶׁר צִוָּתָה לְמוֹעֵל
תְּרַשְׁתָה אֲבָיבָ כִּי־בָּו יֵצֵא תְּמִצְרִים
וְלֹא־וְרָאֵי פָנֵי רִיקָם:

15. וְתַגְנֵג רְקָצָרְלָ בְּכָנּוּרָי מְעַשְּׂרָה אֲשֶׁר תְּרוּעָ
בְּשָׁנָה וְתַגְנֵג הָאָסָר בְּצָאתָה הַשָּׁנָה
בְּאַסְפָּת אֶרְזָ מְעַשָּׂה מִן־הַשְׁרָה:

16. 17. וְתַגְנֵג רְקָצָרְלָ בְּכָנּוּרָי מְעַשְּׂרָה אֲשֶׁר תְּרוּעָ
בְּשָׁנָה וְתַגְנֵג הָאָסָר בְּצָאתָה הַשָּׁנָה
בְּאַסְפָּת אֶרְזָ מְעַשָּׂה מִן־הַשְׁרָה:

שְׁלֹשׁ פָּטִים בַּשְׁנָה יְדָאֶל כָּל־עֲמָקָם 17
 אֶל־פָּנֵי הָרָן וַיֹּאמֶר יְהוָה:
 לְאַתְּבָחֵךְ עַל־חַמֵּץ רָם־זָבֵחַ וְלֹא־18
 יָלֵין חָלֵב־חַזִּיר־בָּקָר:
 רָאשׁוֹת בְּכָורי אַרְמָתָךְ קָבֵיא 19
 בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תַּכְשַׁל
 פָּרִי בְּחַלֵּב אַפְּנוֹ: פ
 הַנָּתָה אָנָּלָי שָׁלֹחַ מְלָאָה לְפָנֶיךָ כ
 לְשָׁמָרָה בְּגַדְךָ וְלְחַכְמָה אֱלֹהִים קָומָם
 אֲשֶׁר חָנַתָּי:
 הַשְׁמָר מִפְנֵינוּ וְשָׁמַע בְּקָלׁוּ אֶל־תִּפְרֹר 21
 בּוּ כִּי לֹא יִשְׂאָל לְפָשָׁעָם כִּי שְׁמִינִי
 בְּקָרְבָּוּ:
 כִּי אָמֵן־שְׁמֹועַ תִּשְׁמַע בְּקָלׁוּ וְעַשְׁתִּית 22
 כָּל אֲשֶׁר אָרְבָּר וְאַיְבָּתִי אָתְּ־אַיְבָּר
 וְצָרָתִי אָתְּ־צָרָרוֹ:
 כִּי יְלָה מְלָאָכִי לְפָנֶיךָ וְהַבְּיאָךְ 23
 אֶל־הַאֲמָרוֹ וְהַחֲזִיף וְהַפְּרוֹזִיף וְהַכְּנָעָנִי
 הַחֲזִיף וְהַבְּוּסִיף וְהַכְּחַרְפִּוּסִיף:
 לֹא־תַּשְׁתַּחַווּ לְאֲלֹהִים וְלֹא תַּעֲבֹרְם 24
 וְלֹא תַּעֲשֶׂה בְּמַעֲשָׂיוּם כִּי חָרָס
 תַּהֲרַס וְשָׁבֵר תַּשְׁבַּר מַשְׁבְּתוּם:
 וְעַבְרָתָם אָתְּ יְהוָה אֱלֹהִים וְבָרָה נָה
 אָתְּ־לְחֹמָךְ וְאָתְּ־מִינִיחָה וְהַסְּרָתָה
 מְחֻלָּה מְקֻרָבָה: ס

לֹא תַּהֲיוּ מְשֻׁבְלָה וְעַקְרָה בָּאָרֶץ 26 לֹא־
 אָתְּ־מְסִפְרֵי מִינִיחָה אַמְלָא:
 אָתְּ־אִימָתִי אֲשֶׁלָח לְפָנֶיךָ וְחַמְתָּיו 27
 אָתְּ־כָל־הָעָם אֲשֶׁר תָּבָא בְּרָם
 וְנַחֲתִי אֶת־כָּל־אַיְבָּר אֲלֵיכָה עַרְף:
 וְשַׁלְחָתִי אָתְּ־הַצְּרָעָה לְפָנֶיךָ וְגַרְשָׁה 28
 אָתְּ־חַחִיעָה אָתְּ־הַכְּנָעָנִי וְאָתְּ־
 הַחֲתִיעָה מְלָפְנִיכָה:

17. *Dreimal du jude sollen erscheinen vor dem HERRN, denn Jüngster, als deine mamsbilde. * c. 34, 23, 5 Mof. 16, 16.

18. Du soll das blut meines opfers nicht neben dem sauerlsg opfern, und das fest von meinem fest soll nacht bleiben bis auf morgen.

19. Das *erstling von der ersten frucht auf deinem felde soll du bringen in das haus des HERRN, deines Gottes. Und † soll das bdclein nicht kochen, dienwell es an seiner mutter milch ist. * 2 Mof. 34, 26.
 † 5 Mof. 14, 21.

IV. 20. Siehe, ich sende einen * Engel vor dir her, der dich behüte auf dem wege: und bringe dich an den ort, den ich bereitet habe. * v. 23. c. 32, 34. c.

21. Darum hüte dich vor seinem angericht, und gehorche seiner stimme, und * erbittere ihn nicht: denn er wird euer übertreten nicht vergeben, und mein † name ist in ihm. * Ef. 6, 10. † 2 Mof. 3, 2, 6.

22. Wirst du aber seine stimme hören, und thun alles, was ich dir sagen werde: so will ich deiner feinde feind, und deiner wiederwartigen wieberwärtiger seyn.

23. Wenn nun mein Engel * vor dir hergehet; und dich bringet an die Amoriter, Hethiter, Phereſiter, Cananiter, Heviter und Iebusiter, und ich sie verſilge:

* v. 20. c. 32, 34. c.

24. So soll du ihre götter nicht * anbeten, noch ihnen dienen, und nicht thun, wie sie thun; sondern du sollt ihre gögen umreißen, und zerbrechen. * c. 20, 5.

V. 25. Über dem * HERRN, eurem Gott, sollt ihr dienen: so wird er dein brodt und dein wasser segnen; und ich will alle frandheit von dir wenden. * Matth. 6, 33.

26. Und soll * nichts unträchtiges noch unfruchtbare seyn in deinem lande, und will dich lassen alt werden. * 5 Mof. 7, 7, 14.

27. Ich will mein *schrecken vor dir her senden, und alles volck verzagt machen, dahin du kommest: und will dir geben alle deine feinde in die flucht. * 5 Mof. 11, 25.

28. Ich will * hornissen vor dir her senden, die vor dir her ausjagen die Heviter, Cananiter und Hethiter.

* 5 Mof. 7, 20. Jos. 24, 12.

29. ייְהִי

29. Ich will sie nicht auf **Ein** jec^ht aus-
kloffen vor dir: auf das nicht das land wä-
ste werde, und sich wäde **U**stare vor dir dich
meheen.

30. Einzelten nach einander will ich sie
vor dir het austosken: bis das du mach-
test, und das land besiehest.

31. Und will deine *grenze sehen das
schlissmeer, und das Philistermeer, und
die wäste bis an das wasser: Denn ich will
dir in deine hand geben die einwohner des
landes, das du sie sollt austosken vor dir
het. *4 Mose 34, 2. seqq.

VI. 32. Du sollst mit ihnen, oder mit ihren
göttern keinen bund machen.

* c. 34, 12. 5 Mose 7,2. Jos. 9, 15.

33. Sondern lasz sie nicht wohnen in de-
inem lande, das sie dich nicht verführen wie-
der mich. Denn wo du ihren göttern die-
nest, *wird dirs zum ärgernish gerathen.

* Richt. 2, 3.

I. Verbot. II. Bund Israels mit blut.

Und zu Mose sprach er: Steige her-
auf zum **H****E****R****M**, du und Aaron,
Nadab und Abihu, und die siebenzig älte-
sten Israel; und betet an von ferne.

2. Aber Mose allein nahe sich zum
H**E****R****M**, und lasz jene sich nicht herzu-
nahmen: und das volck komme auch nicht
mit ihm heraus.

II. 3. Mose kam, und erzahlte dem volck
alle worte des **H****E****R****M**, und alle rechte.
Da antwortete alles volck mit Einer stim-
me, und sprachen: Alle worte, die der
H**E****R** gesagt hat, wollen wir thun.

4. Da schrieb Mose alle worte des
H**E****R****M**, und machte sich des morgens
frühe auf, und baute einen altar unten am
berge mit zwölf steulen nach den zwölf
stämnen Israel.

5. Und sandte hin jünglinge aus den kin-
dern Israel: daß sie brandopfer darauf
opfereten, und dankopfer dem **H****E****R****M**
von farren.

6. Und Mose nahm die hälfte des bluts,
und thäts in ein becken: die andere hälfte
sprengete er auf den altar.

7. Und nahm das buch des bundes, und
las es vor den ohren des volcks. Und da
sie sprachen, Alles, was der **H****E****R** ge-
sagt hat, wollen wir thun und gehorchen:

29. **לֹא אֶגְرַשׁ** סָמֵךְ בְּפִנְךְ אֶתְתֶּן פָּקָד
פָּרָה הָאָרֶץ שָׂמֵחָה וּרְבָה עַלְכֶּךָ
חַתָּת הַשְׁׁהָרָה:

ל. מַעַט מַעַט אֶגְרַשׁ מִפְנִינָה עַד אֲשֶׁר
פָּרָה וְנַחַת אֶת־הָאָרֶץ:

31. שְׁתִי אֶת־צְבָלָה מִים־סָמָךְ וְעַד־
יְמֵם פְּלַשְׁתִּים וּמִפְרָבָר עַד־הַנֶּגֶר
כִּי אַתָּן בִּירְנָם אֶת־יְשֻׁבֵּן הָאָרֶץ

וְגַרְשַׁחֲמָנוּ מִפְנִינָה:

32. לֹא־חַנְלָת לְהָם וְלֹא־לְהָיָה בְּרִירָת:

33. לֹא יָשַׁב בָּאָרֶץ פָּרָד־יְחִתְיָא אֶתְתֶּן
לֵי כִּי תַּעֲבֶר אֶת־אֱלֹהִים כִּי־יְהָוָה
לְהַלְמֹזֵשׁ :

ב

Das XIV. Capitel.

III. Gottes gestalt. IV. Erste steinerne taseln.

א. וְאֶל־מֹשֶׁה אָמַר עַלְהָ אֶל־יְהָוָה
אַתָּה וְאַחֲרָנוּ נָרָב וְאֶבְיוֹן וְשְׁבעִים
מוֹקָן יִשְׂרָאֵל וְהַשְׁׁחוּוֹת מְרוֹחָק:

2. וְנוֹצֵשׁ מֹשֶׁה לְבָדוּ אֶל־יְהָוָה וְהָם לֹא
יְגַשׁ וְהָעָם לֹא יַעֲלוּ עַמּוֹ:

3. וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיְסַפֵּר לְעַם אֶת־כָּל־דְּבָרָי
יְהָוָה וְאֶת־כָּל־הַמְשִׁפְטִים וְיַעַן לְהָעָם
כָּל־אֶחָד וּנְאָמָרָה כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־

4. דָּבָר יְהָוָה נָעַשָּׂה: וַיְכַתֵּב מֹשֶׁה אֶת
כָּל־דְּבָרָיו יְהָוָה וַיְשַׁכֵּם בְּבָكָר וַיְכַן
מוֹבֵח פְּתַח הַרְבָּר וְשְׁתִים עַשֶּׂר מִצְבָּה
הַלְשׁוּבִים עַשֶּׂר שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְשַׁלַּח

5. אֶת־נָעָרָיו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיְעַלְוּ עַלְתָּא
וְיַוְבָּחוּ וְבְחִימָם שְׁלָמִים לְיְהָוָה פָּרִים:

6. וַיַּקְרֵחַ מֹשֶׁה חָצֵי הָרָם וַיְשַׁם בְּאֶגְמָנָה
וְחַצֵּי הָרָם זָרָק עַל־הַפּוֹתָבָה:

7. וַיַּקְרֵחַ סָפֶר הַבְּרִית וַיְקָרֵא בְּאֹנוֹנִי
הָעָם וּנְאָמָרָה כָּל־אֲשֶׁר־רַבֵּר יְהָוָה
נָעַשָּׂה וּנְשַׁמֵּעַ:

ט

וְיַעֲשֵׂה מֹשֶׁה אָרֶן הָקֵם וְזִקְנֵק עַל־⁸
 חָums וּמְאֹד הַנְּחָרָה רַם־הַבְּרִית אֲשֶׁר
 כְּרָתָ יְהוָה עַמְלָס עַל כָּל־הָדְבָרִים
 הַאֲלֹהִים: וְיַעֲלֵל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן נְרָב ⁹
 וְאַבְיוֹהָא וְשְׁבָעִים מִקְנֵי יִשְׂרָאֵל:
 וַיְרֹאוּ אֶת אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל וְתִחְתַּרְגְּלָא
 כְּמַעֲשָׂה לְבָנָת הַסְּפִיר וְכָעֵצָם הַשְּׁטִים
 לְתַחַר: וְאַל־אֲצִילָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא ¹¹
 שְׁלַח יְהוָה וְיַחֲזֹן אֶת־הָאֱלֹהִים וְיַאֲכִלוּ
 וַיְשַׁתַּחַוו ס ¹² וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה ¹³
 עַלְיהָ אֶלְي הַרְהָרָה וְיַחֲזֹן שְׁם וְאַתָּה לְ
 אַת־לְקֹחַת הַאָכֵן וְהַתְּזַהֵּר וְרַפְצֹוחַ אֲשֶׁר
 בְּתַבְתִּי לְהֹרְתָם: וַיַּקְרֵם מֹשֶׁה וַיַּחֲזֹעַ
 מִשְׁרָתוֹ וְיַעֲלֵל מֹשֶׁה אֶל־הָרָהָלָהִים:
 וְאַל־חֻקָּנִים אָמַר שְׁבִינְלָנוּ בָּהָר עַד ¹⁴
 אֲשֶׁר־בְּשָׁוב אֲלִיכָם וְהַפֵּא אַהֲרֹן וְחוֹלָ
 עַפְכָם מוֹ—בָּעֵל רְבָרִים יַעֲשֵׂא לְאֱלֹהִים:
 וְיַעֲלֵל מֹשֶׁה אֶל־הַתָּהָר וְיַכְסֵן הַעֲנָן אֶרְצָ טָו
 הַהָר: וַיַּשְׁפַּן כְּבוֹד־יְהוָה עַל־הָר סִינֵי ¹⁶
 וְיכַפְתֵּה הַעֲנָן שְׁשָׁת יָמִים וַיִּקְרֵא אֱלֹהִים
 מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתֹּוךְ הַעֲנָן:
 וְמַרְאָה כְּבָור יְהוָה כָּאֵש אֲכָלָה ¹⁷:
 בְּרַאשׁ הַהָר לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
 וַיַּבְאֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הַעֲנָן וְיַעֲלֵל אֶל־¹⁸
 הַהָר וְיַרְאֵי מֹשֶׁה בְּרַא אַרְבָּעִים יוֹם
 וְאַרְבָּעִים לִילָה:

Das XXV.

I. Das heiligopfer zum heilighum. II. Anzeige, wie die lade, III.

כ פ כ י ט 19

וַיַּרְבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאָמֵר: א
 דְּבָר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיַקְהִוְלִי תְּרִימָה ²
 מִאתָה כָּל־אִיש אֲשֶׁר וּרְבָנָיו לְבּוֹ תְּקַרְבָּה
 אֶת־תְּרוּמָתָה: וְאֶת־הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תְּקַרְבָּה ³
 מִאַתִּים זָהָב וְכֹסֶף וְנְחַשְׁתָּה: וְתִכְלַת ⁴
 וְאַרְצָן וְתּוֹלְעָתָ שְׁנִי וְשִׁשׁ וְעַיִם:

8. Da nahm Mose das Blut, und sprach: Sehet, das ist Blut des Bundes, den der HERR mit euch macht, über allen diesen werden. * Ebr. 9, 20.

III. 9. Da siegten Mose und Aaron, Miriam und Abihu, und die siebenzig ältesten Israel hinauf:

10. Und sahen den Gott Israel. Unter seltenen Füßen war es wie ein schöner Sapphir, und wie die Gestalt des Himmels, wenns klar ist. * Ef. 6, 1. † Ezech. 1, 26.

11. Und er ließ seine Hand nicht über dieselben Obersten in Israel. Und da sie Gott geschauet hatten, aßen und tranken sie. IV. 12. Und der HERR sprach zu Mose: Komm herauf zu mir auf den Berg, und bleibe da selbst; daß ich dir gebe steinerne Tafeln, und Gesetze, und Gebote, die ich geschrieben habe, die du sie lehren sollst.

13. Da machte sich Mose auf, und sein Diener Josua, und stieg auf den Berg Gottes.

14. Und sprach zu den ältesten: Bleibet hier, bis wir wieder zu euch kommen; siehe, Aaron und Hur sind bei euch; hat jemand eine Sache, der komme vor dieselben.

15. Da nun Mose auf den Berg kam, bedeckte eine Wolke den Berg.

16. Und die Herrlichkeit des HERRN wohnte auf dem Berge Sinai, und deckte ihn mit der Wolke sechs Tage; und rieß Mose am siebenten Tage aus der Wolke.

17. Und das Ansehen der Herrlichkeit des HERRN war wie ein verzehrend Feuer, auf der Spitze des Berges, vor den Kindern Israel. * 5 Mos. 4, 24. c. 9, 3.

18. Und Mose ging mitten in die Wolke, und stieg auf den Berg; und blieb auf dem Berge vierzig Tage und vierzig Nächte.

* c. 34, 28. 5 Mos. 9, 9, 18.

Capitel.

Gnadenstuhl, IV. Lisch, V. und Leuchter zu machen.

Und der HERR redete mit Mose,

2. Sage den Kindern Israel, daß sie mir ein Heiligopfer geben; und nehmet dasselbe von jedem Mann, der es williglich gibt.

* c. 35, 5.

3. Das ist aber das Heiligopfer; das ihr von ihnen nehmen sollt: Gold, Silber, Erz,

4. Gele Seide, Scharlacken, Rosinrech, weiße Seide, Ziegenhaar;

5. Röth-

- ה וְעַתָּה אֶלְמָמָדִים וְעַלְתָּה תְּלִשִׁים
וְעַצְמִים : שָׁמֹן לְפָאֵר בְּשָׂמֵל
לְשָׁמֹן הַפְּשָׁחָה וְלְגַתְתָּה רַסְטִים : -
7 אָבְנִי - שָׁהָם וְאָבְנִי כָּלָאִים לְאַפְרֵךְ
8 וְלְחַשְׁן : וְעַשְׂוֵי מִקְרָשׁ וְשָׁכְנָתִי
9 בְּתוּכָם : כָּל אֲשֶׁר אַנְיָ מְרָאָה אַתְּ
אֶת בְּנִיתָה רַמְשָׁקָן וְאֶת תְּבִנָּתָה בְּלָדָךְ
יְכָלוּ וְכוּ מְעַשְׂוֵה : ס וְעַשְׂוֵי אַרְזָן עַצְיָן
שְׁפָטִים אֲפָתִים וְחַצִּי אַרְבָּנוֹ וְאַפְתָּה
וְחַצִּי רְחָבוֹ וְאַפְתָּה וְחַצִּי קְמִתָּה :
11 וְעַפְתָּה אַתְּ וְהַבְּ טָהוֹר מְבִירָת וְמְחוֹזָב
תְּצִפְנָה וְעַשְׂנִית עַלְיוֹ וְרַבְבָּסְבִּיבָּה :
12 וְוַצְקָפָה לוּ אַרְבָּעָתָבָעָת וְרַבְבָּסְבִּיבָּה עַל
אַרְבָּעָתָבָעָת וְשָׁמָן תְּבִעָתָעָל - צְלָעוֹ
הַאֲחָת וְשָׁמָן תְּבִעָתָעָל - צְלָעוֹ רְשָׁנִית :
13 וְעַשְׂתָּה בְּרִי עַצְיָן שְׁטִים וְעַפְתָּה אַתְּם וְרַבְבָּסְבִּיבָּה :
14 וְהַבָּאת אַתְּ-הַבְּרִבִּים בְּטָבָעָת עַל צְלָעָת
הַאֲרָן לְשָׁהָר אַתְּ - הַאֲרָן בְּרָתָן :
טו בְּטָבָעָת הַאֲרָן וְרוֹן הַבְּרִבִּים לֹא יְסַרוּ
16 מְפִינָה : וְנִתְחַת אַל-הַאֲרָן אֶת הַעֲרָת
אֲשֶׁר אַתְּ אַלְיָה :
17 וְעַשְׂתָּה כְּבָרָת וְהַבְּ טָהוֹר אֲפָתִים וְחַצִּי
אֲרָכָה וְאַפְתָּה וְחַצִּי רְחַבָּה :
18 וְעַשְׂתָּה שְׁנִים כְּרִבִּים וְרַבְבָּסְבִּיבָּה
הַעֲשָׂה אַתְּ מַשְׁנִי קְצֻוזָה הַכְּפָרָת :
19 וְעַשְׂהָ כְּרוֹב אַחֲרָ מַקְצָה מִזְבֵּחַ וְכְרוֹב
אַחֲרָ מַקְצָה מִזְבֵּחַ מִן - הַכְּפָרָת תְּעַשָּׂו
אַרְצָ-הַכְּרִבִּים עַל - שְׁנִי קְצֹותָיו :
כ וְהַיָּ הַכְּרִבִּים פָּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה
סְכִים בְּכִנְפֵיכֶם עַל - חַכְפָּרָת וְפְנִיהָם
אֲשֶׁר אַל-אֲחֵיו אַל - הַכְּפָרָת וְהַיָּ פְנִי
21 הַכְּרִבִּים : וְנִתְחַת אַרְצָ-הַכְּפָרָת עַל -
הַאֲרָן מִלְמַעַלָּה וְאַל-הַאֲרָן תְּחַזֵּן אַרְצָ
הַעֲרָת אֲשֶׁר אַתְּ אַלְיָה :
* 1 Kön. 8, 9. x.

22. וְעַזְבָּרְכִּי לְהֵן שֶׁם וְרַבְרוֹתִי אֲמָלָתִי
 רַבְפָּרָתִ מְבִין שְׁנִי הַכְּרָבִים אֲשֶׁר עַל־אַחֲרֵי
 הַעֲרָתָה אַתְּ כָּל־אֲשֶׁר אַצְוֹה אַזְוֹה אַל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל: פָּ וְעַשְׂתִּית שְׁלֹחֵן עַזְיָ שְׁטָטִים 23
 אַפְרִים אַרְכּוֹ וְאַפְנֵה בְּחִמּוֹ וְאַפְנֵה וְחִמּוֹ
 קְמָתוֹ: וְעַפְתִּית אַתְּזָה וְהַבְּ טָהָר וְעַשְׂתִּית 24
 לְוַיְרָ זְהָבְ סְבִיבָ: וְעַשְׂתִּית לְזָהָרָתָה כָּה
 טְפַח סְבִיבָ וְעַשְׂתִּית וְרַדְבָּלָם לְמַסְגָּרָתָה
 סְבִיבָ: וְעַשְׂתִּית לְזָהָרָבָ טְבָעָתָה וְזָהָב 26
 וְנִתְחַת אַתְּ הַטְּבָעָתָה עַל אַרְבָּעָתָה אֲשֶׁר
 לְאַרְבָּעָ רְגָלָיו: לְעַמָּת הַפְּסָגָתָה תְּחִיוֹן 27
 הַטְּבָעָתָ לְבָתוֹם לְבָרוּם לְשָׁאָרָת אַרְצָה
 הַשְּׁלֹחָן: וְעַשְׂתִּית אַתְּ הַבְּרִים עַזְיָ שְׁטָטִים 28
 וְעַפְתִּית אַחֲם זְהָב וְנוֹשָׁאָבָם אַתְּ הַשְּׁלֹחָן;
 וְעַשְׂתִּית קְעָרָתָיו וְכְפָתָיו וְקְשׁוֹתָיו וְמְנִקְיָתוֹ 29 הַקְּ רַנְשָׁ
 אֲשֶׁר יִסְפֵּר בְּחָנוֹן זְהָב טָהָר תְּעַשֵּׂה אֶתָּם:
 וְנִתְחַת עַל־הַשְּׁלֹחָן לְחַסְפָּנִים לְפָנֵינוּ לְ
 תְּמִירָה: פָּ וְעַשְׂתִּית מְנֻרָתָה וְחַבְטָה 30
 מְקַשָּׁה תְּיֻשָּׂה הַפְּנִינָה יְרָכָה וְקַנְתָּה
 גְּבִיעָה כְּפָתָרָה וְפְרָחָה מִפְנָה יְהָוָה:
 וְשָׁשָׁה קְנִים יְצָאִים מִצְרִיה שְׁלָשָׁה 31 קְנִי
 כְּנָלה מִצְרָה הַאֲחָר וְשָׁלָשָׁה קְנִי מְנֻרָה
 מִצְרָה הַשְׁנִי: שְׁלָשָׁה גְּבָעִים מִשְׁקָרִים 32
 בְּקָנָה הַאֲחָר כְּפָתָר וְפְרָח וְשְׁלָשָׁה גְּבָעִים
 מִשְׁקָרִים בְּקָנָה הַאֲחָר כְּפָתָר וְפְרָח כָּן
 לְשָׁשָׁת הַקְנִים הַיְצָאִים מִן־הַפְּנִינָה:
 וּבְמְנֻרָה אַרְבָּעָה גְּבָעִים מִשְׁקָרִים 33
 כְּפָתָרָה וְפְרָחָה: וְכְפָתָר תְּחַת שְׁנִילָה
 הַקְנִים מִפְנָה וְכְפָתָר תְּחַת שְׁנִי הַקְנִים
 מִפְנָה וְכְפָתָר תְּחַת שְׁנִי הַקְנִים מִפְנָה
 לְשָׁשָׁת הַקְנִים הַיְצָאִים מִן־הַפְּנִינָה:
 כְּפָתָרִים וְקָנָחִים מִפְנָה יְהָוָה כָּלָה מִקְשָׁה 34
 אַחֲת זְהָב טָהָר: וְעַשְׂתִּית אַתְּ נְרָתִיה:
 שְׁבָעוֹת וְהַעַלְהָ אַתְּ נְלָתִיה וְהַאֲרִיר עַל־עַבְרָה
 פְּנִירָה: וּמִלְקָתִיחָה וּמִחְתָּמִיחָה זְהָב טָהָר: 35

22. Von dem ersten bis zum zweiten jungen, und
 mit dir reden; nemlich von dem graben-
 stuhl zwischen den zweien Eckstühlen, der
 auf der laben des zeugnisses ist: alles, was
 ich dir gebieten will an die Kinder Jesaä.
 IV. 23. Du sollt auch einen Tisch machen
 von förenholz: zwei ellen soll seine lange
 seyn, und eine elle seine breite und anderts
 halb ellen seine höhe. * c. 35, 13. c. 37, 10.

24. Und sollt* ihn überziehen mit seinem
 golde, und einen güldenen frans umher
 machen: * c. 37, 11.
 25. Und eine leisse umher, einer hand
 breit hoch, und einen güldenen frans um
 die leisse her.

26. Und soll vier güldene ringe daran
 machen, an die vier orte an seinen vier
 füssen.

27. Hart unter der leisten sollen die rin-
 ge seyn: daß man stangen darein sethe, und
 den tisch trage.

28. Und soll die stangen von förenholz
 machen, und sie mit golde überziehen: daß
 der tisch damit getragen werde.

29. Du sollt* auch seine schüsseln, becher,
 kannen, schalen, aus seinem golde ma-
 chen: damit man aus und einschende.
 * c. 37, 16.

30. Und soll auf den tisch allezeit* schau-
 brodte legen vor mir. * 1 Sam. 21, 6.

V. 31. Du sollt auch* einen leuchter von fei-
 nem dichten golde machen: daran soll der
 schaft mit röhren, schalen, knäuffen und
 blumen seyn. * c. 35, 14. c. 37, 17.

32. Sechs röhren sollen aus dem leuch-
 ter zuu Seiten ausgehen, aus ieglicher sei-
 te drey röhren.

33. Eine iegliche röhre soll drey offene
 schalen, knäuffe und blumen haben: das sol-
 len seyn die sechs röhren aus dem leuchter.

34. Über der schaft am leuchter soll vier
 offene schalen mit knäuffen und blumen
 haben.

35. Und ie einen knauff unter zwo röhren,
 welcher sechs aus dem leuchter gehen.

36. Denn beyde ihre knäuffe und röh-
 ren sollen aus ihm gehen, alles* ein dicht
 lauter gold. * c. 37, 22.

37. Und soll sieben lampen machen oben
 auf, daß sie gegen einander leuchten:

38. Und lichtschnäufen, und leschnäpse
 von seinem golde.

39. Aus

39. Ills* einem centner feines goldes
solt du das machen, mit alle diesem gerüthe.
* c. 37, 24.

40. Und siehe zu, daß du es machest nach
ihrem * bild, daß du auf dem berge gese-
hen hast. * c. 26, 30. Gesch. 7, 44. Eb. 8, 5.

Das XXVI. Capitel.

I. Der Stiftshütte ihre dreysache decke, II. Breiter
III. und Vorhang.

Die * wohnung soll du machen von
zehn teppichen, von weisser ge-
ziwnter seide, von geler seide, von
scharlacken und rosinroth: Cherubim soll
du daran machen künstlich. * c. 36, 8.

2. Die lange eines teppichs soll ccht und
zwoanzig ellen seyn, die breite vier ellen:
und sollen alle zehn gleich seyn.

3. Und sollen ie fünf zusammen gesüget
seyn, eine an die andere.

4. Und soll schleufflein machen von geler
seiden an ieglichs teppichs orten, da sie sol-
len zusammen gesüget seyn: daß ie zween
und zween an ihren orten zusammen ge-
hestet werden.

5. Fünfzig schleufflein an ieglichem tep-
pich, daß einer den andern zusammen fasse.

6. Und soll funfzig güldene heste machen:
damit man die teppiche zusammen heste, ei-
nen an den andern, auf daß es Eine woh-
nung werde.

7. Du sollt auch eine* decke aus ziegen-
haar machen zur hütte über die wohnung,
von elf teppichen. * c. 36, 14.

8. Die lange eines teppichs soll dreyzig
ellen seyn, die breite aber vier ellen: und
sollen alle elle gleich groß seyn.

9. Fünf soll du an einander sügen, und
sechse auch an einander, daß du den sechsten
teppich zweyfältig machest vorn an der
hütte.

10. Und soll an einem ieglichen teppich
funfzig,* schleufflein machen, an ihren or-
ten, daß sie an einander bey den enden ge-
süget werden. * c. 36, 12.

11. Und soll funfzig eherne heste machen,
und die heste in die schleuflein thun: daß die
* hütte zusammen gesüget, und Eine hütte
werde. * c. 36, 18.

12. Aber das überlänge an den teppichen
der hütte soll du die hälfte lassen über-
hengen an der hütten:

13. Auf beiden seiten eine elle lang; daß
das übrige sey an der hütte seiten, und auf
beiden seiten sie bedecke.

39. גָּזֶב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּעֲשֶׂה אֶת־מִזְבֵּחַ זָבֵל: כִּי־אֶת־מִזְבֵּחַ זָבֵל תַּעֲשֶׂה בְּכָל־יִשְׂרָאֵל: כִּי־אֶת־מִזְבֵּחַ זָבֵל תַּעֲשֶׂה בְּכָל־יִשְׂרָאֵל: CAP. XXVI.

א. זאת - הפסנְן תעשה עשר יריעות שש
משנְר תבלת וארכזון ותולעת שנין נרכבת
האחת שכינה ועשרים באהפה ורחב ארבע
באפה היריעת האחת מלהacha כלכל-
3. היריעת: חמש היריעת תהיין חברות
אשה אל-אחתה וחמש יריעת חברות
4. אשה אל-אחתה: ועשית ללאות תבלת
על שפת היריעת האחת מקצתה בחברת
ונן תעשה בספר היריעת הקיעונה
ה במחברת השנית: חמישים ללאות תעשה
ביריעת האחת וחמשים ללאות תעשה
בלאה היריעת אשר במחברת השנית
מקבילות הלאת אשה אל-אחתה:
6. ועשית חמישים קרמי יתב וחברת את-
היריעת אשה אל-אחתה בקרים ורינה
7. הפסנְן אחר: ועשית יריעת עזים לאهل
על-הפסנְן עשתי-עשירה יריעת תעשה
8. אחים: ארה היריעת האחת שלשים
באפה ורחב ארבע באפה היריעת האחת
מורה אחר לעשתי עשרה יריעות:
9. וחברת את-חמש הירעת לבך ואת-שש
הירעת לבך וכפלת את-היריעת הששית
אל-מול פני ראהל: ועשית חמישים
ללאות על שפת היריעת האחת הקיעונה
בחברת וחמשים ללאות על שפת היריעת
11. החברת השנית: ועשית קרטינוחת
במושים וocabat את-הקרטינום בלאות
12. וחברת את ראהל ורינה אחר: וסרך
הערב ביריעת האהיל חצי היריעת הערפת
13. תסלח על אחריו הפסנְן: וראהפה מזה
וואהפה מזה בעלות פאה ויריעת גאהל ורינה פאות
ל- צו הפסנְן מטה וטה לפתחו:

ועשית מכסה לאות עזת אלך ¹
מיארכמים ומכתה ערת תחשים מלטמעלה:
פ ועשית את קרשים למישן עז שׂו
עתים עתרים : אשר אפורת אזה ²
בקרש ואטה וחזי הארץ רוח הקרש
הآخر : שמי דותך לארש האחד ³
משלבת אשה אל - אחותך בן תעשה
לכל קרש רמשון : ועשית ארץ ⁴
הקושים למישן עשרים קרש לפאות
ונגב תימנה : וארבעים ארני - כסף ⁵
תעשה תחת עשרים הקרש שני ארנים
תחת קרש האחד לשתי ירתו וענוי
ארנים תחת קרש האחד לשתי ירתו:
ולצלע למישן השניות לפאות צפון כ
עשנים קרש : וארבעים ארניהם ⁶
בסף שני ארנים תחת הקרש האחד
ושני ארנים תחת הקרש האחד:
ולירפתי המישן יפה תעשרה ששה ⁷
קושים: ושני קושים תעשה למצעות ⁸
המשבח בירכתיים: ויהיו חומות מלמטה ⁹
ויחתו ויהיו תפים על-ראשו אל-חטבעת
האחת בן יירה לשנייהם לשני המצעות
ירחו: ויהיו שמנה קרשים ארניהם כבה
בסף ששה עשר ארנים שני ארנים תחת
הקרש الآخر ושני ארנים תחת הקרש
הآخر : ועשית בריחם עצי שטים ¹⁰
חמשה לקישי צלע - המישן האחד
וחמשה בריחם לקישי צלע - המישן ¹¹
השניות וثمانה בריחם לקישי צלע
המשבח בירכתיים יפה: וחברית התיין ¹²
בתוך הקושים מבארץ מרכז הארץ אל-
הקרה: ואת-הקושים תעשה והב בתים לבריחם
טבעתיהם תעשה והב בתים לבריחם
וצפית את-בריחם זיהבו: ותקמת את-ל
המשן במלשפטו אשר בראש בהר: ס

14. Über diese bretts soll du eine bede machen von rothahem wölfenholz, dazu über sie eine decke von dachsfellen.* c.36,19.

II. 15. Du sollt auch breiter machen zu der wohnung von förenholz, die stehen sollen.
* c. 36, 20.

16. Gehn essen lang soll ein brett seyn, und anderthalb ellen breit.

17. Zweeen zapfen soll eir breit haben, daß eins an das andere möge gesetzt werden. Also soll du alle breiter der wohnung machen.

18. Zwanzig sollen ihrer stehen gegen dem mittage.

19. Die sollen vierzig silberne füsse unten haben, ie zween füsse unter ieglichem brett an seinen zween zapfen.

20. Also auf der andern seite gegen mitternacht sollen auch zwanzig bretter stehen,

21. Und vierzig silberne füsse, ie zween füsse unter ieglichem brett. * c. 36, 26.

22. Aber hinten an der wohnung, gegen dem abend, soll du sechs bretter machen.

23. Dazu zwey breiter hinten an die groen ecken der wohnung:

24. Daz* ein iegliches der beyder sich mit seinem ortbrett von unten auf geselle, und oben am haupt gleich zusammen komme mit einem klammer. * c. 36, 29.

25. Daz* acht bretter seyn mit ihren silbernen füssen: deren sollen sechzehn seyn, ie zween unter einem brett. * c. 36, 30.

26. Und soll* riegel machen von förenholz, fünf zu den brettern auf einer seite der wohnung: * c. 36, 31.

27. Und fünf zu den brettern auf der andern seite der wohnung, und fünf zu den brettern hinten an der wohnung gegen dem abend.

28. Und soll die riegel mitten an den brettern durchhin fassen, und alles zusammen fassen von einem ort zu dem andern.

29. Und soll die bretter mit golde überziehen, und ihre rinden von golde machen, daß man die riegel darein thue.

30. Und die riegel soll du mit golde überziehen. Und also soll du denn die wohnung aufrichten, nach der weise, wie du * gesehen hast auf dem berge.

* c. 25, 9, 40, 1c.

III. 31. Und

III. 31. Und soll einen vorhang machen von geler seide, scharlacken, und rosinroth, und gezwirnter weisser seide: und soll **Ehetz** daran machen fäustlich.

32. Und soll ihm hingen an vier seulen von förenholz: die mit golde überzogen sind, und güldene knäusse, und vier silberne füsse haben.

33. Und soll den vorhang mit hesten anheften, und die lade des zeugnisses innwendig des vorhangs sezen: daß er euch ein unterscheid sey zwischen dem heiligen und dem allerheiligsten.

34. Und soll den ***gnadenstuhl** thun auf die lade des zeugnisses, in dem allerheiligsten. *Ebr. 9,5. 2 Mos. 25, 21.

35. Den ***tisch** aber seze außer dem vorhange, und den leuchter gegen dem tische über, zu mittagwärts der wohnung: daß der tisch stehe gegen mitternacht. *c. 40, 22.

36. Und soll ***ein** tuch machen in die thür der hutte: gewircket von geler seide, rosinroth, scharlacken und gezwirnter weisser seide. *c. 36, 37.

37. Und soll demselben tuch fünf seulen machen von förenholz, mit golde überzogen, mit güldenen knäusen: und soll ihnen fünf eherne füsse giessen.

Das XXVII. Capitel.

I. Der Brandopfer Altar und sein geräthe. II. Hof um die Stiftshütte mit den umhängen. III. Oehl zur lampen.

Und soll einen ***altar** machen von förenholz, fünf ellen lang und breit: daß er gleich vierecket sey, und drey ellen hoch. *c. 35, 16. c. 38, 1.

2. Hörner *****soll du auf seine vier ecken machen, und soll ihn mit erz überziehen. *c. 38, 2.

3. Mache auch aschentöpfe, schauffeln, becken, ***freuel**, folpsannen: alle seine geräthe soll du von erz machen. *1 Sam. 2, 13.

4. Du soll auch ein ehern ***gitter** machen wie ein neh, und vier eherne ringe an seine vier orte. *c. 38, 4.

5. Du solls aber von unten auf um den altar machen, daß das gitter reiche bis mitten an den altar.

6. Und soll auch stangen machen zu dem altar von förenholz, mit erz überzogen.

7. Und soll die stangen in die ringe thun, daß die stangen seyn an beyden seiten des altars, damit man ihn tragen möge.

ז. **וְעַדְתָּה פִּלְסֵת תְּכִלָּת וְאַרְבָּמָן וְצַלְעָת שְׁנִי**

ח. **לֹשֶׁן פְּלַשְׂתָּה מְعָשָׂה חַשְׁבָּה יְמִשּׁוֹת אֲתָה**

ט. **כְּרֻבִּים מְצֻפִּים זָהָב וּוּרְם זָהָב עַל־אַרְבָּעָה עַמּוֹדָה**

י. **דָּקְרָסִים חַבָּאת שְׁפָה מְבִיאָה לְפָלָנָת אֶת**

אַרְנוֹן הַעֲדָה וְהַכְּרִילָה הַפְּרָכָת לְכֶם בֵּין

כ. **הַקְּרָשָׁה וּבְנוּ לְקָרְשָׁה קָרְשִׁים:** וְנִתְחַת אֶת

ד. **הַפְּרָת עַל־אַרְנוֹן הַעֲדָה בְּקָרְשָׁה קָרְשִׁים:**

ה. **לְהַשְׁמִית אֶת־הַשְׁלָחוֹן מְחוֹזָה לְפָלָנָת וְאֶת־**

וְהַפְּלָרָה נְכָח הַשְׁלָחוֹן עַל־צָלָע הַפְּשָׁקָן:

ז. **תִּימְנָה וְהַשְׁלָחוֹן תְּמַן עַל־צָלָע צָפֹן:**

ח. **וְעַשְׂתָּה מִסְחָה לְפָסָה חַמְשָׁה עַמּוֹדָה שְׁטִים וְצָפִית:**

ט. **וְעַשְׂתָּה לְפָסָה חַמְשָׁה עַמּוֹדָה שְׁטִים וְצָפִית אַרְמָס זָהָב וּוּרְם זָהָב וְיַצְקָת לְהַם חַמְשָׁה**

י. **אַרְמָס זָהָב וּוּרְם זָהָב וְיַצְקָת אֶת־נִחְשָׁת:**

יא. דינש

א. **וְעַשְׂתָּה אֶת־הַמּוֹבֵח עַצְיָ שְׁטִים חַמְשָׁה**

ב. **אֱפֹתָה אַרְך וְחַמְשָׁ אֱפֹתָה רְחֵב רְכֻבָּה וְרִיחָה**

ג. **הַמּוֹבֵח וְשְׁלָש אֲפֹתָה קְמָתוֹ:** וְעַשְׂתָּה

ד. **כְּרָנְתִּיו וְצָפִית אֶת־נִחְשָׁת:** כְּרָנְתִּיו לְרַשְׁנוֹ וְיַעֲיוֹ וּמוֹרְקָתִיו וּמוֹלְגָתִיו

ה. **וּמוֹחַתִּיו לְכָל־כָּלִיו תְּעַשְׂתָּה נִחְשָׁת:**

ו. **וְעַשְׂתָּה לְעַל־הַרְשָׁת אַרְבָּע טְבָעָת נִחְשָׁת**

ז. **הַעַל־אַרְבָּע קְצֹוֹתִיו:** וְנִתְחַת אֶת־תְּחִתָּה

ח. **כְּרָלָב הַמּוֹבֵח מִלְמָתָה וְהַיְתָה חַרְשָׁת עַרְבָּה**

ט. **חַצְיָה הַמּוֹבֵח:** וְעַשְׂתָּה בְּרִים לְמוֹבֵח בְּרִים

י. **עַצְיָ שְׁטִים וְצָפִית אַרְמָס נִחְשָׁת:** וּרוּבָא

ו. **אַרְמָס־בְּרִים בְּטְבָעָת וְקָרְבָּן הַבְּרִים עַל־**

ז. **שְׁתִּי צָלָעָת הַמּוֹבֵח בְּשָׁארָת אֶת־**

ט. Und

כביב לחתת מעשה אותו כאשר הרואה אתך
בריר בנו יעשה: ס ומשית את חצר
המשכן לפאת נגב-חטינה קלעים לחצר
שלש משור מיאר-באמות ארקה לפאה
האחרת: ועפנרי עשרים וארכיניהם י
עשרים נחשות ווין העפרים וחשקייהם
כסף: וכן לפאות צפון באלה קלעים
מאה ארקה ועמדו עשרים וארכיניהם
עשרים נחשות ווין העפרים וחשקייהם
כסף: ולחכ החצר לפאות-ם קלעים
חמשים אמרה עמריהם עשרה וארכיניהם
עשרה: ורחב החצר לפאות קרכמה
מוגחה חמישים אמרה: ותמש עשרה
אמרה קלעים לנתח עמריהם שלשה
וארכיניהם שלשה: ולנתח השניות טו
חמש עשרה קלעים עמריהם שלשה
וארכיניהם שלשה: ולשער החצר מס'ה
עשרים אמרה תכלת וארגמן ותולעת שני
ושושבשור מעשה רקס עמריהם ארבעה
וארכיניהם ארבעה: באל-עמוריו החצר
סיביל מתחשים כסף וויהם כסף וארכיניהם
נחשות: ארקה החצר מאה באמה ורחב
חמשים בחמשים וקמיה חמיש אמות שיש
משער וארכיניהם נחשות: לנל' בל' 19
המשן בכל עברתו וכל יתרתינו
וכל-יתרות החצר נחשות:
ס ס ס כ 20
ואחת תצעיה את-בני ישראל כ
ויקחו אלה שמן זית זה בחרות
לפמאור להעלות נר תפיר: באhal
מוציא מחוץ לפלנכת אשר על-העיר
יעלה אותו אהרון ובנו מערב עד-בקר
לפני יהוה תקנות עולם לרומים
משה בגיאו-ישראל: ב

g. Und soll ihn also von brettern machen, daß er innendin hohl sei: wie die auf dem berge gezeiget ist. c. 38, I.

II. 9. Du soll auch der ^{meinung}^{*} einen hof machen, einen umhang von gewirpter weisser seide, auf einer seiten hundert ellen lang, gegen dem mittage : * L. 38. 9.

10. Und zwanzig Feulen auf zwanzig
ehernen Fässern, und ihre Knäufe mit ihren
reissen von Silber.

II. Also auch gegen mitternacht soll seyn
ein umhang, hundert ellenlang, zwanzig
seulen auf zwanzig ehernen füssen, und drey
enkäusse mit thren reissen von silber.

12. Aber gegen dem abend soll die breite
des hofes haben einen umhang funfzig el-
len lang, zehn seulen auf zehn fussen;

13. Gegen dem morgen aber soll die breite
des hofes haben funfzig ellen:

14. Also, daß der umhang habe auf einer seite funfzehen ellen, dazu drey seulen auf dreyen füßen;

15. Und aber funfzehen ellen auf der
andern seite, dazu drey seulen auf dreyen
füßen.

16. Aber in dem thor des hofes soll
ein tuch seyn, zwanzig ellen breit, gewir-
cket von geler seide, scharlacken, rosinroth
und gewirnter weisser seide: dazu vier seu-
len auf ihren vier fußen. *c. 35, 17.

17. Alle seulen um den hof her sollen silberne reisse und silberne knäusse, und ehernen füsse haben.

18. Und die lange des hofes soll hundert ellen seyn, die breite funfzig ellen, die höhe fünf ellen, von gewiruter weisser seide: und seine füsse sollen ehern seyn.

19. Auch alle geräthe der wohnung zu allerley amt, und alle seine nägel, und alle nägel des hofes sollen ehern seyn.

III. 20. Gebeut den kindern Israël, daß sie
zu dir bringen das allerreinste lautere öhl,
von öhlsbäumen gestossen, zur leuchten: das
man allezeit oben in die lampen thue.

21. In der hütte des stifts außer dem vorhang, der vor dem zeugniß hänget. Und Aaron und seine söhne sollen sie zurichten, beide des morgens und des abends, vor dem HERRN. Das soll euch eine ewige weise seyn auf eure nachkommen, unter den kindern Israel. * 1 Chron. 17, 40.
† 2 Mos. 30, 21. 3 Mos. 6, 18.

**f 2 Mof. 30, 21. 3 Mof. 6, 18.
c. 16, 29.**

Das XXVIII. Capitel.

- I. Besch die priesterkleider zu machen; II. Den leibrock, III. Das amtschildlein, IV. Das tiernblatt,
v. den seidenen VI. und engen rock.
- Und** soll Aaron, deinen bruder, und seine söhne zu dir nehmen, aus den kindern Israels, daß er mein priester sey: nemlich Aaron und seine * söhne, Nadab, Abihu, Eleazar und Ithamar. * c. 6, 23. 1 Chron. 7, 3.
2. Und soll Aaron, deinem bruder, heilige * kleider machen, die herrlich und schön seyn. * c. 35, 19.
3. Und soll reden mit allen, die * eines weisen herzens sind, die ich mit dem Geist der weisheit erfüllt habe: daß sie Aaron Kleider machen zu seiner weihe, daß er mein priester sey. * c. 31, 2.
4. Das sind aber * die kleider, die sie machen sollen: Das schildlein, leibrock, seidentrock, engenrock, hut und gurtel. Also sollen sie heilige kleider machen deinem bruder Aaron, und seinen söhnen, daß er mein priester sey. * c. 39, 1.
5. Dazu sollen sie nehmen gold, gele seide, scharlacken, rosinroth, und weisse seide.
- II. 6. Den * leibrock sollen sie machen von golde, geler seide, scharlacken, rosinroth, und gezwirneter weißer seide, künstlich: * c. 39, 2.
7. Daß er auf beydien achseln zusammen gefüget, und an beydien seiten zusammen gebunden werde.
8. Und sein * gurt darauf soll derselben kunst und werk seyn, von golde, geler seide, scharlacken, rosinroth, und gezwirneter weißer seide. * c. 39, 5.
9. Und soll zween onychsteine nehmen, und darauf graben die namen der kinder Israels:
10. Auf ieglichen sechs namen, nach dem orden ihres alters.
11. Das soll du thun durch die steinschneider, die da siegel graben, also, daß sie mit golde umhüttet werden.
12. Und soll sie auf die schultern des leibrocks hesten, daß es steine seyn zum gedächtniß für die kinder Israels: daß Aaron ihre namen auf seinen beydien schultern trage vor dem HERRN zum gedächtniß.
13. Und soll guldene spangen machen:
14. Und zwei ketten von seinem golde, mit zwo enden, aber die glieder in einander hangend; und soll sie an die spangen thun.
- וְאַתָּה** הַקֹּרֶב אֲלֵיכָ אֶת־אַהֲרֹן אֶחָיךְ
וְאֶת־בְּנֵינוּ אֶת־מִתְהָזָב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַרְנֵךְ
לֵי אַהֲרֹן נָרָב וְאַבְיוֹא אֶלְעֹזֶר וְאִתְּמֹר
בְּנֵי אַהֲרֹן: וְעַשֵּׂת בְּגִירִיד־קָרְשֵׁת לְאַהֲרֹן
אֶל־כָּל־חִכְמִי — לְבָאֵשׁ מַלְאָכִיו רִיחֵךְ
חִכְמָה וְעַשֵּׂו אָרֶת — בְּגִירִיד אַהֲרֹן לְקָרְשֵׁו
לְכַהְנוֹת־לְיִהְוֹה: וְאֶלְהָה הַבְּנָרוּם אֲשֶׁר יִעָשֶׂו
חַשֵּׁן וְאַפְּרִור וּמְעַיל וְכַתְנָתָת שְׁבָצָע מִצְנָפָת
וְאֶבְנָת וְעַשֵּׂו בְּגִירִיד־קָרְשֵׁת לְאַהֲרֹן אֶחָיךְ
ה וְלְבְנֵינוּ לְכַהְנוֹת־לְיִהְוֹה: וְהָם יִקְרְבוּ אֶת־הָוָה
וְאֶת־הַתְּכִלָּת וְאֶת־הַאֲרָגָן וְאֶת־הַתּוֹלָעָת
וְהַשְׁנִי וְאֶת־הַשְׁשָׁן: פ וְעַשֵּׂו אֶת־
הָאָפָר זָהָב חִכְלָת וְאֶרְגָּמָן תּוֹלָעָת שְׁנִי
וְשְׁשָׁן מִשְׂעוֹר מִעֲשָׂה חָשֵׁב: שְׁטוּי כְּתָפָת
חַבּוֹת יִהְיָה־לְךָ אֶל־שְׁנִי קְצֻצָּיו וְחַבְרָיו:
וְוְשְׁשָׁן אֶפְרָתָה אֲשֶׁר עַלְיוֹ בְּמִעְשָׂהוֹ מִפְנֵי
יִהְיָה זָהָב תִּכְלָת וְאֶרְגָּמָן וְתּוֹלָעָת שְׁנִי
וְוְשְׁשָׁן מִשְׂעוֹר: וְלִקְחָת אֶת־שְׁתִי אֶבְנָת
שְׁמוֹת שְׁשָׁה הַשְׁשָׁה הַנּוֹתְרִים עַל־הַאֲבָנָה השְׁנִית
כְּתָולָחָם: נָעַשָּׂה קָרְשֵׁת אַבְנָן פְּתוּחוֹת
חַחָם הַפְּתָח אֶת־שְׁתִי הַאֲבָנִים עַל־
שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִסְבַּת מִשְׁבָּצּוֹת וְהַב
תְּעַשֵּׂה אֶת־אֲתָּה תְּעַשֵּׂה אֶת־שְׁתִי הַאֲבָנִים
עַל כְּתָפְרָץ הָאָפָר אֲכַנֵּי זְכָרָן לְבִנֵּי
יִשְׂרָאֵל וְנִשְׁאָא אַהֲרֹן אֶת־שְׁמוֹתָם לְפָנֵי
יְהֹוָה עַל־שְׁתִי כְּתָפְרָץ לְבִנֵּי ס וְעַשֵּׂת
מִשְׁבָּצּוֹת וְהַב: וְשְׁתִי שְׁרַשְׁתָּה זָהָב טָהוֹר
מִגְבָּלָת תְּעַשֵּׂה אֶתָּם מִעֲשָׂה עֲבָת וְגַתְתָּה
אֶת־שְׁרַשְׁתָּה הַעֲבָתָה עַל־הַפְּשָׁבָצָע: ס

וְעַשֵּׂת חֶזֶן מִשְׁפָט מִשְׁמָה הַשְׁבָּב כְּמַעֲשָׂה טו
אֲלֹר תַּעֲשֶׂנוּ זָהָב תְּכִלָּת וְאַרְגְּמָן
וְחוּלָעָת שְׁנִי וְשָׁלֵש מִשְׁבָּר תַּעֲשֶׂה אָתוֹ:
רְכֻבָּע יְהוָה בְּפִיל וְרוֹת אַרְפָּו וְרְתַרְחָבוֹ: 16
וְמִלְאָת בֹּז מִלְאָת אַבְנָן אַרְבָּעָה טוֹרִים 17
אַבְנָן טוֹר אַרְטָם פְּטָרָה וּכְרָקָת הַטָּרָה
הַאֲחֶר: וְרְטוֹר הַשְׁנִי נְבָה סְפִיר וְיוֹתָם: 18
וְהַטוֹּר הַשְׁלִישִׁי לְשָׁבָנוּ וְאַחֲלָמָה: 19
וְהַטוֹּר הַרְבָּיעִי תְּרַשְׁישׁ וְשָׁוּרָם וְשָׁמֶךְ בָּ
מִשְׁבָּצִים זָהָב יְהִי בְּמַלְוָאתָם:
וְהַאֲבָנִים הַחַיִּין עַל-שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל 20
שְׁתִים עַשְׂרָה עַל-שְׁמוֹת פָּתָוחִי חַטָּב
אֲישׁ עַל-שְׁמוֹת הַחַיִּין לְשָׁנִי עַשְׂרֵה שְׁבָט:
וְעַשְׂית עַל-הַחַשְׁן שְׁရָשָׁת גְּבַלָּח מְעוֹשָׂה 22
עַבְתָּה זָהָב טָהָר: וְעַשְׂית עַל-הַחַשְׁן 23
שְׁתִי טְבֻעוֹת זָהָב וְנִתְחַת אַת-שְׁתִי
הַטְּבֻעוֹת עַל-שָׁנִי קְשָׁוֹת הַחַשְׁן:
וְנִתְחַת אַת-שְׁתִי עַבְתָּה זָהָב עַל-שְׁתִי 24
הַטְּבֻעוֹת אַל-קְצֹות הַחַשְׁן: וְאַת שְׁתִי כָּה
קְצֹות שְׁתִי הַעֲבָרוֹת הַתּוֹן עַל-שְׁתִי
הַמִּשְׁבָּצּוֹת וְנִתְחַת עַל-כְּתָפוֹת הַאֲלֹר
אַל-כּוֹל פָּנָיו: וְעַשְׂית שְׁתִי טְבֻעוֹת 26
זָהָב וְשְׁמַת אַתָּם עַל-שָׁנִי קְצֹות הַחַשְׁן
עַל-שְׁפָתוֹ אֲשֶׁר אַל-עַבְר הַאֲפָר בִּיתָה:
וְעַשְׂית שְׁתִי טְבֻעוֹת זָהָב וְנִתְחַת אַתָּם 27
עַל-שְׁתִי כְּתָפוֹת הַאֲפָר מִלְמָתָה מִפּוֹל
בְּנָיו לְעַפְרָס מִחְבָּרוֹת מִפְּעָל לְחַשְׁבָּב
הַאֲפָר: וְרְכִסְיו אַת-הַחַשְׁן מִטְבֻעוֹת 28 מִטְבֻעוֹת
אל-טְבֻעוֹת הַאֲפָר בְּפִתְיָל תְּכִלָּת
לְרוֹזָה עַל-חַשְׁבָּב הַאֲפָר וְלֹא-יָנָה
הַחַשְׁן מַעַל הַאֲפָר: וְנִשְׁאָא אַהֲרֹן 29
אַת-שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחַשְׁן הַמִּשְׁפָט
עַל-לְבּוֹ בְּבָאוֹ אַל-הַקְרָשׁ לְזָכוֹר
לְפָגִי יְהָה תְּמִיד:

III. 15. Das * amtschildlein soll du machen nach der künfl, wie den leibrock, von gode, geler seide, scharloden, rosinroth, und gezwirnter weisser seide. * c. 39, 8.

16. Bierecket soll es sehn und zwölffach: einer handbreit soll seine längre sehn, und einer handbreit seine brelte.

17. Und solt es füllen mit vier riegen voll * steine. Die erste riege sey ein sarder, topaser, smaragd: * Off. 21, 19, seqq.

18. Die andere, ein rubin, sapphyl, demant.

19. Die dritte, ein lyneurer, achat,

amethyst:

20. Die vierte, ein türkis, onyx, jaspis.

In gold sollen sie gefasst seyn in allen ric-

gen.

21. Und sollen nach den zwölf namen der

kinden Israel stichen, gegraben vom stein-

schnieder: ein leglicher seines namens, nach

den zwölf stämmen.

22. Und solt * ketten zu dem schildelein

machen, mit zwey enden: aber die glieder

in einander hangend, von seinem golde.

* c. 39, 15.

23. Und zween güldene ringe an das

schildlein: also, daß du dieselben zween

ringe hefestest an zwei ecken des schildeins,

24. Und die zwei güldene ketten in die-

selben zween ringe an den beyden ecken des

schildleins thust.

25. Aber die zwey ende der zwei ketten

sollt du in zwei spangen thun: und sie hef-

ten auf die schultern am leibrock, gegen

einander über.

26. Und solt * zween andere güldene

ringe machen, und an die zwei anderen

ecken des schildeins heften an seinem ort,

inwendig gegen dem leibrock. * c. 39, 19.

27. Und solt aber zween güldene ringe

machen, und an die zwei ecken unten am

leibrock gegen einander heften, da der leib-

rock zusammen gehet, oben an dem leibrock

künftlich.

28. Und man soll das schildelein mit sel-

nen ringen, mit einer gelen schnur an die

ringe des leibrocks knüpfen: daß es auf

dem künftlich gemachten leibrock hart an-

liege, und das schildelein sich nicht von dem

leibrock los mache.

29. Also soll Aaron die namen der kin-

der Israel tragen in dem amtschildlein, auf

seinem herzen, wenn er in das heilige gehet:

zum gedächtniß vor dem HErrn allezeit.

30. Und

30. Und soll * in das amtschädeln thun licht und Recht, daß sie auf dem herzen Harone seyn, wenn er eingehet vor dem HERRN: und trage das amt der kiefer Israel auf seinem herzen, vor dem HERRN allerwege. *³ Mos. 8, 8.

⁴ Mos. 27, 21. ⁵ Mos. 33, 8.

IV. 31. Du soll auch den seidenen rock unter den leibrock machen, ganz von geler seide.

* c. 39, 22.

32. Und oben mutten inne soll ein loch seyn: und eine borte um das loch her zusammen gefalten, daß es nicht zerreisse.

33. Und unten an seinem saum soll du granatäpfel machen von geler seide, scharlacken, rosintoth um und um; und zwischen dieselben guldene schellen, auch um und um:

34. Das eine guldene schelle sey, darnach ein granatäpfel; und aber eine guldene schelle, und wieder ein granatäpfel, um und um an dem saum desselben seidenrocks.

35. Und Haron soll ihn * anhaben, wenn er dienet: daß man seinen klang höre, wenn er aus und eingehet in das heilige vor dem HERRN, auf daß er nicht sterbe.

* Str. 45, 10. 11.

V. 36. Du soll auch ein * stirlblat machen, von feinem golde; und ausgraben, wie man die siegel ausgräbet: Die heiligkeit des HERRN. *^{c.} 39, 30.

37. Und soll es heften an eine gele schnur vornen an den hut:

38. Auf der stirl Haron, daß also Haron trage die missethat des heiligen, das die kinder Israel heiligen in allen gaben ihrer heiligung; und es soll allerwege an seiner stirl seyn, daß er sie versöhne vor dem HERRN.

VI. 39. Du soll auch den * engen rock machen von weisser seide, und einen hut von weisser seide machen, und einen gestickten gurtel. *^{c.} 39, 27.

40. Und den söhnen Harons soll du röcke, gurtel und hauben machen, die herrlich und schön seyn.

41. Und soll sie deinem bruder Haron samt seinen söhnen anziehen: und soll sie * salben, und ihre † hande füllen, und sie weihen, daß sie meine priester seyn.

*³ Mos. 8, 12. †² Mos. 29, 9.

42. Und soll ihnen leinen niederkleider machen, zu bedecken das fleisch der sham, von den lenden bis an die hüften.

ל ונחתת אל דחן רטהשפט את האורט ואות הנטפים ויהו על - לב אהרן בבאו לפנֵי יהוה ונסנא אַהֲרֹן אֶת - מִשְׁפָּט בְּנֵי שְׂרָאֵל עַל - לְבָבוֹ לִפְנֵי יהוה - 31 חכendor: ס מעיל האפוד כליל תכלת:

32 ויהה פיראשׁו בתוכו שפה וריה לפי סכיב מעשה אלג נמי תחרא יהוה צלון

33 לא יקרע: ועשית על - שלוי רמנין סכיב ופעמג זהב בחוכם סכיב:

34 פעמן זהב ורמן פעמן זהב ורמן על - שלוי המעיל סכיב:

לה וריה על - אהרן לשרת ונשמע קולו בבאו אל - הרקען לפנֵי יהוה ובצאתו ולא ימור: ס

36 ועשית ציצ' זהב טהור ופתחת עלין מפתוחה חותם קרש ליהו:

37 ושמת אתו על - פתיל תכלת וריה על - המזנפת אל מול פני הימנוף יהוה:

38 וריה על - מצח אהרן ונשא אהרן את - עון הקרשים אשר יקרוישו בני ישראל לכל - מחנת קרשיים וריה על - מצחו תмир לרצון להם לפנֵי יהוה:

39 ושבצת הכתנת שש ועשית מצנפת שש ואבנת תעשה מעשה רקם:

טו ולבני אהרן תעשה כתנת ועשית להם אבנטים ומגבעות תעשה להם לכבוד:

41 ולבשת פרات: ולבשת אתם אהרן אהרן אהיך ואות - בניו אַתָּה ומשחת אתם ומלאת את - ים וכונשת אתם ונרני - לי: ועשה להם

42 מכנסי - בְּדָ לְכֹסֶת בְּשֻׂר עַרְיוֹן מפתנים ועריווכים יהו:

43 ועוזר נס צבוק קצובק איז זר

וְזֹהֵן עַל־אַהֲרֹן וּלְבָנָיו בְּאֶתְבָּם אֶל־
אֹהֶל מוֹעֵד אוֹ בְּשִׁתְמָס אֶל־רְכֻבָּת
לְשִׁתָּה בְּקָרְשׂ נָא־יְשָׁאוּ עַזְוֹ וּמְחוֹזָבָה
חַקְתָּה עַזְלָם לְזַוְּעָרָוּ אָחָרוּ : ס

Das XXIX.

I. Einweihung der priester. II. Ihr recht am opfer. V. Eiglich opfer.

43. Und Aaron und seine söhne sollen sie anhaben, wenn sie in die hütte des stifts gehen, oder hingu treten zum altar, dass sie dienen in dem heilighum: dasz sie nicht schre missethat tragen, und sterben müssen. Das soll ihm und seinem sinnen nach thun eine ewige weise seyn. * c. 29, 28.

Capitel.

III. Dessen gebrauch. IV. Einweihung des altars.

VI. Verheissung.

Das ist auch, das du ihnen thun sollt, dass sie mit zu priestern gewehet werden. Nim einen jungen satzen, und zween wilder ohne wandel:

* 3 Mos. 8, 2.

2. Ungesäuert brubt und ungesäuerte ku chen, mit ohle gemenget, und ungesäuerte fladen mit ohle gefalbet; von weisgentheil soll du solches alles machen.

3. Und soll es in einen korb legen, und in dem korbe herzu bringen, samt dem farren, und den zween wildern.

4. Und soll * Aaron und seine söhne vor die thüre der hütte des stifts führen, und mit twasser waschen.

* c. 40, 12. † c. 30, 19.

5. Und die kleider nehmen, und Aaron anziehen den engen rock, und den seiden rock, und den leibrock, und das schildlein zu dem leibrock: und soll ihn gürten aussen auf dem leibrock,

6. Und den hut auf sein haupt sehen, und die heilige * crone an den hut.

* 3 Mos. 8, 12.

7. Und soll nehmen das salbhöle, und auf sein haupt schütten, und ihn salben.

8. Und seine söhne soll du auch herzu führen, und den engen rock ihnen anziehen:

9. Und beyde Aaron und auch sie mit gürtern gürten, und ihnen die hauben auf binden, dass sie das priesterthum haben zu ewiger weise. Und soll Aaron und sei nen söhnen die hände * füllen, * c. 28, 41.

10. Und den farren herzu führen vor * die hütte des stifts: und Aaron samt seinen söhnen sollen ihre hände auf des farren haupt legen. * 3 Mos. 1, 3.

11. Und soll den farren schlachten vor dem HERRN, vor der thür der hütte des stifts.

12. Und soll seines bluts nehmen, und auf des altars hörner thun, mit deinem finger: und alles andere blut an des altars boden schütten.

13. Und

וְזֹהֵן הַרְבֵּר אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה לְתַחְתָּם אֶל־
לְקָרְשׂ אֶתְמָס לְכָנָן לְיִקְרָחָ פָּר אֶחָר
בָּנְיָן־בָּקָר וְאֶלְמָשְׁנִים תְּמִימִים:
וְלְחַמָּם מִצּוֹת וְחַלְתָּמִית מִצְתָּת בְּלֹוֹת בְּשִׁטְמָן:
וְרַקְיָן מִצּוֹת מִשְׁׁוּם בְּשִׁמְוֹן סְלָתָה
חַטִּים תַּעֲשֶׂה אֶתְמָס:
וְגַנְתָּת אֶתְמָס עַל־סֶל אֶחָר וְהַקְרָבָת:
אֶתְמָס בְּסֶל וְאֶת־הַפְּרוֹאָת שְׁנֵי הָאִילִים:
וְאֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו תְּקִרְבָּה אֶל־פְּתָח:
אֹהֶל מוֹעֵד וְרַחַצְתָּ אֶתְמָס בְּמִים:
וְלְקַחְתָּ אֶת־הַבְּגָרִים וְוְלְבָשָׂת אֶת־ה
אַהֲרֹן אֶת־הַנְּחָנָת וְאֶת מִעֵיל הַאַמְּרָר
וְאֶת־הַאֲפָר וְאֶת־נְחָשָׁן וְאֶפְרָת לְזַ
בְּחַשְׁבָּה הַאֲפָר: וְשִׁמְתָּת הַמְּצָנָפָת עַל־
רָאָשׁוֹ וְגַנְתָּת אֶת־גּוֹרְקָרְשׂ עַל־
הַמְּצָנָפָת: וְלְקַחְתָּ אֶת־שְׁמַן הַמְּשִׁיחָה:
וְיַעֲשֵׂת עַל־רָאָשׁוֹ יְמִשְׁחָת אֶתְוָה:
וְאֶת־בָּנָיו תְּקִרְבָּה וְוְלְבָשָׂת בְּנָנָת:
וְחַגְרָת אֶתְמָס אֶבְנָת אַהֲרֹן וּבָנָיו וְחַבְשָׁת:
לְחַמָּם מִגְּבָעָת וְוִירָתָה לְחַמָּם כְּרָנָה לְחַקְתָּה:
עוֹלָם וְנוֹלָאת יְרָדָה וְרַד־בָּנָיו:
וְהַקְרָבָת אֶת־הַפְּרָר לְפָנֵי אֹהֶל מוֹעֵד,
וְסֶמֶךְ אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת־יְרִיחָם עַל־
רָאָשׁ הַפְּרָר: וְשִׁרְתָּת אֶת־הַפְּרָר לְפָנֵי:
וְלְקַחְתָּ מִרְבָּס הַפְּרָר וְגַנְתָּת עַל־קָרְנָת:
הַפְּרָח בְּאַצְבָּעָה וְאֶת־כָּל־חַרְבָּם:
תְּשַׁבַּח אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ:

13. Und sollst * alles fett nehmen am din-
geweide, und des nes über der leber, und
die zwei nieren mit dem fett, das darüber
liegt: und sollst es auf dem alter anzünden.

* 3 Mos. 3,3.4. 10.11. c.7.4.

14. Aber des * fassen fleisch, fess und
mäst, sollst du aussen vor dem lager mit feuer
verbrennen: denn es ist ein sündopfer.

* 3 Mos. 4, 11. 12. c. 8, 16.

15. Über den * einen widder sollst du neh-
men, und Aaron samt seinen söhnen sol-
len ihre hände auf sein haupt legen.

* 3 Mos. 8, 18.

16. Denn sollst du ihn schlachten, und sei-
nes bluts nehmen, und auf den altar spreng-
gen rings herum.

17. Aber den widder sollst du zerlegen in
stücke, und sein eingeweide und schenkel
waschen, und sollst auf seine stücke und
haupt legen:

18. Und den * ganzen widder anzünden
auf dem altar; denn es ist dem HERRN
ein brandopfer, ein süßer geruch, ein feuer
des HERRN. * 3 Mos. 8, 2.

II. 19. Den andern widder aber sollst du
nehmen, und Aaron samt seinen söhnen
sollen ihre hände auf sein haupt legen.

20. Und sollst ihn schlachten, und seines
bluts nehmen, und Aaron und seinen söh-
nen auf den rechten ohrknöpfe thun, und
auf den daumen ihrer rechten hand, und
auf den grossen zehe ihres rechten fusses:
und sollst das blut auf den altar sprengen
rings herum.

21. Und sollst des bluts auf dem altar
nehmen, und salzbölle, und Aaron und sei-
ne kleider, seine söhne und ihre kleider be-
sprengen: so wird er und seine kleider, sei-
ne söhne und ihre kleider geweiht.

22. Darnach sollst du nehmen das * fett
von dem widder, den schwanz, und das
fett am eingeweide, das nes über der le-
ber, und die zwei nieren mit dem fett drü-
ber, und die rechte schulter (denn es ist ein
widder der fülle): * 3 Mos. 8, 16. 25.

23. Und **Ein** brodt, und **Einen** öhlkuchen,
und **Einen** fladen aus dem korbe des unge-
säuerten brodts, der vor dem HERRN
steht.

24. Und * lege es alles auf die hände
Aaron und seiner söhne, und webe es dem
HERRN. * 3 Mos. 8, 27.

13. וְלֹקַחْתָּ אֶת־כָּל־צְהָלָבּ וְמִכְסָה אֶת־
צְהָלָבּ אֶת־רִיחַת עַל־הַכֶּבֶד וְאֶת־

שְׁנֵי וְכָלִית וְאֶת־הַחֲלָבּ אֲשֶׁר עַל־זָהָבּ
וְלֹקַחַת הַפּוּבָתָה: וְאֶת־בְּשָׂר הַפּרָ

מְחוּץ לְמִחְנָה חַטָּאת הַזָּהָבּ בְּאַשְׁ

טו וְאֶת־הַאִיל הַאֲחֵר הַקְרָב וּסְמָנוּ אַהֲרֹן
יִבְנְיו אֶת־יְרִיחָם עַל־רַאשׁ הַאִיל:

16. וְשִׁחְתַּת אֶת־הַאִיל וְלֹקַחַת אֶרְצָה דְמָנוּ
וּרְקָפֶת עַל־הַפּוּבָת סְبִיבּ:

17. וְאֶת־הַאִיל תְּנַחַת עַל־גְּתָחוֹ וּרְחַעַט־
קְרָבוֹ וּכְרָטוֹ וְנַחַת עַל־גְּתָחוֹ וּלְלַ

18. רָאשׁוֹ: וְהַקְרָרָת אֶת־כָּל־הַאִיל
הַמִּבְחָרָה עַלְהָה הַזָּהָבּ לִיהְוֹת בְּרִית
נִיחָום אֲשֶׁר לִיהְוֹת הַזָּהָבּ:

19. וְלֹקַחַת אֶת־הַאִיל הַשְׁנִי וּסְמָנוּ אַהֲרֹן
וּבְנְיו אֶת־יְרִיחָם עַל־רַאשׁ הַאִיל:

כ. וְשִׁחְתַּת אֶת־הַאִיל וְלֹקַחַת מְרוּמוֹ
וּנְתַחַת עַל־תְּנַךְ אֹנוֹ אַהֲרֹן וּלְתְּנַךְ
אֹנוֹ בְנֵי הַמִּנְחָה וּלְלַבְנָן יְדָם
הַיּוֹנָת וּלְבָחֵן רְגָלָם הַיּוֹנָת וּרְקָפֶת
אֶת־הָרָם עַל־הַפּוּבָת סְבִיבּ:

21. וְלֹקַחַת מִזְרָחָם אֲשֶׁר עַל־הַפּוּבָת וּמִשְׁמָנוּ
הַפּשָׁחָה וְרוּחַת עַל־אַהֲרֹן וּעַל־בְּנֵרוֹ
וּלְלַבְנָן וּלְבָרָן בְּנֵי אֹתוֹ וּכְרָשֶׁ
הַזָּהָבּ וּבְנֵרוֹ וּבְנֵי בְנֵי אֹתוֹ:

22. וְלֹקַחַת מִן־הַאִיל הַחֲלָבּ וְהַאֲלִיהָ וְאֶת־
הַחֲלָבּ הַמִּכְסָה אֶת־הַקְרָבָה וְאֶת־יִתְרָתָ
הַכְּבָר וְאֶת־שְׁתִין הַכְּלִית וְאֶת־הַחֲלָבּ
אֲשֶׁר עַלְיהָן וְאֶת שָׁוק הַיּוֹנָה כִּי אִיל

23. מְלָאִים הַזָּהָבּ: וּכְפֵר לְחַם אַחֲת וְחַלְתָּ
לְחַם שְׁמָנוּ אַחֲת וּבְקִזְקִזְקִק אַחֲר מְסָלִי

24. רְפִצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהֻודָה: וּשְׁמַתְתָּ הַפְּלַ

עַל כְּפִי אַהֲרֹן וּלְכָל כְּפִי בְנֵי וּבְנָתָת
אַתֶּם תְּנַפְּחָה לִפְנֵי יְהֻודָה:

ולקחת אַתָּם מִידָם וְחַטֹּאת רְשָׁבֶחֶת כֵּתֶת
עַל-הַעֲלָה לְרִיחַ נִיחֹוח לְפָנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
רוּא לְיוֹחָדָה : - ולקחת אַתָּה תְּחִזְקָה
הַמְלָאִים אֲשֶׁר לְאַחֲרֵךְ וְהַנִּפְתָּח אַתָּה תְּנַפְּחָה
לְפָנֵי יוֹחָדָה וְרוּחָה לְהַלְמָה : וְכַרְשָׁתָּה ²⁶
את חֻזה הַתְּנַפְּחָה וְאַת שָׂק הַתְּרוּמָה
אֲשֶׁר חִנְנָת וְאֲשֶׁר חֹרֶם מַאיָלִי
הַמְלָאִים מַאֲשֶׁר לְאַהֲרֹן וּמַאֲשֶׁר לְבָנָיו :
וְהַיָּה לְאַהֲרֹן וְלְבָנָיו לְחַק עֲוֹלָם מֵאַת ²⁸
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי הַתְּרוּמָה הָזָא וְתְרוּמָה
יְהִיה מֵאַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִנוּבְחוֹ שְׁלֹמִיָּה
תְרוּמָתָם לְיוֹחָדָה : וּבְגַנְיוֹ הַקְרָשָׁת ²⁹
אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן יְהִי לְבָנָיו אֶחָרָיו לְמִשְׁתָּחָה
בְּהָמָס וְלִמְלָא - בְּסָמָךְ אַתָּה - יְרָם :
שְׁבָעַת יָמִים יְלַבְּשָׂם רְפָנָן תְּחִתְיוֹמְבָנָיו ל
אֲשֶׁר יָבָא אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד לְשָׂרֶת בְּקָרְבָן:
וְאַת אֵיל הַמְלָאִים תְּקַח וּבְשָׁלָת ³¹
אַת - בְּשָׁרְךָ בְּמִקְםָךְ קָרְשָׁת :
וְאֶל אַהֲרֹן וְבָנָיו אַת-בָּשָׂר הָאֵיל וְאַת ³²
הַלְּחֵם אֲשֶׁר בְּפֶל פָתָח אֹהֶל מוֹעֵד :
וְאֶל-יְרָם אַתָּם אֲשֶׁר כָּפַר בָּהָם לִמְלָא
אַת - יְרָם לְקָרְבָן אַתָּם וְעַד לְאַיָּנָל
כִּי-קָרְשָׁת הָם : וְאֶם - יוֹתֵר מִבְשָׁר
הַמְלָאִים וּמִן-הַלְּחֵם עַד-הַבָּקָר וְשְׁרֶפֶת
אַת-הַפּוֹתֶר בָּאַשׁ לֹא יָאַכֵּל כִּי-קָרְשָׁת
הָזָא : וְעִשְׂתָה לְאַהֲרֹן וְלְבָנָיו בְּכָתָה לְהָ
כָּל אֲשֶׁר צָעִינִיתִי אֶתְכָה שְׁבָעַת יָמִים
תְּמִלָּא יְרָם : וּפֶר חַטֹּאת תְּعִשָּׂה לַיּוֹם ³⁶
עַל - הַכְּפָרִים וְחַטָּאת עַל - הַמְוֹבָח
בְּכִפְרָה עַלְיוֹן וּמִשְׁחָת אַתָּה לְקָרְבָן :
שְׁבָעַת יָמִים חַכְפָּר עַל - הַמְוֹבָח ³⁷
וְכַרְשָׁת אַתָּה וְרוּחָה הַפּוֹבֶח קָרְשָׁת בְּנָשִׁים
כָּל-הַגָּע בְּמוֹבָח יְקָרְשָׁת :

25. Darnach nimis von ihren händen, und zünde es an auf dem altar zum brandopfer zum süßen geruch vor dem HERRN; denn das ist ein feuer des HERRN.

26. Und soll die brust nehmen vom widder der fülle Arons, und solls vor dem HERRN weben: das soll dein theil seyn.

27. Und soll* also heiligen die webbruſt, und die hebeschulter, die gewebet und gehebet sind von dem widder der fülle Arons und seiner söhne. *4 Mof.6,20.

28. Und soll Arons und seiner söhne * seyn zur ewigen weise, von den kindern Israel: denn es ist ein hebopfer. Und die hebopfer sollen des HERRN seyn, von den kindern Israel an ihren dancopfern, und hebopfern. *c.28,43.

29. Aber die heiligen kleider Arons sollen seine söhne haben nach ihm: daß sie darinne gesalbet, und ihre hände gefülltet werden.

30. Welcher unter seinen söhnern an seiner statt priester wird: der soll sie sieben tage anziehen, daß er gehe in die hütte des stifts, zu dienen im heiligen.

III.31. Du soll aber nehmten den widder der füllung, und sein fleisch an einem heiligen ort kochen.

32. Und * Aaron mit seinen söhnern soll desselben widders fleisch essen, samt dem brodt im korbe, vor der thür der hütte des stifts. *3 Mof. 24,9.

33. Denn es ist versöhnung damit geschehen, zu füllen ihre hände, daß sie geweiht werden. Kein ander soll es essen, denn es ist heilig.

34. Wo aber etwas überbleibet von dem fleisch der füllung und von dem brodt bis an den morgen: das soll du mit feuer verbrennen, und nicht essen lassen; denn es ist heilig.

35. Und soll also mit Aaron und seinen söhnern thun alles, was ich dir geboten habe: Sieben tage sollst du ihre hände füllen.

IV.36. Und täglich einen farren zum sindopfer schlachten, zur versöhnung. Und soll den altar entsündigen, wenn du ihn versöhnest: und soll ihn salben, daß er geweiht werde.

37. Sieben tage sollst du den altar versöhnen und ihn weihen, daß er sey ein altar, das allerheiligste. Wer den altar anrühren will, der soll geweihet seyn.

V.38.Und das soll du mit dem altar thun:
*Zwei jährige lammter soll du allewoe
des tages darauf opfern, * 4 Mos. 28, 3.

39. Ein lamm des morgens, das ander
jüden abends.

40.Und zu einem lamm ein jehenten sem-
melmehs gemenget mit einem viertheil
von einem hinstossenen öhls, und ein vier-
theil vom hln weins zum frankopfer.

41. Mit dem andern lamm zwischen
abends soll du thun, wie mit dem speis-
opfer und frankopfer des morgens: zum
süssen geruch, ein feuer dem HERRN.

VI.42.Das ist das tägliche brandopfer bei
euren nachkommen vor der thür der hütte
des stifts, vor dem HERRN: da ich euch
zeugen, und mit dir reden will.

43. Daselbst will ich den kindern Israel
erkant und geheiligt werden in meiner
herrlichkeit. * c. 20, 24. 3 Mos. 26, 11.

5 Mos. 12, 5. 11. 2 Cor. 6, 16.

44. Und will die hütte des stifts mit dem
altar heiligen, und Aaron und seine söhne
mit zu priestern weihen.

45. Und will unter den kindern Israel
wohnen, und ihr Gott seyn:

46. Dass sie wissen sollen, Ich sey der
HERR, ihr Gott, der sie aus Egypten-
land führete, dass ich unter ihnen wohne;
Ich der HERR, ihr Gott.

Das XXX. Capitel.

I. Räuchaltar. II. Gresses versöhnopfer. III. Kirchen-steuer. IV. Handsaf. V. Galb-ohl. VI. und Räuchwerk.

Du soll auch* einen räuchaltar machen
zu räuchern, von förenholz:

*c. 37, 25.

2. Einer ellen lang und breit, gleich vier-
ecet, und zwei ellen hoch, mit seinen hör-
nern.

3. Und soll ihn mit seinem golde* über-
ziehen, sein dach und seine wände rings
umher, und seine hörner. Und soll einen
franz von golde umher machen: *c. 37, 26.

4. Und * zween guldene ringe unter dem
franz zu bebinden seiten, dass man stangen
darein thue, und ihn damit trage. *c. 37, 27.

5. Die* stangen soll du auch von fören-
holz machen, und mit golde überziehen.
*c. 37, 25.

6. Und soll ihn sezen vor den vorhang,
der vor der labe des zeugnisses hanget und
vor dem gnadenstuhl, der auf dem zeugniß
ist, * von dannen ich dir werde zeugen.
*c. 25, 22.

38 רְאֵה אַשְׁר תָּעִשֶּׂה עַל־הַפְּזֹבֵחַ כְּבָשִׂים
בְּנֵי־שְׁנִיר שְׁנִיר לְחִימָת הַמִּידָּה :

39 אֲתָּה־תַּכְבִּשׁ הַאָחֵר תָּעִשֶּׂה בַּבְּקָר וְאַתְּ
הַכְּבִשׁ הַשְׁנִי תָּעִשֶּׂה בַּבְּקָר וְאַתְּ

ט וְעַשְׂרֵה סְלָת בְּלָיל בְּשִׁמְן בְּתִית רַבָּע
חַחַן וְגַסְהָ רְכִיעַת הַחַן יְוָן לְכַבֵּשׁ

41 הַאָחֵר: וְאַתְּ הַכְּבִשׁ הַשְׁנִי תָּעִשֶּׂה
בֵּין הַעֲרָבִים בְּמִנְחַת הַבְּקָר וּכְנִסְכָּה
תָּעִשֶּׂה - לה לְרִיחַ נִיחַח אֲשֶׁר לִיהְוָה:

42 עַלְתָּה תָּמִיד לְדָרְתֵיכֶם פָּתָח אֹהֶל־מוֹעֵד
לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר אָוָעַר לְכָם שְׁפָמָה

43 לְדָבָר אֱלֹהִים שֵׁם: וּנְעָרָעִי שְׁפָמָה
לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וּנְקֻרְבָּן בְּכָרְבֵי:

44 וּקְרַבְתִּי אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַפְּזֹבֵחַ
וְאֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בְּנֵי אַהֲרֹן לְכַהֵן לִי:

מוֹעֵד וְשָׁכְנָתִי בְּתַחַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִיָּתוּ לְהָם
46 לְאַלְהִים: וּנְרֹעֵי כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהִים
אֲשֶׁר הָצַאֲתִי אֶתְכֶם מִאֶרֶץ מִצְרָיִם
לְשָׁכְנֵי בְּתוֹךְ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהִים: פ

א וְעִשְׂתָּה מִזְבֵּחַ מִקְטָר קְטָרָת עַצִּי
שְׁטָמֵם תָּעִשֶּׂה אֶתְךָ:

2 אֲמִתָּה אַרְנוֹ וְאַמְתָּה רְחִבוּ רְבִיעַ יְהוָה
וְאַמְתָּה לְמַתָּה מִכְּנָנוּ קְרַבְתָּיו:

3 וְאַפִּתְחָת אֶתְךָ וְהַבְּתָר אֶת־גִּזְזוֹ וְאֶת־
קְרוּרְתָּיו סְבִיב וְאֶת־קְרָנְתָּיו וְעִשְׂתָּה לְזַוְּזַעַר
4 זַוְּזַעַר סְבִיב: וְשַׁתְּיַטְבָּעַת וְהַבְּתָר
לְזַוְּזַעַר מִתְחַזֵּז עַל שְׁתִּי צְלָעָתָיו תָּעִשֶּׂה
עַל־שְׁנִי צְדִיו וְהִיא לְבָתִים לְבָתִים
ה לְשָׁעָת אֶתְךָ בְּהָרָה: וְעִשְׂתָּה אֶרְצָה
תְּבָרִים עַצִּים שְׁטָמֵם וְאַפִּתְחָת זַהַב:

6 וְנִתְחַתָּה אֶתְךָ לִפְנֵי רְפִינְתָּה אֲשֶׁר עַל־
אַרְן הַעֲرָת לִפְנֵי הַכְּפָרָת אֲשֶׁר עַל־

הַעֲרָת אֲשֶׁר אָוָעַר לְהָשִׁיפה:

7.Und

וְהַלְטֵיד עַלְיוֹ אַהֲרֹן קְטֻדָּת סִמְים 7
בְּבֹקֶר בְּבֹקֶר בְּחִיטִיבָנו אַתְ - תְּרוֹת

יְקַטְּרֵבָה : וּבְהַלְלָת אַתְן אָד 8
הַגְּרוֹת בֵּין הָעֲרָבִים יְקַטְּרֵבָה קְטָרָת

חַמְרוֹד לִפְנֵי יְהוָה לְדוֹתֵיכֶם :
לֹא - תְּעַלְוֹ עַלְיוֹ קְטָרָת זְרָה וְעַלְהָ 9
וּמְנַחָה וּנְסָה לֹא תְּסַכְוּ עַלְיוֹ :

וּכְפֵר אַהֲרֹן עַל - קְרָנְתִּיו אַחַת בְּשָׁנָה י
מִלְּמִדְתָּחָת הַנְּפָרִים אַחַת בְּשָׁנָה יְכַפֵּר
עַלְיוֹ לְדָרְתֵיכֶם לְקַרְבָּנְשָׁרִים הַוְאָלְרוּהָ :

כ פ פ כ א 21

וַיַּרְבֵּר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה לְאמֹר : 11

כִּי תְּשָׂא אַתְ - רָאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל 12
לְפְקָרִידָם וּנְתַנְךָ אַישׁ בְּפָר נְפָשׁו
לְיהוָה בְּבֹקֶר אַתָּם וּלֹא - יְהוָה בָּהֶם
נְגַף בְּפֶלֶךְ אַתָּם :

וְהִי תַּנְתֵּן כָּל - הָעֵבֶר עַל - הַפְּקָרִים 13
מְחַצֵּית הַשֶּׁקֵל בְּשֶׁקֵל הַקְרָשָׁה
עֲשָׂרִים גְּזָרָה הַשֶּׁקֵל מְחַצֵּית הַשֶּׁקֵל
תְּרוּמָה לְיהוָה :

כָּל הָעֵבֶר עַל - הַפְּקָרִים מִבּוּעָשָׂרִים 14
שָׁנָה וּמְעוּלָה יְתַן תְּרוּמָה יְהוָה :
הָעָשֵׂר לֹא - וּרְבָה וּרְכָל לֹא יְמַעֵּט טו
מְפַחְצֵית הַשֶּׁקֵל לְתֹת אַתְ - תְּרוּמָה
יְהוָה לְכַפֵּר עַל - נְפָשָׁתֵיכֶם :

וּלְקַחְתָּ אַתְ - כָּסֶף הַפְּקָרִים מִאַת 16
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּנְתַת אָתוֹ עַל - עֲבָרָת
אֹהֶל מוֹעֵד וְהִיא לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל לְזַבְּרוֹן
לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עַל - נְפָשָׁתֵיכֶם : פ

וַיַּרְבֵּר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה לְאמֹר : 17

וְעַשֵּׂית כְּיוֹר נְחַשָּׁת וּכְנוּ נְחַשָּׁת 18
לְרַחֲצָה וּנְתַת אָתוֹ בֵּין אֹהֶל מוֹעֵד
וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וּנְתַת שְׁמֹחַ מִים :

7. Und Aaron soll darauf räuchern* gut räuchwerk alle morgen, wenn er die lampen zürichtet. * Offenb. 5,8. 1 Sam. 3,3.

8. Dasselbigen gleichen wenn er die lampen anzündet zwischen abends, soll er solch geräuch auch räuchern. Das soll das tägliche geräuch seyn vor dem HERRN bei euren nachkommen.

9. Ihr sollt kein* fremd geräuch drauf thun: auch kein brandopfer noch speisopfer, und kein frankopfer drauf opfern, * 3 Mos. 10,1.

II. 10. Und Aaron soll auf seinen hörnern versöhnen einmal im Jahr mit dem blut des fündopfers zur versöhnung. Solche versöhnung soll jährlich * einmal geschehen bei euren nachkommen: denn das ist dem HERRN das allerheiligste.

* Ebr. 9, 7. c. 10, 14.

III. 11. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

12. Wenn du * die häupter der kinder Israel zehlest, so soll ein ieglicher dem HERRN geben die versöhnung seiner seele; auf daß ihnen nicht eine plague wiederfahre, wenn sie gezehlet werden.

* 4 Mos. 1,2, seq. c. 26,2.

13. Es soll aber ein ieglicher, der mit in der zahl ist, einen halben sekel geben, nach dem sekel des heilighthums: (ein * sekel gilt zwanzig gera). Solcher halber sekel soll das hebopfer des HERRN seyn.

* 3 Mos. 27,25. 4 Mos. 18,16. c. 3,47. E. 45,12.

14. Wer in der zahl ist von zwanzig jahren und drüber, der soll solch hebopfer dem HERRN geben.

15. Der reiche soll nicht mehr geben, und der arme nicht weniger als den halben sekel, den man dem HERRN zur hebe gibe, für die versöhnung ihrer seelen.

16. Und du sollst solch geld der versöhnung nehmen von den kindern Israel, und an den gottesdienst der hütte des stifts legen: daß es sey den kindern Israel ein gedächtniß vor dem HERRN, daß er sich über ihre seelen versöhnen lasse.

IV. 17. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

18. Du sollst auch ein* ehern handfaß machen mit einem ehernen fuß zu waschen, und solts sezen zwischen der hütte des stifts und dem altar, und wasser darein thun; * c. 35,16. c. 38,8. c. 40,30.

19. Daß

19. Dass Aaron und seine söhne ihre hände und füsse daraus waschen,
20. Wenn sie in die hutte des stifts gehet, oder zum altar, daß sie dienen mit räuchern, einem feuer des HERRN;
21. Auf dass sie nicht sterben. Das soll eine ewige weise seyn, ihm und seinem samen bey ihren nachkommen. * c. 28, 43.
- V. 22 Und der HERR redete mit Mose, und sprach:
23. Num zu dir die besten specereyen; die edelsten myrrhen, fünf hundert (sekel); und cinnamet die hälste so viel, zwey hundert und funfzig; und kalmes auch zwey hundert und funfzig;
24. Und casien fünf hundert, nach dem sekel des heilighums; und öhle vom öhbaum ein hin.
25. Und mache ein heiliges * salböhle, nach der apothekefkunst. * c. 37, 29.
26. Und soll damit salben die hutte des stifts, und die lade des zeugnisses:
27. Den tisch mit alle seinem geräthe, den leuchter mit seinem geräthe, den räuchaltar;
28. Den brandopfersaltar mit alle seinem geräthe, und das handfah mit seinem fuß.
29. Und soll sie also weißen, daß sie das allerheiligste seyn: denn wer sie anrühren will, der soll geweihet seyn.
30. Aaron und seine söhne soll du auch salben, und sie mir zu priestern weißen.
31. Und soll mit den kindern Isael reden und sprechen: Dis öhle soll mir eine heilige salbe seyn bey euren nachkommen.
32. Auf menschen leib solls nicht gegosen werden, soll auch seines gleichen nicht machen: denn es ist heilig, darum solls euch heilig seyn.
33. Wer ein solches macht, oder einem andern davon gibt: der soll von seinem volk ausgerottet werden.
- VI. 34 Und der HERR sprach zu Mose: Num zu dir specerey, balsam, stacten, galben und reinen weisrauch, eines so viel als des andern;
35. Und mache * räuchwerck daraus, nach apothekefkunst gemenget, daß es rein und heilig sey. * c. 35, 15. c. 37, 9.

9. וְהִנֵּה אַהֲרֹן וּבָנָיו כְּפָטָא אֶת־יְדֵיכֶם
כְּחַזְׁרָתָלֶם: בְּבָאָם אֶל־אֶהָל מֹועֵד
עֲדַמְּרָאִים וְלֹא יִמְתַּח אוֹ בְּגַשְׂפָם אֶל־
הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֶת לְהַקְרֵב אֲשֶׁר לִיהְזֹה:
10. וְהִצְבֹּא יְרוּחָם וּרְגִלְּרָהָם וְלֹא יִמְתַּח וְהִיה
לְהָם חַקְדָּעָלָם לוֹ וְלֹוְרָעוֹ לְרָתָם: פ
11. וַיַּדְבֵּר יְהֹוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאָמֵר:
12. וְאַתָּה קְח־לֶךְ בְּשָׁמִים רָאשׁ מֶרֶד־דָּרוֹל
חַמְשׁ מֵאוֹת וְקָמְנוֹ בְּשָׁם מְחַצֵּיתוֹ
חַמְשׁים וּמֵאוֹת וְקָנְהָה־בְּשָׁם חַמְשׁים
וּמֵאוֹת: וְכֹל הַחַמְשׁ מֵאוֹת
13. בְּשֶׁקֶל הַקְרֵב וְשָׁמְןִ זָיוָה הַזֶּה:
14. כִּי וְעַשְׂתִּי אֶת־שְׁמַן מִשְׁחָתָה־קְרֵב לְרָחֶח
מִשְׁחָתָה מִעֲשָׂה לְקָרֵב שְׁמַן מִשְׁחָתָה־קְרֵב
15. יְהֹוָה: וְמִשְׁחָתָה בְּאֶת־אֶהָל מֹועֵד
16. וְאֶת אַרְזֵן הַעֲרָתָה: וְאֶת־הַשְּׁלָחוֹן וְאֶת־
כָּל־כָּלְיוֹ וְאֶת־הַמְנָה וְאֶת־כָּלְיחָ וְאֶת
17. מִזְבֵּחַ הַקְרֵבָתָה: וְאֶת־מִזְבֵּחַ הַעַלְלָה
וְאֶת־כָּל־כָּלְיוֹ וְאֶת־הַפְּנִיר וְאֶת־כָּנוֹ:
18. וְכֹל־הַגָּעָבָה בְּחָם יְקָרֵב:
19. וְכֹרֶשֶׁת אֶתְכֶם וְהַיְיָ קְרֵב שָׁם
כָּל־הַגָּעָבָה בְּחָם יְקָרֵב:
20. לְוְאֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו תְּמִשָּׁחָ וְקָרְשָׁת
31. אֶת־מִלְכָהָן לֵי: וְאֶל־בָּנֵי יִשְׂרָאֵל
תְּרֵבֶר לְאָמֵר שְׁמַן מִשְׁחָתָה־קְרֵב
וְיִהְיֶה זה לְךָ לְרָתִינָם:
32. עַל־בָּשָׂר אַרְסָם לֹא יִסְתַּחַ וּבְמַתְכָנָתוֹ לֹא
תַּעֲשֵׂה בְּמַהוּ כְּרֵשׁ הוּא קְרֵב לְכָם:
33. אֲשֶׁר יַרְקֵחׁ בְּמַהוּ נִאֲשֶׁר יִתְּפַנֵּן
מִפְנֵן עַל־זֶה וְנִכְרַת מַעֲפָיו: ס
34. וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל־מֹשֶׁה קְח־לֶךְ
סָפִים נְטָף וְשַׁחַלָּת וְחַלְבָנָה סָפִים
וְלִבְנָה וְנָחָה בְּרֵבֶר יְהֹוָה:
35. לְהַעֲשֵׂת אֶת־הַקְרֵבָתָה קְרֵב מִעֲשָׂה
רוֹקֵחׁ מִכְלָחָ טְהוֹר קְרֵב:
36. טוֹב א 9

וְשַׁחֲקָתִי מִפְנֵי גֶּرֶךְ וְנִתְפְּחָה מִפְנֵי
לִפְנֵי הַעֲרָתָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אָמַד
לְהָשֶׁפֹה כְּרֻשָּׁ בְּגָרְשִׁים תְּחִזֵּה לְכָם:
וְרָקְתָּה אֲשֶׁר הַעֲשָׂה בְּמִתְכְּנָתָה לֹא
תַּعֲשֶׂו לְכָם כְּרֻשָּׁ תְּחִזֵּה לְהָלִוָּת:
אִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּמוֹת לְרוּחִים בָּה
וְנִכְרַתִּי מִעִמָּיו:

ס

Das XXXI.

1. Werkmeister der Stiftshütten. II. Vom Sabbath,
וַיַּרְבֵּר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה לְאָמֹר: א
רָאָה קָרְאָתִי בְּשָׁם בְּצַלְאֵל בֶּן־אוֹרֵן
בְּנֵיהֶם לְמַטְהָ יְהוָה: ב
אָמַלְאָה אָתוֹ רוח אלֹהִים בְּחִנּוּה: 3
וּבְתִבְונָה וּבְרַעֲוָת וּבְכָל־מִלְאָכָה: 4
לְחַשֵּׁב מִחְשָׁבָת לְעַשׂוֹת בְּגָרָב וּבְכַסְף
וּבְנִיחָשָׁת: 5 וּבְחַרְשָׁת אַבְנָן לְמִלְאָתָה
וּבְחַרְשָׁת עֵץ לְעַשׂוֹת בְּכָל־מִלְאָכָה: 6
וְאַנְּיִ חָנָה נָתַתִּי אֶת אַהֲלִיאָב בֶּן־
אַחִיסָּמָךְ לְמַטְהָדָן וּבְלָב כְּלִחְכָּמָת־לָב
בְּנֵתִי חִנּוּה וּשְׁעַוְתִּי אֶת כָּל־אֲשֶׁר צִוָּתְךָ: 7
אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הָאָרוֹן לְעַרְתָּה וְאֶת־
הַכְּפָרָת אֲשֶׁר עָלָיו וְאֶת כָּל־כְּלֵי הַאֹהֶל: 8
וְאֶת־הַשְּׁלֹחַן וְאֶת־כְּלֵי וְאֶת־הַפְּלָרָה
הַשְּׁהָנָה וְאֶת־כָּל־כְּלֵי פְּלִיחָה וְאֶת־מוֹבָח
הַקְּטָרָת: 9 וְאֶת־מִזְבֵּחַ הַעֲלָתָה
וְאֶת־כָּל־כְּלֵי וְאֶת־הַכְּפָרָת וְאֶת־כָּנוֹן: 10
וְאֶת בְּגָרִי הַשְּׂרָר וְאֶת־בְּגָרִי הַקְּרָשָׁה: 11
לְאַהֲרֹן הַכְּהָן וְאֶת־בְּגָרִי בְּנֵי לְכָהָן: 12
וְאֶת שְׁמוֹ הַפִּשְׁתָּחָה וְאֶת־קָטָרָת הַסְּפִים: 13
לְקָרְשָׁ בְּכָל־אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה: פ
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה לְאָמֹר: 14
וְאַתָּה רֹבֵר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאָמֹר אָה
אֶת־שְׁבָתוּן הַשְׁמָרוּ כִּי אֹתָהּ הוּא בְּנֵי
וּבְנִינְכֶם לְדוֹתֵיכֶם לְרוּתֵיכֶם כִּי אֲנִי יְהוָה
מִקְּשָׁבָם:

36. Und solt es zu pulver stossen, und
solt desselben thun vor das zeugniß in der
hütte des stifts, von * dannen ich dir zeu-
gen werde: Das soll euch das allerheiligste
seyn. * c. 25, 22.

37. Und desgleichen räuchwerck soll ihr
euch nicht machen, sondern es soll dir hei-
lig seyn dem HERRN.

38. Wer ein solches machen wird, daß er
damit räuchere: der wird ausgerottet wer-
den von seinem volk.

Capitel.

III. und überlieferung der tafeln des Gesetzes.

Und der HERR redete mit Mose,
Und sprach:

2. Siehe, ich habe mit namen berufen
* Bezaleel, den sohn Uri, des sohns Hur,
vom stamm Juda; * c. 35, 30. c. 36, 1.

3. Und habe ihn erfüllt mit dem Geist
Gottes, mit weisheit und verstand, und
erkentniß, und mit allerley werk;

4. Künstlich zu arbeiten am golde, sil-
ber, ers;

5. Künstlich stein zu schnelden, und ein-
zusehen, und künstlich zu zimmern am holz,
zu machen allerley werk.

6. Und siehe, ich habe ihm zugegeben
Ahaliah, den sohn Ahsiamach, vom stamm
Dan: und habe allerley weisen die weisheit
ins herz gegeben, daß sie machen sollen al-
les, was ich dir geboten habe;

7. Die hütte des stifts, die lade des zeuge-
nisses, den gnadenstuhl drauf, und alle *ge-
räthe der hütten; * c. 35, 11-12. c. 39, 33.

8. Den tisch und sein geräthe, den fei-
nen leuchter und alle sein geräthe, den
räuchaltar;

9. Den brandopfersaltar, mit alle sei-
nen geräthe, das handsch mit seinem fusse;

10. Die amtskleider, und die heiligen
kleider des priesters Aarons, und die klei-
der seiner söhne, priestertlich zu dienen;

11. Das salböhle, und das räuchwerck
von speceren zum heilighum; alles, was
ich dir geboten habe, werden sie machen.

II. 12. Und der HERR redete mit Mose,
und sprach:

13. Sage den kindern Israel, und sprich;
Haltet meinen sabbath, denn derselbe ist
ein zeichen zwischen mir und euch, auf
eure nachkommen; daß ihr wisset, daß ich
der HERR bin, der euch heiligt.

14. Dar-

14. Darum so halte meinen sabbath: denn er soll euch heilig seyn. Wer ihn entheiligt, der soll des todes sterben. Denn wer eine arbeit drinnen thut, des * seele soll ausgerottet werden von seinem volke.

* 4 Mof. 15, 32, 33, 34, 35.

15. Sechs Tage soll man arbeiten: aber am siebenten Tage ist der sabbath, die heilige Ruhe des **HERRN**. Wer eine Arbeit thut am sabbatstage, soll des Todes sterben.

16. Darum sollen die Kinder Israels den sabbath halten, daß sie ihn auch bei ihren Nachkommen halten zum ewigen Bunde.

17. Er ist ein ewig zeichen zwischen mir und den kindern Israel. Denn in * sechs tagen machte der HERR himmel und erde: aber am siebenten tage ruhete er, und erquicete sich. * I Mof. 2. 2. 26.

III. 18. Und da der HERR ausgeredet hatte mit Mose, auf dem Berge Sinai, gab er ihm zwei Tafeln des Zeugnisses: die waren steinern, und geschrieben mit dem Finger Gottes.
* 5 Mos. 4. 12. sc.

* 5 Mos. 4, 13, 16.

Das XXXII. Eanfels

- I.** Abgötterey mit dem kalbe. **II.** Gottes jern. **III.** Moses amts-enser. **IV.** Blutige rache. **V.** Fürbitte.
Da aber das volck sahe, daß Moses verzog von dem berge zu kommen; samlete sichs wieder Aaron, und sprach zu ihm: Auf, und* mache uns götter, die vor uns hergehen! Denn wir wissen nicht, was diesem mann Moses wiedersfahren ist, der uns aus Egyptenland geführet hat.
*Gesch. 7, 40.
2. Aaron sprach zu ihnen: Reisset ab die guldnen ohrenringe an den ohren eurer weiber, eurer söhne und eurer töchter; und bringet sie zu mir.
3. Da riß alles volck seine guldene ohrenringe von ihren ohren, und brachten sie zu Aaron.
4. Und er nahm sie von ihren händen, und entwarf's mit einem grissel, und machte ein* gegossen kalb. Und sie sprachen: Das sind deine götter, Israel, die dich aus Egyptenland geführet haben.
*M. 16, 22.

*Psf. 106, 19. 20.

5. Da das Aaron sahe, baute er einen
altar vor ihm; und ließ ausruften, und
sprach: Morgen* ist des HERRN fest.

* Hof. 7, 5.

6. Und stunden des morgens frühe auf,
und opferten brandopfer, und brachten dar-
zu dancopfer. Darnach* fasste sich das

242

4. **שמורות** את-השפט כי קרש הוא
לכם מחלליה מות יומת ב' כל-העשה
ב' מלאכה וכברותה הפש נהור מקרב
טו עמייה: **ששות ימים** עשה מלאכה
וביום השביעי שבת שבעתון קרש ליהוָה
כל-העשה מלאכה ביום השבת מות
5. יומת: ושמרו בני-ישראל את-השבת
לעשות את-השבת לרוחם ברוח עולם:
6. בין ובין בני ישראל אותן הוא לעלם
כיששת ימים עשה יהוה את-השימים
ואת-הארץ וביום השביעי שבת
7. וינפש: ס. ונתן אל-משה
כלתו לדבר אותו בתר שני
לחזרה הערת לחת אבן נתנים
באזבע ארחים:

三

סָבָע בְּנֵי

נָעַם לְאֶלְף וְשָׁוֹתָן יִקְרָם לְצִחְקָן : פ
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה לְךָ לֹר בַּיִשְׁתָּחֹת ז
 עַמְקָה אֲשֶׁר הַעֲלִית מִארְץ מִצְרָיִם :

סָרוּ מַהְרָה מִן תְּרֵרָה אֲשֶׁר צִוָּתָם עַשְׂגָּר 8
 לְהָם עַגְלָם מִסְכָּה וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְלֹא וַיַּבְחַרְנָה
 לו וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל
 אֲשֶׁר הַעֲלָקָה מִארְץ מִצְרָיִם :

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים רָאָתִי אֶת־הָעָם 9
 הַוְהָ וְהַנָּה עַם־קָשָׁה־עָרֵף הוּא :
 עַתָּה הַנִּיחָת לִי וַיַּחֲרַפְנִי בְּחַם י
 וְאַכְלָם וְאַעֲשָׂה אֶת־הַזְּרֻול :
 וַיַּחֲלַל מֹשֶׁה אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים י
 וַיֹּאמֶר לְמֹה יְהוָה וְהַרְהָרָה אָפָךְ בְּעַמְקָה
 אֲשֶׁר הַזְּאת מִארְץ מִצְרָיִם בְּבֵית ז
 גְּרוּל וּבְרִיחָה :

לְמֹה יֹאמֶר מִצְרָיִם לְאָמֵר בְּרִיחָה י
 הַזְּעִיאָם לְהַרְגֵּן אֶתְכֶם בְּתְּרִירִים
 וְלַלְלָתָם מַעַל פְּנֵי קָרְבָּנָה שָׁוב
 מִתְּרוֹן אָפָח וְהַנְּתָמָם עַל־הָרָעָה לְעַפְךָ :

לְכָר לְאַבְרָהָם לְצִחְקָן וְלִישְׂרָאֵל 13
 עַבְרִיך אֲשֶׁר נִשְׁבָּעָת לְהָמָם בָּה וְתַרְבֵּר
 אַלְהָם אַרְבָּה אֶת־וּרְעָלָם כְּכֹונְכָי
 דְּשָׁמִים וְכָל־הָרָץ הַזָּאת אֲשֶׁר
 אָמְרָתִי אֶתְנָן לְוּרְעָלָם וְנַחַלְלָם לְעַלְלָם :

וַיִּחְם יְהוָה עַל־הָרָעָה אֲשֶׁר דָּבַר לְעַשְׂוֹת 14
 לְעַפְךָ : פ וַיַּפְןֵן וַיַּרְדֵּן מֹשֶׁה מִזְרָחָר טו
 וַיָּשִׁנֵּי לְחָתָן הָעֲרָצָה בֵּין לְחָתָן תַּבִּיבִים
 מִשְׁנֵי עַבְרִים מִזְרָחָה וּמִזְרָחָה הַמִּתְבִּיבִים :

וְלְחָתָן מִעְשָׂה אֱלֹהִים רָמָה וְהַטְכָּבָב 16
 מִכְתָּב אֱלֹהִים הוּא תְּרוּת עַל־הָלָחות :

וַיִּשְׁמַע יְהוָשָׁע אֶת־קֹל הָעָם בְּרָעָה יִבְרָע קְרִי
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מֹשֶׁה קֹל מִלְחָמָה בְּמִתְחַנָּה :

volck zu essen und zu trinken, und stunden auf zu spielen.
 * Cor. 10, 7.II. 7. Der HERR aber sprach zu Moze: Gehe, steige hinab; denn dein volck, das du aus Egyptenland geführet hast, hat verderbet.
 * 5 Mos. 9, 12.8. Sie sind schnell von dem wege getreten, den ich ihnen geboten habe. Sie haben ihnen ein gegossen kalb gemacht, und haben es angebetet, und ihm geopfert, und gesagt: Das sind * deine götter, Israel, die dich aus Egyptenland geführet haben.
 * 1 Kön. 12, 28.9. Und der HERR sprach zu Moze: Ich * sehe, daß es ein halsstarrig volck ist;
 * c. 33, 3. 5 Mos. 9, 13.10. Und nun lasz mich, daß mein zorn über sie ergrimme, und sie auffresse; * so will ich dich zum grossen volck machen.
 * 4 Mos. 14, 12.II. Moze aber * fischete vor dem HERRN, seinem Gott, und sprach: Ach HERR, warum will dein zorn ergrimmen über dein volck, das du † mit grosser kraft und starker hand hast aus Egyptenland geführet?
 * 4 Mos. 14, 13.Ps. 106, 23. † 2 Mos. 13, 3. 14.
 12. Warum sollen die Egypter sagen, und sprechen: Er hat sie zu ihrem unglück ausgeführt, daß er sie erwürgt im gebirge, und vertilge sie von dem erdboden? Rehre dich von dem grimm deines jorns, und sei gnädig über die bosheit deines volcks.

13. * Gedanke an deine diener Abraham, Isaac und Israel, † denen du bei dir selbst geschworen, und ihnen verheissen hast: Ich will euren samen mehren, wie die sterne am himmel; und alles land, das ich verheissen habe, will ich eurem samen geben, und sollens besitzen ewiglich.

* 5 Mos. 9, 27. † 1 Mos. 22, 16. ic.

14. Also gereuete den HERRN das übel, das er dräuete seinem volck zu thun.
 III. 15. Moze wandte sich, und stieg vom berge: und hatte zwei tafeln des zeugnisses in seiner hand, die waren geschrieben auf beider seiten.16. Und Gott hatte sie selbst gemacht, und selber die * schrift darein gegraben.
 * c. 31, 18. 5 Mos. 9, 10.

17. Da nun Jesua hörete des volcks geschrey, daß sie jauchzeten, sprach er zu Moze: Es ist ein geschrey im lager, wie im streit.

18. Er

18. Er antwortete: Es ist nicht ein geschrey gegen einander, derer die obliegen und unterliegen; sondern ich höre ein geschrey eines singetanges.

19. Als er aber nahe zum lager kam, und das kalb und den reigen sahe: ergrimmete er mit zorn, und warf die tafeln aus seiner hand, und zerbrach sie unten am berge.

20. Und nahm das kalb, das sie gemacht hatten, und verbrante es mit feuer, und zermalmte es zu pulver, und stäubte es auss wasser, und gab es den kindern Israel zu trinken. ^{*5 Mos. 9, 21.}

21. Und sprach zu Aaron: Was hat dir das volck gethan, daß du eine so grosse sünde über sie bracht hast?

22. Aaron sprach: Mein herr lasse seinen zorn nicht ergrimmen; Du weisest, daß dis volck böse ist.

23. Sie sprachen zu mir: Mache uns goiter, die vor uns her gehen: denn wir wissen nicht, wie es diesem mann Moses gehet, der uns aus Egyptenland geführet hat.

24. Ich sprach zu ihnen: Wer hat gold, der reisse es ab, und gebe es mir. Und ich warfs ins feuer; daraus ist das kalb worden.

IV. 25. Da nun Moses sahe, daß das volk los worden war (denn Aaron hatte sie los gemacht durch ein geschwätz, damit er sie sein wolte anrichten):

26. Trat er in das thor des lagers, und sprach; Her zu mir, wer den HERRN angehört. Da samleten sich zu ihm alle kinder Levi.

27. Und er sprach zu ihnen: So spricht der HERR, der Gott Israel; * Gürtet ein ieglicher sein schwert auf seine lenden, und durchgehet hin und wieder, von einem thor zum andern im lager; und erwürge ein ieglicher seinen bruder, freund und nächsten. ^{*1 Sam. 25, 13.}

28. Die kinder Levi thäten, wie ihnen Moses gesagt hatte; und fiel des tages vom volck drey tausend mann.

29. Da sprach Moses: Fülltet heute eure hände dem HERRN, ein ieglicher an seinem sohn und bruder; daß heute über euch der segen gegeben werde.

^{*5 Mos. 33, 9.}

V. 30. Des morgens aber sprach Moses zum volck: Ihr habt eine grosse

18. וַיֹּאמֶר אֲזִין כָּל עֲנֹתָכְךָ בְּבוֹרָה וְאֵין קֹול עֲנֹתָתְךָ לְשָׁבֵת קֹל עֲנֹתָ אֶלְכִי שָׁמָע :

19. וְרוֹד כַּאֲשֶׁר כָּרַב אֶל הַמִּחְנָה וְנִרְאָת אֶת־הָעֵגֶל וְמִתְּחַלֵּשׁ אֶת־הָעֵגֶל וְמִתְּחַלֵּת וְיִתְּהַרְאֶת מִרְאֵת־מֹשֶׁה וְנִשְׁלַח צִדְקוֹת קָרֵי מִירָן אֶת־הַלְּחָתָת וְיִשְׁבַּר אֶת־חַסְדָּם תַּחַת כְּהֶרְבָּה : וַיָּקַח אֶת־הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשָׂה וַיְשַׂרְפֵּ בָּאֵשׁ וַיְתַחַן עַד אֲשֶׁר־הַקָּן וַיָּזַר עַל־פָּנֵי הַפָּלִים וַיִּשְׁקַע אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל :

20. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן מִה־עֲשָׂת לְךָ הָעֵגֶל כִּי־הָבָאת עַל־יְהוָה רָעָה כִּי־חַטָּאת גְּדוּלָה :

21. וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־יְהוָה אָתָּה אֱלֹהִים אֶת־בְּרֵעָה יְהוָה :

22. וַיֹּאמֶר לְעֵגֶל הָעֵגֶל כִּי־בְּרֵעָה הוּא :

23. וַיֹּאמְרוּ לְיְהוָה עֲשֵׂה־לָנוּ אֶלְחִים אֲשֶׁר־יָלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי־זֶה מֹשֶׁה רָא־אֶת־הָעֵגֶל מִאָרֶץ מִצְרָיִם לֹא יָרַע־נוּ מִה־תְּהִרְתָּה לֹא :

24. וַיֹּאמֶר לְהָמִים לְמִי וְהַבְּחִרְבָּקָה וַיִּתְּנַנְּצָל לְיְהוָה אֲשֶׁר־כָּל־עֵגֶל הָוֹה :

25. כִּי־בְּרֵעָה אַהֲרֹן לְשִׁמְעָה בְּקִמְיהֶם :

26. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּשֻׁעָר הַמִּחְנָה וַיֹּאמֶר מַי :

27. לְיְהוָה אֱלֹהִים וַיָּאָסַפֵּ אֶלְיוֹן בְּנֵי לְוִי :

28. וַיֹּאמֶר לְהָמִים בְּרֵה־אָמֵר יְהוָה אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל שְׁמוֹ אִישׁ־חַרְבוֹ עַל־יְרֵנוֹ עֲבָרוֹ וְשָׁבוֹ מִשְׁעָר לְשֻׁעָר בְּמִחְנָה וְהַרְנוֹ אִישׁ־אָרֶת־אָחִיו וְאִישׁ אֶת־רָעוֹה וְאִישׁ אֶת־קָרְבָּו :

29. וַיֹּאמֶר הָעֵגֶל מֹשֶׁה מַלְאֵוּ יְרֵנוֹ הַיּוֹם לְיְהוָה כִּי־אִישׁ בְּבָנָיו וּבָנָיו וְלִתְחַת־עַלְיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה :

30. לְיְהוָה מִפְּחַדְתִּי וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־עֵגֶל כִּי־הָעֵגֶל סְעִינָה :

א a 3

אתם חטאتم חטאה גָּדוֹלָה וְעַתָּה אַעֲלָה
אל-ירוחה אוֹלֵךְ אֱכֹרֶה בְּعֵד חַטָּאתְכֶם :
וַיַּשְׁבֵּט מֹשֶׁה כָּל-יִהוּנָה וַיֹּאמֶר אַנְּאָ חַטָּאת :
הַעַם הַזֶּה חַטָּאת גָּדוֹלָה וְיַעֲשֵׂו לְהָם
אֱלֹהִי זָהָב : וְעַתָּה אַסְמַתֵּשָׂא חַטָּאתְם 32
וְאַסְמַת אָזְן מִחְנֵן בְּאָ מִסְפָּרֶה אֲשֶׁר
קָרְבָּתְךָ : וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה 33
מַיְّ אֲשֶׁר חַטָּאתְלִי אַמְתַּחַנִּי מִסְפָּרְיוֹ :
וְעַתָּה לְךָ נְתַחֵת רַעַם אֶל אֲשֶׁר 34
דִּבְרָתִי לְךָ חַנָּה מִלְאָכִי וְלֹךְ לְפִנְגָּךְ
וּבְנֻם פְּקָרְתִּי וּפְקָרְתִּי עַלְמָם חַטָּאתְם :
וְיַגְּנִיף יְהוָה אֶת-רַעַם עַל אֲשֶׁר עָשָׂוְתָּה
אֶת-הָעָגָל אֲשֶׁר עָשָׂה אַהֲרֹן : ס

sunde gethan; man, ich will hinauf steigen zu dem HERRN, ob ich vielleicht eure sunde versöhnen möge.

31. Als nun Mose wieder zum HERRN kam, sprach er: Ach, das volck hat eine grosse sunde gethan, und haben ihnen guldene götter gemacht.

32. Nun vergib ihnen ihre sunde: Wo nicht, so * tilge mich auch aus deinem buch, das du geschrieben hast. * Ps. 69,29.

33. Der Herr sprach zu Mose: Was? Ich will den aus meinem buch tilgen, der an mir sündiget.

34. So gehe nun hin, und führe das volck, dahin ich dir gesagt habe. Siehe mein * engel soll vor dir hergehen. Ich werde ihre sunde wohl heimsuchen, wenn meine zeit kommt heimzusuchen. * c. 13,21.

c.14,19. c.23,20,23. Es.63,9.

35. Also strafte der HERR das volck, daß sie das falsch hatten gemacht, welches Aaron gemacht hatte.

Das XXXIII. Capitel.

I. Der Israeliten busse. II. Gottes gespräch mit Mose in seiner hütten. III. Sichtbare gnaden-offenbarung.
וַיֹּרֶבֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לְהַעֲלָה אֶת
מִזְבֵּחַ אֶתְחַתָּה וְהַעַם אֶל-הַלִּידָה
מְאָרֶץ מִצְרָיִם אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר
בְּשִׁפְעָתִי לְאָבָרָהּ לִיצְחָק וּלְיעָקָב
לְאָמֵר לְרוּשָׁה אַתָּנְבָה :
וְשַׁלְחָתִי לְפִנֵּיכָה מִלְאָה וְגַרְשָׁתִי אֶרְצָה 2
הַכְּנַעֲנִי הַאֲמֹרִי וְרַחוּתִי וְהַפְּרוּי הַחֲנוּ
וְהַיְבוּסִי : אֶל-אֶרְץ זְבַת חָלָב 3
וְרַבְבָּשׂ כִּי לֹא אַעֲלָה בְּקָרְבָּךְ כִּי עַמְּךָ
קָרְשָׁה-עֲרָךְ אַתָּה פָּנָה אַכְלָה בְּרָהָה :
וַיִּשְׁמַע רַעַם אֶת-הַדְּבָרִים בְּהַר הַוָּה 4
וַיַּרְא בָּלוֹ וְלֹא שָׁׁעָד אֲשֶׁר עָרְדוּ עָלָיו :
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה אָמַר אֱלֹהִים בְּנֵר ה
יִשְׂרָאֵל אַתָּם עַם - קָשָׁה - עֲרָךְ בְּגַע
אַחֲרָךְ אַעֲלָה בְּקָרְבָּךְ וּכְלִיתָּךְ וְעַתָּה
חֹזֵר עֲרָרָךְ מַעְלָיךְ וְאַרְצָה מִתְּחַזֵּק
אָשְׁעָה - לְךָ : וַיַּתְנַצֵּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל 6
אֶרְצָ-עֲרָם מִתְּחַזֵּק :

Der HERR sprach zu Mose: Gehe, * zeuch von dannen, du und das volck, das du aus Egyptenland geführet hast; ins land, das ich † Abraham, Isaac und Jacob geschworen habe und gesagt, Deinem samen will ichs geben. * I Mos. 12, 1. † I Mos. 50, 24.

4 Mos. 32, 11.

2. Ich will vor dir her senden * einen Engel: und ausslossen die Cananiter, Amoriter, Heithiter, Pherester, Heviter und Jebusiter. * c. 32, 34. ic.

3. Ins land, da milch und honig innen fließt. Ich will nicht mit dir hinauf ziehen: denn du bist * ein halsstarrig volck, ich möchte dich unterwegens auffressen.

* c. 32, 9. c. 34, 9.

4. Da das volck diese böse rede hörete: trugen sie leide, und niemand trug seinen schmuck an ihm.

5. Und der HERR sprach zu Mose: Sage zu den kindern Israel, Ihr seyd ein halsstarrig volck; Ich werde einmal plötzlich über dich kommen, und dich vertilgen; Und nun lege deinen schmuck von dir, daß ich wisse, was ich dir thun soll.

6. Also thäten die kinder Israel ihren schmuck von sich vor dem berge Horeb.

II. 7. Mose aber nahm die häute, und schlug sie auf, außen ferne vor dem lager: und hiess sie eine häute des stifts. Und wer den HERRN fragen wolle, musste heraus gehen zur häute des stifts vor das lager.

8. Und wenn Mose ausging zur hätte: so stand alles volk auf, und trat ein ieglicher in seiner hätte thür; und sahen ihm nach, bis er in die hätte kam.

9. Und wenn Mose in die hätte kam: so kam die wolkenseule herneider, und stand in der hättenthür, und redete mit Mose.

10. Und alles volk sahe die wolkenseule in der hätte thür stehen: und stunden auf, und neigeten sich, ein ieglicher in seiner hätte thür.

II. Der HERR aber redete mit Mose von *angesicht zu angesicht, wie ein mann mit seinem freunde redet. Und wenn er wiederkehrte zum lager: so wisch sein diener Josua, der sohn Nun, der jungling, nicht aus der hätte. *4 Mos. 12, 8.

III. 12. Und Mose sprach zu dem HErrn: Siehe, du sprichst zu mir, führe das volk hinauf; und lässest mich nicht wissen, wen du mit mir senden wilst; so Du doch gesagt hast, ich kenne dich mit namen, und *hast gnade vor meinen augen funden.

*1 Mos. 6, 8. Luc. 1, 30.

13. Hab *ich denn gnade vor deinen augen funden, so las mich deinen weg wissen: damit ich dich kenne, und gnade vor deinen augen finde. Und siehe doch, daß dis volk dein volk ist. *c. 34, 9. † Ps. 103, 7.

14. Er sprach: Mein angesicht soll gehen, damit will ich dich leiten.

15. Er aber sprach zu ihm: Wo nicht dein angesicht gehet, so führe uns nicht von dannen hinauf.

16. Denn wobey soll doch erkant werden, daß ich und dein volk vor deinen augen gnade funden haben, ohne wenn du mit uns gehest? Auf daß ich und dein volk gerühmet werden vor allem volk, das auf dem erdboden ist.

17. Der HErr sprach zu Mose: Was du jetzt geredt hast, will ich auch thun; denn du hast gnade vor meinen augen funden, und ich kenne dich mit namen. *2 Tim. 2, 19.

18. Er aber sprach: So *lass mich deine herrlichkeit sehen. *Joh. 1, 14.

19. Und er sprach: Ich will vor deinem

7. סמְלָה יִשְׁחַח אֶת־הַאֲלֹהִים וְנִתְהַלֵּל מִתְהַלֵּל לְפִתְחָה וְרִיחָק מִן־הַפִּתְחָה וְכָרָא לְעַלְמָד וְהִזְּהָה כָּל־מִבְקָשׁ יְהוָה יִצְאֶל אֶל־אַهֲלָל כּוֹעֵד אֲשֶׁר מִתְהַרְן לְפִתְחָה:

8. וְהִזְּהָה בְּצָאת מֹשֶׁה אֶל־הַאֲלֹהִים יְקִוּמוּ כָּל־הָעָם וְנִצְבּוּ אֶל־שְׁפָתָח אַהֲרֹן וְהַבִּיטָּה:

9. אַחֲרֵי מֹשֶׁה עָרֵך־בַּאֲוֹהֶלְמָד: וְהִזְּהָה כָּבָא מֹשֶׁה הַאֲהָלָה יַרְדֵּן עַפְרוֹר הַעֲנָן:

10. וְעַמְדֵךְ פָּתָח הַאֲלֹהִים וְרַבֵּר עַמְדָמָשֶׁה: וְרִאה כָּל־הָעָם אֶת־עַפְרוֹר הַעֲנָן עַמְרָפָתָח הַאֲלֹהִים וְקַם כָּל־הָעָם וְהַשְׁתַחַוו:

11. אַישׁ פָּתָח אַהֲלָל: וְרַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פְּנִים אֶל־פְנִים כִּאֲשֶׁר יַדְבֵּר אֲישׁ אַל־רְעָהוֹ וְשַׁב אֶל־הַפִּתְחָה וְמִשְׁרָתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹנֵן נִעַר לֹא יִמְיִשְׁ מִתְוֹךְ:

12. הַאֲלָל: פ וְיֹאמְרָ מֹשֶׁה אֶל־הָעַל אֶת־הָעָם רְאָה אַתָּה אֱמֹן אֶל־יְהוָה רְהֹוי וְאַתָּה לֹא רְהֹועַתְנִי אֶת אֲשֶׁר תְּשַׁלֵּחַ עַמְיִ וְאַתָּה אָמַרְתָּ יְרֻעַתְךָ בְּשָׁם:

13. וְגַם־מִצְאָת חֹן בְּעִינֵינוּ: וְעַתָּה אָמַנָּא מִצְאָת חֹן בְּעִינֵיהֶن הַזְּרַעַנִי נָא אֶת־דְּרַכְךָ וְאַרְעָה לְמִתְעַן אִמְצָא־חֹן בְּעִינֵינוּ:

14. וְרִאה כִּי עַפְרוֹר הַגּוֹי הַתָּה: וְיֹאמְרָ פְנֵי טוֹ וְלֹכְבָּה וְהַנְּחַתְּךָ לְהָ: וְיֹאמְרָ אֶלְיוֹ אָסֵד אַזְּנֵךְ רְלָכִים אֶל־תַּעֲלֹנוּ מִזְוָה:

15. וּבְמִתְהַלֵּל אֶבְרָע אָפָ�א כִּי־מִצְאָת חֹן בְּעִינֵיכֶל אַנְטָה וְעַפְרוֹר הַלְוָא בְּלַכְתָּךְ עַפְנוֹ וְנַפְלִינָה אַנְטָה וְעַפְרוֹר מִכְלָל־הָעָם אֲשֶׁר עַל־פָּנֵי הָאַרְמָה:

16. כִּי־יֹאמְרָ הַזְּהָה אֶל־מֹשֶׁה צָמָת אֶת־הַדָּבָר הַזְּהָה אֲשֶׁר רְבָתָה אַעֲשָׂה כִּי־מִצְאָת חֹן:

17. בְּעִינֵינוּ זָקְנָה בְּשָׁם: וְיֹאמְרָ בְּעִינֵךְ תְּהִרְאָנִי נָא אֶת־כְּבָרָה: וְיֹאמְרָ אַנְטָה

אֱעָבֵר בְּלִי - טוֹבִי עַל - בְּנֵיךְ וּמִכְאָתִי
בְּשָׁם יְהוָה לְפָנֶיךְ וְחַנְתִּי אֶת - אֲשֶׁר
אָתָּנוּ וּרְחַמְתִּי אֶתְכָּךְ - אֲשֶׁר אָרְחָם :
וַיֹּאמֶר לֹא תִּנְלַל לְרוֹאֹת אֶת - פָּנָי כ
כַּי לֹא יְרַאֵנִי הָאָרֶם וְתִי :

וַיֹּאמֶר יְהוָה חֶנְתָּה מָקוֹם אַתָּי 21
וּמִצְבַּת עַל - הַצּוֹר :
וְהַיְהּ בַּעֲבָר בְּבָרֵי וּשְׁמוֹתָה בְּנַקְרָת 22
הַצּוֹר וַיַּשְׁכַּת בְּפִי עַלְךָ עַד - עַבְרֵי :
וְרִסְרָלְתִּי אֶת - פְּנֵי וּרְאִיתִי אֶת - אֶחָרֵי 23
פָּנֵי לֹא יְרַאֵנוּ :

Das XXXIV. Capitel.

I. Andere jwch tafeln. II. Gottes predigt von seiner gütte. III. Bekehrung. IV. Wiederholte Gesetze vom siissen brodt. Jahr feisten &c.
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה פִּסְלֵל-לְךָ שְׁנִינִי א
לְחַתָּא אֲבָנִים כְּרָאשִׁים וּכְתָבָתִי עַל -
הַלְּחַת אֶת-הַרְבָּרִים אֲשֶׁר חִיוּ עַל-הַלְּחָת
הַרְאָשִׁים אֲשֶׁר שִׁבְרָתִי : וְהַיָּה נָכֹז 2
לְבָקָר וּלְעַלִית בְּבָקָר אֶל-הָרָסִיבִי וּנְצַבְתִּי
לְשָׁם עַל - רָאשֵׁה הַהָרָה : וְאִישׁ לֹא - 3
יָעַלְהּ עַמְּךָ וְגַם-אִישׁ אֶל - יְרֵא בְּכָל -
הַהָר גַם דְּחַיאָן וְהַבָּקָר אֶל - יְרַעְוָה אֶל -
מִזְוֵל הַהָר הַחֹזֶא :
וַיִּפְסֶל שְׁנִינִי - לְחַת אֲבָנִים כְּרָאשִׁים 4
וַיִּשְׁלַמְמֵשָׁה בְּבָקָר וּנְעַלְלֵא לְהָרָסִיבִי
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אָתָּה וַיַּקְרֵחַ בִּידְךָ שְׁנִינִי
לְחַת אֲבָנִים : וַיַּרְא יְהוָה בְּעֵנֶה
וַיַּחֲצִיב עַפּוֹ שָׁם וַיַּקְרֵא בְּשָׁם יְהוָה :
וַיַּעֲבֵר יְהוָה עַל - פָּנָיו וַיַּקְרֵא 6
וְתִי יְהוָה אֶל רְחוּם וַיַּגְנֵן אֶת
אֲפִים וּרְבָב - חָסֵר וְאַמְתָת :

בְּנֵיךְ חָסֵר לְאֲלָמִים נְשָׂא עַזְזָן 7
וַפְּשֻׁעַ וְחַטָּאת וְנִקְתָּה לֹא יִנְקְתָּה

angesicht her alle meine gute gehen lassen,
und will lassen predigen des HERRN na-
men vor dir. Wem * ich aber gnädig bin,
dem bin ich gnädig : und wos ich mich er-
barme, des erbarme ich mich. * Röm. 9,15.

20. Und sprach weiter : Mein angesicht
kanst du nicht sehen : * denn kein mensch
wird leben, der mich siehet.

* c.19,21. Riche. 13, 12.

21. Und der HERR sprach weiter :
Siehe, es ist ein raum bey mir ; da sollt du
auf dem felsen stehen.

22. Wenn denn nun meine herrlichkeit
vorüber gehet, will ich dich in der felskluft
lassen stehen : und meine hand soll ob dir
halten, bis ich vorüber gehe. * c. 34,5,6.

23. Und wenn ich meine hand von dir
thue, wirst du mir hinten nachsehen : aber
mein angesicht kann man nicht sehen.

Capitel.

III. Bekehrung. IV. Wiederholte Gesetze vom V. Dece Moiss.

Und der HERR sprach zu Mose :
* Haue dir zwei steinerne tafeln, wie
die ersten waren ; daß ich die worte drauf
schreibe, die in den ersten tafeln waren, wel-
che du zerbrochen hast. * 5 Mos.10,1.

2. Und sey morgen bereit, daß du frühe
auf den berg Sinai steigest, und daselbst zu
mir tretest auf des berges spigen.

3. Und laß niemand mit dir hinaufstei-
gen, daß niemand gesehen werde um den
ganzen berg her : auch kein schaf noch rind
laß weiden gegen diesem berge. * c. 19, 12.

4. Und Mose lieb zwei steinerne tafeln,
wie die ersten waren : und stand des mor-
gens frühe auf, und stieg auf den berg Sinai,
wie ihm der HERR geboten hatte ; und
nahm die zwei steinerne tafeln in seine hand.
II. 5. Da kam der HERR hernieder, in
einer wolke : und trat daselbst bey ihm,
und predigte von des HERRN namen.

6. Und da der HERR vor seinem ange-
sicht überging, rieff er : HERR, HERR
Gott, barmherzig, und gnädig, und
geduldig, und von grosser gnad und
treue ; * c.20,6. 4 Mos.14,18. Neh. 9, 17.
Ps.86,5,15. Ps.103,8. Ps.145,8. Joel 2, 13.
Jon. 4, 2. Weish. 15, 1.

7. Der du bewahrest * gnade in
tausend glied, und ** vergibst mis-
sehat, übertretung und sunde, und
† vor welchem niemand unschuldig ist;
†† der

† der du die miffchatt der vater hain-
fuchst auf flieber und kinderflieber, des ins
dritte und vierte gild. * c. 20, 5. 6. 5 M. 5. 9.

c. 7, 9. Iker. 32, 12. * M. 7, 18. 19.
† Hebr. 9, 2. x. 11. 22 Mos. 20, 5. E. 18, 20.

8. Und sprach naegte sich elend zu der
erden, und betete ihn an, * 1 Sam. 24, 9.

9. Und sprach: Hab * ich, Herr, gna-
de vor deinen augen funden, so gehe der
HERR mit uns; denn es ist ein halsstar-
rig volk, das du unserer missethat und
fundn gnadig seyst, und lassest uns dein
erbe seyn. * 1 Mos. 18, 3. c. 19, 19.

† 2 Mos. 33, 3. 5 Mos. 9, 13.

III. 10. Und er sprach: Siehe, * Ich will ei-
nen bund machen vor alle deinem volk,
und will wunder thun, dergleichen nicht
geschaffen sind in allen landen, und unter
allen völckern; und alles volk, darunter
du bist, soll sehen des HERRENI werke;
denn wunderbarlich sols seyn, das Ich
bey dir thun werde. * Ps. 103, 7.

11. Halte, was Ich dir heute gebiete:
Siehe, ich will vor dir her ausstoßen die
Amoriter, Cananiter, Hethiter, Phere-
stiter, Heviter und Jebusiter.

12. Hüte dich, dass du * nicht einen
bund machest mit den einwohnern des lan-
des, da du einkommst: dass sie dir nicht ein
ärgerniss unter dir werden. * c. 23, 32. 2c.

13. Sondern * ihre altare sollst du umstür-
zen, und ihre gösen zerbrechen, und ihre
häaine auscotten. * c. 23, 24. 1 Mos. 35, 2.

14. Denn du * sollst keinen andern Gott
anbeten. Denn der Herr heisset ein ei-
ferer, darum, dass er ein eisriger Gott ist.

* c. 23, 24. c. 26, 5. 5 Mos. 4, 24.

15. Auf dass, wo du einen bund mit des
landes einwohnern machest; und, * wenn
sie huren ihren göttern nach, und opfern ih-
ren göttern: dass sie dich nicht laden, und
du von ihrem opfer esest; * 4 Mos. 25, 1. 2.

16. Und * nehmest deinen söhnen ihre
töchter zu weibern, und dieselben denn hu-
ren ihren göttern nach, und machen deine
söhne auch ihren göttern nachhuren.

* 4 Mos. 25, 1. Richt. 3, 6. 1 Kön. 11, 2.

17. Du * sollst dir keine gegossene götter
machen. * c. 20, 23. 3 Mos. 19, 4.

IV. 18. Das * fest der ungesäuerten brodte
soll du halten: Sieben tage sollst du un-
gesäuert brodt essen, wie ich dir geboten
habe, um die zeit des mondes Abib; † denn

פֶּקַד : עַזְזֵב אֲמֹתָה עַל - בְּנִיטָה
עַל - בְּנֵי בְּנִים עַל - שְׁלָשָׁם

עַל - רְבָעִים:

וְרַמְצֵד מְשֵׁה וַיָּקֹר אֶרְצָה, וַיַּחֲזֹה:

9. וַיֹּאמֶר אָם - נָא מִצְאָתִי חַן

בְּעִינֵיךְ אֲרַנִּי יְלָדָנָא אֲרַנִּי בְּקָרְבָּנוּ
כִּי עַם - קָשָׁה - עַרְףָ הָוָא וְסַלְחָתָה

לְעוֹגָנוּ וְלְחַטָּאתָנוּ וְנַחֲלָפָנוּ:

וַיֹּאמֶר הָנָה אָנָּנוּ פָּרָתָ בְּרִית נֶגֶר

כָּל - עַמְּךָ אַעֲשָׂה נְפָלָת אֲשֶׁר לֹא -

נְבָרָאוּ בְּכָל - הָאָרֶץ וּבְכָל - הָגּוּם וּרְאָה

כָּל - הָעָם אֲשֶׁר־אָתָּה בְּקָרְבָּו אַת־מְעַשָּׂה

יְהֹוָה, גַּוְנָרָא הוּא אֲשֶׁר אָנָּנוּ עֲשָׂה

11. עַמְּךָ: שְׁמָר־לְךָ אֶת אֲשֶׁר אָנָּנוּ מִצְוָה

הַיּוֹם הַנֶּגֶן גַּרְשֵׁנִיק מִפְנִיק אֶת - הָאָמָרִי

וְהַכְּנָעָנִי וְהַחֲתִיאִי וְהַפְּרוֹזִי וְהַחֲיוִי וְהַיְבוֹסִי:

12. הַשְּׁמָר לְךָ פָּנִים - תְּכִרְתָּה בְּרִית לְיֹשֵׁב

הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָתָּה בָּא עַלְיהָ פָּנִים

יְהֹוָה לְמוֹעֵד בְּלִרְבָּבָה:

13. כִּי אַתָּה מִזְבְּחָתָם תְּשִׁבְרֹן וְאַתְּ-אָשְׁרָיו תְּכַרְתָּן:

מִזְבְּחָתָם תְּשִׁבְרֹן וְאַתְּ-אָשְׁרָיו תְּכַרְתָּן:

רַשׁ וְנוֹחַ 14 כִּי לֹא תְשַׁתְּחַווּ לְאָלָה אֶחָר כִּי יְהֹוָה

קָנָא שְׁמוֹ אֶל קָנָא הוּא:

טו פָּנִים - תְּכִרְתָּה בְּרִית לְיֹשֵׁב הָאָרֶץ

וְהַנֶּגֶן אֶחָרָיו אֱלֹהִים וּנוֹבָחָו לְאֱלֹהִים

וְקָנָא לְהָאָמָרִי וְאַכְלָתָ מִזְבָּחָו:

16. וְלִקְחָתָ מִבְנִתוֹ לְבָנִיךְ וְנוֹו בְּנִתוֹ

אֶחָרָי אֱלֹהִין וְהַנֶּגֶן אֶת - בְּנִיר

אֶחָרָי אֱלֹהִין:

17. אֶלְهֵי מִסְכָּה לֹא תְعַשָּׂה - לְהָ:

18. אֶתְרִיגָּגְמְפִצּוֹתְתָהָשְׁמָנָה שְׁבָעַת נְמִים הָאָכָל

מִצְוֹת אֲשֶׁר צוִיתָה לְמוֹעֵד חַקְרָשָׁה אַבְּבָב

כִּי בְּחֶדֶשׁ הַאֲבִיב יֵצָא מִפְּנֵיכֶם :

כֹּל - פְּטַר רְחוּם לְיַ וְכֹל - מִקְנֶה ۲۰

אַתָּה כָּ

תֹּצֵר פְּטַר שָׂור וְשָׂה :

וְפְטַר חַמּוֹר תִּפְרַח בָּשָׂה וְאַסְ-לָא כ
תִּפְרַח וְעַרְמַתּוֹ כָּל בְּנֹר בְּנֶקֶל

תִּפְרַח וְלֹא יָרָא פְּנֵי רִיקָּם :

שְׁנַת יְמִים תַּעֲבֶר וּבַיּוֹם הַשְׁבִיעִי ۲۱

תַּשְׁבַּת בְּחַרִישׁ וּבְקַצִּיר הַשְׁבָת :

וְחַג שְׁבֻעוֹת תִּשְׁעַה לְךָ בְּנֹרַי ۲۲

קַצִּיר חַטִּים וְחַג בְּאַסִּיף תִּקְרַבְתָּ

הַשְׁנִיה :

שְׁלַשׁ פָּעָמִים בְּשָׁנָה יְרָאֶה כָּל - זְנוּרָה ۲۳

אָרָז - פְּנֵי הַאֲרוֹן יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל :

כִּי - אָוֹרִישׁ גּוֹיִם מִפְּנֵיכֶם וּהַרְחַבְתִּי אֶת - ۲۴

גְּבָלָה וְלֹא יְחַמֵּר אִישׁ אֶת - אֶרְצָה

בְּעַרְלָתָה לְרֹאֹת אֶת - פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיךְ

שְׁלַשׁ פָּעָמִים בְּשָׁנָה : לֹא - תִּשְׁחַט נָה

עַל - חַמֵּץ דָּם - יְבָחֵר וְלֹא יְלִין -

לְבָקָר זְבָח חַג הַפְּסָח : ۲۵

רָאשִׁית בְּכָרְיוֹן אַרְמַתָּה תְּבִיא

בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵיךְ לֹא - תִּבְשַׁל גָּנוֹ

בְּחַלְבָּה אֲפּוֹ : ۲۶

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹמֶשֶׁ בְּתַבְעַל - לְךָ אֶת -

הַרְבָּרִים הַאֲלָה פְּלַ עַל - פִּי הַרְבָּרִים

הַאֲלָה בְּרֹתִי אֶתְךָ בְּרִית וְאֶתְיִשְׂרָאֵל :

וְיֹהִי שָׁם עַם - יְהוָה אֶרְבָּעִים יוֹם ۲۷

וְאֶרְבָּעִים לִילָה לְחַם לֹא אֶלְל וּמִים

לֹא שְׁתָה וְינַתֵּב עַל - הַלְּחָת אֶת

רַבְּרִי תְּבִירִת עַשְׂרֵת הַרְבָּרִים :

וְיֹהִי בְּרִית מֹשֶׁה מִנְחָה בְּרַתְתּוֹ מִן -

הַכָּר וּמֹשֶׁה לֹא בָּרַע כֵּן קָרְנוֹן עֹז פְּנֵיכֶם

בְּרַבְּרוֹן אַתָּה :

in dem mond Abib ist du aus Egypten
gezogen. * c. 12, 15. c. 13, 6. c. 23, 15. † c. 13, 4.
5 Mof. 16, 1.

19. * Alles, was seine mutter am ersten
bricht, ist mein : was männlich seyn wird
in deinem viel, das seine mutter bricht, es
seh ochse oder schaf. * c. 13, 12. ic.

20. Aber den erstling des esels soll du
mit einem schaf lösen : wo du es aber
nicht lösest, so brich ihm das genick. Alle
erstgeburt deiner söhne soll du lösen. Und
† daß niemand vor mir leer erscheine.
* c. 13, 2. ic. † 5 Mof. 16, 16. ic.

21. Sechs tage sollst du arbeiten : am sie-
benten tage sollst du feiern, beyde mit pfü-
gen und mit ernten. * c. 20, 8. 9. ic.

22. * Das fest der wochen sollst du hal-
ten mit den erstlingen der weihenernte : und
das fest der einsammlung, wenn das jahr
um ist. * 5 Mof. 16, 10.

23. * Dreymal im jahr sollen alle manns-
namen erscheinen vor † dem herrscher, dem
HERRN und Gott Israel.

* c. 23, 17. 5 Mof. 16, 16. † Ps. 59, 14.

24. Wenn ich die heiden vor dir aus-
stossen, und deine grenze weitern werde : soll
niemand deines landes begehrn, bieweil
du hinauf gehest dreymal im jahr, zu er-
scheinen vor dem Herrn, deinem Gott. *

25. Du sollst das blut meines opfers nicht
opfern auf dem gesäuerten brodt : und das
opfer des osterfests soll * nicht über nacht
bleiben bis an den morgen. * c. 12, 10.

26. Das * erstling von den ersten früch-
ten deines ackers soll du in das haus des
HERRN, deines Gottes, bringen. Du
sollst † das böcklein nicht kochen, wenns
noch an seiner mutter milch ist.

* 5 Mof. 26, 2. ic. † 5 Mof. 14, 21.

27. Und der HERR sprach zu Mose :
Schreibe diese worte ; denn nach diesen
worten hab ich mit dir und mit Israel ei-
nen bund gemacht.

28. Und er war alda bey dem HERRN
* vierzig tage und vierzig nachte : und aß
kein brodt, und trank kein wasser. Und er
schrieb auf † die tafeln solchen bund, die
zehn worte. * c. 24, 18. ic. † 5 Mof. 4, 13. ic.

V. 29. Da nun Mose vom berge Sinai
ging, hatte er die groe tafeln des zeugnisses
in seiner hand : und wusste nicht, daß die
haut seines angeſichts glänzte, davon,
daß er mit ihm geredt hatte.

30. Und

וְכֹל־תְּבָנָה־לֵב בְּגַם יִכְאַזְבֶּן
אַתְּ כָּל־אֲשֶׁר צָהָה יְהוָה :

אֶת־הַמְשָׁבֵן אֶת־אַחֲלָיו וְאֶת־מִכְשָׁה אֶת־¹¹

קְרֵנוֹ וְאֶת־דְּקָרְנוֹ אֶת־בְּרִיחָו אֶת־¹² בְּרִיחָו כְּ

עַפְרוֹן וְאֶת־אַדְגָנוֹ אֶת־הַאֲרָן וְאֶת־¹³

בְּרִיאוֹ אֶת־חַכְפָּרָת וְאֶת־פְּרִיכָת הַפְּסָה :

אֶת־הַשְּׁלֹחַן וְאֶת־בְּקָרְנוֹ וְאֶת־כָּל־כָּלְיוֹ¹⁴

וְאֶת־לְחֵם הַפְּנִים : וְאֶת־מִלְרָת הַפְּאֹר¹⁵

וְאֶת־כְּלִילָה וְאֶת־נְרָתִיה וְאֶת־שְׁמִן רַפְאֹרָה :

וְאֶת־מִזְבֵּחַ הַקְטָרָה וְאֶת־בְּרִיאוֹ וְאֶת־שְׁמִן שְׂנוֹ¹⁶

הַמְשָׁחָה וְאֶת־קְמָרָת הַפְּסָוִם וְאֶת־מִסְךָ¹⁷

הַפְּחַח לְפִתְחָה הַמְפָשָׁקָן : אֶת־מִזְבֵּחַ¹⁸

הַעֲלָה וְאֶת־מִכְבָּר הַנְּחַשָּׁת אֲשֶׁר־לֹא אָתָּה־¹⁹

בְּרִיאוֹ וְאֶת־כָּל־כָּלְיוֹ אֶת־הַכְּבָרָה וְאֶת־כְּבָנוֹ :

אַתְּ קָלְעֵי הַחֶצֶר אַתְּ עַפְרוֹן וְאַתְּ²⁰

אַרְנִיה וְאַתְּ מִסְךָ שַׁעַר הַחֶצֶר :

אֶת־יְתֻלָּת הַמְשָׁבֵן וְאֶת־יְתֻלָּת הַחֶצֶר²¹

וְאֶת־מִיתְרִוּהָם : אֶת־בְּגָרִי הַשְּׂדָךְ²²

לְשָׁרֶת בְּקָרֵשׁ אֶת־בְּגָרִי הַקְרָשׁ לְאַהֲרֹן

הַלְּהֹן וְאֶת־בְּגָרִי בְּנֵי לְכָחָן : וְנִצְעָאֵי כְּ

כָּל־עֲדָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִלְפָנֵי מִשְׁהָה :

וַיָּבֹא כָּל־אֲשֶׁר־נִשְׁאָר לְבָבוֹ וְכָל־אֲשֶׁר־²³

גַּרְבָּה רְחוֹזָה תַּחַווּ הַבְּיאוּ אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה

לְמִלְאָכָת אַهֲלָה מוּעָר וְכָל־עַבְרָתוֹ

וְלְבְגָרִי הַקְרָשׁ : וַיָּבֹא הָאָנָשִׁים עַל־²⁴

הַפְּשִׁים כָּל־נְדִיבָה לְבָהְבָיאוּ חַח וְנוֹם

וְטוּבָת וְנוּמוֹ כָּל־כָּלִי זָהָב וְכָל־אַיִשׁ

אֲשֶׁר הַנִּירָה תְּנוּבָת זָהָב לְיְהוָה : וְכָל־²⁵

אִישׁ אֲשֶׁר־נִמְצָא אָתוֹ תְּכִלָּת וְאַרְגָּנוֹן

וְתוּלָת שְׁנִי וְשָׁשׁ וְעוּזִים וְעַלְתָּאֵלִים

מְאַנְמִים וְעַרְתָּה תְּחִשִּׁים הַכְּיָאוֹן כָּל־²⁶

מְרִים תְּרוּמַת לְסָחָה וְנִחְשָׁת הַבְּיאָה אֶת־

פְּרָמָעָה רְהֹת וְכָל־אֲשֶׁר־נִמְצָא אֲחֵי שָׁפִיט לְכָל־

פְּלָאכָת הַבְּקָרָה הַכְּיָאוֹן : וְכָל־אֲשֶׁר חַמְפָת־לְבָבָה

גְּדוּלָה טָהָר וְגַעֲנָא מִסְחָה אֶת־כְּחַלְבָה וְאֶת־גַּרְגָּרָה²⁷

אֶת־תְּלָעָת וְשָׁבָע וְאֶת־בְּשָׁשׁ :

10. Und wer unter euch verständig ist, der komme und mache, was der **HEH** geboten hat:

11. Nemlich die *wohnung mit † ihrer hütte und decke, rinden, brettern, tiegeln, seulen und füssen; *c.25,8. † c.39,13.

12. Die lade mit ihren stangen, den gandenstuhl und vorhang;

13. Den tisch mit seinen stangen, und alle seinem geräthe, und die schaubrodt;

14. Den leuchter zu leuchten, und sein geräthe, und seine lampen, und das öhl zum licht;

15. Den *räuchaltar mit seinen stangen, die salbe und specerey zum räuchwerck, das tuch vor der wohnung thür; *c.30,1.

16. Den brandopfersaltar mit seinem ehenen gitter, stangen, und alle seinem geräthe, das handfäß mit seinem fusse;

17. Den umhang des vorhofes mit seinen seulen und füssen, und das tuch des thors am vorhof;

18. Die nägel der wohnung und des vorhofes mit ihren seulen;

19. Die kleider des amts zum dienst im heiligen, die heiligen kleider Aarons, des priesters, mit dentkleidern seiner söhne zum priesterthum. *c. 28, 2. † c. 31, 10.

III. 20. Da ging die ganze gemeine der kinder Israel aus von Mose.

21. Und alle, die es gern und *williglich gaben, kamen und brachten das hebopfer dem **HEH**, zum werk der hütte des stifts und zu alle seinem dienst, und zu den heiligen kleidern. *c. 36,3.

22. Es brachten aber beyde mann und weib, wers williglich thät, heste, ohrenringen, ringe und spangen, und allerley gülben geräthe. Dazu brachte iedermann gold zur webe dem **HEH**.

23. Und wer bey ihm fand gele seide, scharlacken, rosinroth, weisse seide, ziegenghaar, röchliche widderselle, und dachselle: der brachte es.

24. Und wer silber und ers hub, der brachte zur hebe dem **HEH**. Und wer föremholz bey ihm fand, der brachte zu allerley werk des gottesdiensts.

25. Und welche verständige weiber waren, die wirkten mit ihren händen: und brachten ihre werke von geler seide, scharlacken, rosinroth, und weisser seide.

26. Und

26. Und welche werber folche arbeit tonnen, und willig dazu waren: die zuletzt ziegenhaar.

27. Die fürfen aber brachten ond, und eingefasste steine, zum leibrock und zum fülden: ^{* 1 Chron. 30, 8.}

28. Und spezeten, und otl zum lichtern, und pur selbe, und zu gutem räuchwerck.

29. Also brachten die kinder Israel williglich, beide mann und weib, zu allerley werk, das der HERR geboten hatte durch Mose, daß mans machen solte.

IV. 30. und Mose sprach zu den kindern Israel: Sehet, der HERR hat mit namen berussen den Bezaleel, den sohn Uri, des sohns Hur, vom stamm Juda;

^{* c. 31, 2. 1 Chron. 2, 20.}

31. Und hat ihn erfüllt mit dem Geist Gottes, daß er weise, verständig, geschickt sei zu allerley werk;

32. * Künstlich zu arbeiten am gold, silber und erg; ^{* c. 31, 4.}

33. * Edelstein schneiden und einsetzen, holz zimmern, zu machen allerley künstliche arbeit. ^{* c. 31, 5.}

34. Und hat ihm sein herz unterweiser, samet Ahaliah, dem sohn Ahisamach, vom stamm Dan. ^{* c. 31, 6.}

35. Er hat ihr herz mit weisheit erfüllt, zu machen allerley werk, zu schneiden, wircken, und zu sticken, mit geler seide, scharlacken, rosinroth, und weißer seide, und mit weben: daß sie machen allerley werk, und künstliche arbeit erfinden.

Das XXXVI. Capitel.

I. Ueberflüssige steuer. II. Versertigung der teppiche. III. Oberdecken, IV. Breiter, V. und vorhänge.

Ga arbeiteten * Bezaleel und Ahaliah, und alle weise männer, denen der HERR weisheit und verstand gegeben hatte, zu wissen, wie sie allerley werk machen solten zum dienst des heilighums: nach allem, das der HERR geboten hatte. ^{* c. 13, 2. c. 35, 30. 34.}

2. Und Mose rieff dem Bezaleel, und Ahaliah, und allen weisen männern, denen der HERR weisheit gegeben hatte in ihr herz: nemlich alle, die sich willig darterboten, und hirzu traten, zu arbeiten an dem werk.

3. Und sie nahmen zu sich von Mose alle hebe, die die kinder Israel brachten zu dem werk des diensts des heilighums,

6. וְכָל־הַשִּׁטִּים אֲלֵר בְּנֹא לְפָנֶיךָ אֶחָד

7. בְּחִכְמָה טָה אֶת־הַעֲמִים : וְבְשָׂام

רְבָא אֶת־אֱבִנֵי הַשְׁמָם וְאֶת־אֱבִנֵי

וְאֶת־הַשְׁמָן לְמַאוֹר וְלַשְׁמָן הַפְּשָׁחָה

וְלַקְּטוּרָה וְסְפִים : כָּל־אִישׁ וְאִשָּׁה

אֲשֶׁר נָרַב לִבְנֵם אֶתְךָ לְהַבְיאָ לְכָל־

הַפְּלָאָכָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לְעֹשֹׂת בִּידָךְ

מִשְׁחָה תְּבִיאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל נָרַב לְיהוָה : פ

ל וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רְאֵ קָרָא

יְהוָה בָּשָׂם בְּצָלָל בָּנָן־אִירִי בָּנָן־חוֹר

31. לְמַטָּה יְהוָה : וַיַּמְלֵא אָתוֹ רוח

אלְחָם בְּחִכְמָה בְּתִבְנוֹה וּבְרָעָת וּבְכָל־

32. מְלָאָכָה : וּלְחַשֵּׁב מְחַשֵּׁב לְעֹשֹׂת בְּוֹרֶב

וּבְכָסֶף וּבְנְחַשָּׁת : וּבְחַרְשָׁת אָבוֹן לְמַלְאָכָת

וּבְחַרְשָׁת עַז לְעֹשֹׂות בְּכָל־מְלָאָכָת

34. מְחַשְּׁבָת : וּלְהֹרְתָּת נָתָן בְּלִבְגּוֹ הוֹא

וְאַהֲלִיאָב בָּנָן־אֲחִיסְמָךְ לְמַטָּה־הַן :

לְה מַלְאָא אֶתְךָ חִכְמָת־לְבָב לְעֹשֹׂת כָּל־

מְלָאָכָה חַרְשָׁן וּחַשְׁבָן וּרְקָם בְּתִכְלָת

וּבְאַרְגָּמָן בְּתֻולָּת הַשְׁנִי וּבְשִׁשׁ וְאַרְגָּג :

עִשְׂיָה בְּלִמְלָאָכָה וּחַשְׁבִּי מְחַשְּׁבָת :

A. וְעַשָּׂה בְּצָלָל וְאַהֲלִיאָב וְכָל־אִישׁ

חִכְמָת־לְבָב אֲשֶׁר נָתָן יְהוָה חִכְמָה וּתִבְנוֹה

בְּהִמָּה לְרָעָת לְעֹשֹׂת אֶת־כָּל־מְלָאָכָת

עֲבָרָת הַקְּרָשָׁת לְכָל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה :

2. וַיֹּקְרָא מֹשֶׁה אֶל־בְּצָלָל וְאֶל־אַהֲלִיאָב

וְאֶל־כָּל־אִישׁ חִכְמָת־לְבָב אֲשֶׁר נָתָן יְהוָה

חִכְמָה בְּלִבְגּוֹ כָּל־אֲשֶׁר נָשָׂא לְבָבָו :

לְקָרְבָּה אֶל־הַפְּלָאָכָה לְעֹשֹׂת אֶתְךָ :

3. וַיֹּקְרָא מֶלֶפֶנִי מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַתְּרוּמָה

אֲשֶׁר תְּבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַלְאָכָת עֲבָרָת

הקרש לעשות אתה להם היליאו אליז
עוז נרבה בפרק בפרק: ויבא בכל-⁴
התקנים העשים את פלטאלכת הקראש
איש איש מפלאלכתו אשר הרמה העשים:
ויאמר אל-משה לאמר מרבים העם ה
להביה מורי העברה לפלאכה אישר-צפה
יהוה לעשות אתה: ויצו משה ויעברו ⁶
כל במחנה לאמר איש ואשה אל-ישוע
עוז מלאכה להרומות הקראש וככלא העם
מיה比亚: והפלאכה היהת רום לבלה-⁷
הפלאכה לעשות אתה וחורה: ס ויעשו ⁸
בלחכם-לב בעשי הפלאכה אהדרפנאי
עשרה וריעות שש נישור ותכלת וארגמן
וтолעת שני ברכים מעשה חשב עשה
אתם: ארך הירעה האחת שמונה ⁹
ושערם באפח ורחב ארבע באפח
הירעה האחת מורה אחת לבל-הירעה:
ויחבר אתרחמס הירעת אחת אל-אחת
וחמש וריעת חבר אחד אל-אחד: ויעש ¹¹
ללאת תולח על שפת הירעה האחת
מקצת במחברת בן עשה בשפת הירעה
וקיצוונה במחברת השנית: חמשים ¹²
ללאת עשה בירעה האחת וחמשם
ללאת עשה בקערת הירעה אשר
במחברת השנית מקבילת הללאת אחת
אל-אחד: ויעש חמשים קרסי זהוב ¹³
ויחבר ארץ-הירעת אחד אל-אחד
בקרסים ויהי המשכן אחר: פ ויעש ¹⁴
ירעת עזים לאלה על-המשכן עשתיר
עשרה וריעת עשראות: ארך הירעה טו
קאהת שלשים קאהה וארכע אמו לרב כירעה הארץ
סנה אחת לישען עשה הירען: וויהר אחד-הmesh ¹⁶
בריעת לזר ואה-רע הירעה לביר: ויעש לאה ¹⁷
חצאים על שער הירעה בירען בירען בירען בירען
לנאה עשרה גב-שען הירעה החלה חזקה: ויעש ¹⁸
גראן נחשון חמשים ליהר אחד-הmesh להר איה: ויעש
מכסה לאלה ערת אלים מאנפים ומכסה ¹⁹

כט בפסלה

עליה הרים מלמעלה:

ט

daß es gemacht würde: denn sie brachten alle morgen ihre willige gabe zu ihm.

4. Da kamen alle weisen, die am werck des heilgthums arbeiteten ein teglicher seines wercs, das sie machten;

5. Und sprachen zu Moze: Das volk bringet zuviel, mehr denn zum werck dieses diensts noth ist, das der HERR zu machen geboten hat.

6. Da gebot Moze, daß man russen ließ durchs lager: Niemand thue mehr zur hebe des heilgthums. Da hörete das volk auf zu bringen.

7. Denn des dings war gnug zu allerley werck, das zu machen war, und noch übrig.

II. 8. Also machten alle weise männer unter den arbeitern am werck, die wohnung, * zehn teppiche von gewirnter weißer seide, geler seide, scharlacken, rosinroth, Cherubim, künstlich. * c. 26, 1.

9. Die lange eines teppichs war acht und zwanzig ellen, und die breite vier ellen: und waren alle in Einer maß.

10. Und er hestete ie fünf teppiche zusammen, einen an den andern.

11. Und machte * gele schleufflein an eines teglichen teppichs ort, da sie zusammen gefüget werden: * c. 26, 4.

12. Je funfzig schleufflein an einen teppich, damit einer den andern fasse.

13. Und * machte funfzig guldene häcklein: und fügte die teppiche mit den häcklein einen an den andern zusammen, daß es Eine wohnung würde. * c. 26, 6.

III. 14. Und er machte * elf teppiche von ziegenhaaren, zur hütte über die wohnung: * c. 26, 7.

15. Dreyssig ellen lang, und vier ellen breit; alle in Einer maß.

16. Und fügete ihrer fünf zusammen auf einen theil, und sechs zusammen aufs ander theil.

17. Und machte ie funfzig schleufstein an teglichen teppich am ort, damit sie zusammen gehestet würden.

18. Und machte ie funfzig eherne häcklein, damit die hütte zusammen in eins gefüget würde.

19. Und machte eine * decke über die hütte von töthlichen widderfellen, und über die noch eine decke von dachsfellen. * c. 26, 14.

IV. 20. Und

IV. 20. Und machte * breiter zur wohnung von förenholz, die stufen sollen : * c. 26, 15.

21. Ein iegliches zween essen lang, und anderthalb essen breit;

22. Und an ieglichem zween zapfen, damit eins an das andre gefestet würde. Also machte er alle breiter zur wohnung :

23. Dass derselben bretter zwanzig gegen mittag standen.

24. Und machte vierzig silberne füsse darunter, unter ieglichem brett zween füsse an seinen zween zapfen.

25. Also zur andern seiten der wohnung, gegen mitternacht, machte er auch zwanzig bretter :

26. Mit * vierzig silbernen füssen, unter ieglich brett zween füsse. * c. 26, 21.

27. Aber hinten an der wohnung gegen den abend machte er sechs bretter ;

28. Und zwey andere, hinten an den zwei ecken der wohnung :

29. Dass ein iegliches der benden sich mit seinem ortbrett von unten auf geselle te, und oben am haupt zusammen käme, mit einer flammer ;

30. Dass der bretter acht würden, und sechzehn silberne füsse ; unter ieglichem zweien füsse.

31. Und er machte * riegel von förenholz, fünf zu den brettern auf der einen seite der wohnung : * c. 26, 26.

32. Und fünf auf der andern seite, und fünf hinten an, gegen dem abend.

33. Und machte die riegel, dass sie mit ten an den brettern durchin gestoßen wür den, von einem ende zum andern.

34. Und überzog die bretter mit golde : aber ihre rincken machte er von gold zu den riegeln, und überzog die riegel mit golde.

V. 35. Und machte den * vorhang mit den Cherubim dran, künstlich, mit geler sei de, scharlacken, rosinroth, und gewirnter weisser seide. * c. 26, 31.

36. Und * machte zu demselben vier seu len von förenholz, und überzog sie mit golde, und ihre köpfe von golde : und goß dazu vier silberne füsse. * c. 26, 32.

37. Und machte ein * tuch in der thür der hutte von geler seide, scharlacken, ro sinroth, und gewirnter weisser seide ge stickt ; * c. 26, 36.

כ ויעש את רצפתם לפלשׂן עצי אבץ

ב עמודים : עשר אמות ארך רצפת ואפה

בבזע האפה רחב הקرش האחו : שמן

דבז לקלש האחד משלבת את אל-

בבזע נעשה לכל קרש המשכן : ויעש

ארץ רקושים לפלשׂן עשרים קרשים

לפאת נגב ותימנה : ורביעים ארבע

כשר עשה פרח עשרים קרשים שני

אלפים תחת רצפת האחו לשני יתנו

לשני ארנים תחת רצפת רצפת האחו לשתי

כה יתנו : ולצלע המשכן יפה עשה ששוה קרשים :

צפון עשה עשרים קרשים : ורביעים

ארנים בסוף שני ארנים תחת רצפת

האחו ושני ארנים תחת רצפת :

וילרכתי המשכן יפה עשה ששוה קרשים :

ושני קרשים עשה למצעדים המשכן

ביבתים : ורווחתאמים נולמתה ונירבו

ל בנו עשה לשניהם לשני המקצת : וחו

שמנה קרשים וארנים בסוף ששוה עשר

ארנים שני ארנים שני ארנים תחת

רצפת האחו : ויעש בריחי עצי

שטוטים תמשת לkersי צלע - המשכן

האחת : וחמישה ברוחם לkersי צלע -

המשכן לירכתים יפה : ויעש ארץ

הבריח התיכון לבירה בתוכו הקושים

מן רקעה אל רקעה : ואת רקושים זרב

צפה זרב ואת בטבעת עשה זרב בתים

לברוחם ויצו ארץ - הבריחים והבר

לה ויעש ארץ - הרכבת חכלת ורגמן

וחולעת שני וושש משור מעשה חשב

36. עשה אמה גרים : ויעש אלה ארבעה שפונים :

ונצפים זהב ווירם זהב וונצף להם ארבעה ארבע

37. קסף : וונצף מטה לפוחת הכלת נירב ונאג

וחולעת שני וושש משור מעשה :

38 זָהָר־עֲמִינָהוּ חַמְשָׁלָה וְאֶת־זָהָרִים וְזָהָרָה בְּמִשְׁנָה
בְּתַשְׁקָהָהָם גָּבָה וְאֶת־זָהָרִים חַמְשָׁלָה בְּמִשְׁנָה :

Das XXXVII. Capitel.

I. Bandeslade, II. Gnadenfuß, III. Tisch, IV. Leuchter, V. Altar, VI. Galbböhle und Räuchwerk gemacht.
 וַיַּעֲשֵׂה בְּצַדְלָל אֶרְצֵה אַרְן עַצִּים שְׁטָמִים אֶת־
 אֶפְתָּחִים וְחַצִּים אֶרְבוֹן וְאֶפְתָּחִים וְחַצִּים רְחַבּוּ וְאֶפְתָּחִים
 וְחַצִּים קְמָתוּן : (יצפְּרִי וְחַבְּ טָהָר מְבִירִזְתָּ) וַיַּעֲשֵׂה
 וְמְחוֹזָב וַיַּעֲשֵׂה לוֹ וְרַחֲבָב סְבִיבָה : וַיַּצְאֵק לוֹ
 אֶרְבָּע טְבֻעָת זָהָב עַל אֶרְבָּע פְּעַמְתָּחוֹ וְשָׁתִי
 טְבֻעָת עַל־צְלָעוֹ הַאֲחַת וְשָׁתִי טְבֻעָת עַל
 צְלָעוֹ הַשְׁנִית : וַיַּעֲשֵׂה בְּרִי עַצִּים שְׁטָמִים
 וְזַעַף אֶתְמָם זָהָב : וַיַּכְאֵ אֶת־הַפְּרִים הַ
 בְּטְבֻעָת עַל צְלָעוֹ הַאֲחַת לְשָׁאת אֶרְצָה
 הַאֲרָנוֹן : וַיַּעֲשֵׂה כְּפָרָת זָהָב טָחוֹר אֶפְתָּחִים
 וְחַצִּים אֶרְבָּה וְאֶפְתָּחִים וְחַצִּים רְחַבָּה : וַיַּעֲשֵׂה
 שְׁנִי כְּרָבִים זָהָב מְקָשָׁה עַשְׂה אֶתְמָמָן מִשְׁנִי
 קְנֻעָות הַכְּפָרָת : בְּרוּב אֶחָר מִקְנָה מִזְוָה
 וּבְרוּב־אֶחָר מִקְנָה מוֹהָר־הַכְּפָרָת עַשְׂה
 אֶת־הַפְּרִים מִשְׁנִי קְנֻעָות : וַיַּחֲזֵק לוֹ קְצָתוֹ קָ
 הַכְּרָבִים פְּרָשִׁי גְּנָפִים לְמַעַלָּה סְכָכִים
 בְּגְנָפִים עַל־הַכְּפָרָת וּפְנִיהם אֲשֶׁר־אֶל־
 אֲחִיו אֶל־הַכְּפָרָת בְּתוּלָה פְּנֵי הַכְּרָבִים : פ
 וַיַּעֲשֵׂה אֶת־הַשְּׁלֹחָן עַצִּים שְׁטָמִים אֶפְתָּחִים
 אֶרְבוֹן וְאֶפְתָּחִים וְחַצִּים קְמָתוּן :
 וְזַעַף אֶתְמָם זָהָב טָחוֹר וַיַּעֲשֵׂה לוֹ וְרַחֲבָב סְבִיבָה :
 סְבִיבָה : וַיַּעֲשֵׂה לוֹ מִסְגָּרָת טְפִח סְבִיבָה :
 וַיַּעֲשֵׂה זָהָב לְמִסְגָּרָת סְבִיבָה : וַיַּצְאֵק לוֹ
 אֶרְבָּע טְבֻעָת זָהָב וְזָהָב וַיַּתְּנוּ אֶת־הַטְּבֻעָת עַל
 אֶרְבָּע הַפְּאָזִים אֲשֶׁר לְאֶרְבָּע רְגָלוֹ :
 לְעַמְתָּחָת הַמְּסִגְרָת בְּתוּלָה הַטְּבֻעָת בְּתַחַם :
 לְבָרִים לְשָׁאת אֶת־הַשְּׁלֹחָן : וַיַּעֲשֵׂה טוֹ
 אֶת־הַבְּרִים עַצִּים שְׁטָמִים וְזַעַף אֶתְמָם זָהָב
 לְשָׁארָת אֶת־הַשְּׁלֹחָן : וַיַּעֲשֵׂה אֶת־
 הַכְּלִים אֲשֶׁר עַל־הַשְּׁלֹחָן אֶת־קָעָרָתוֹ
 אֶת־כְּפָרָתוֹ וְאֶת־מִנְקִיתָו וְאֶת־דְּקָשָׁות
 אֲשֶׁר יִפְּה בְּתוּלָה זָהָב טָחוֹר : פ

38. Und fünf seulen dazu mit ihren
 köpfen, und überzog ihre köpfe und reisse
 mit golde, und fünf eheine füsse dran.

Und Bezaleel machte die * lade von
 förenholz: dritthalb ellen lang, an-
 derthalb ellen breit und hoch. * c. 25, 10.

2. Und überzog sie mit feinem golde, in-
 wendig und auswendig: und machte ihr
 einen guldene frans umher.

3. Und goß vier guldene rincken an ih-
 re vler ecken, auf leglicher seite zween.

4. Und machte stangen von förenholz,
 und überzog sie mit golde.

5. Und thät sie in die rincken an der la-
 den seiten, daß man sie tragen konte.

II. 6. Und machte den * gnadenstuhl von
 seinem golde: dritthalb ellen lang, und an-
 derthalb ellen breit. * c. 25, 17.

7. Und machte zween Cherubim von
 dichtem golde, an die zwey ende des gna-
 denstuhls,

8. Einen Cherub an diesem ende, den
 andern an jenem ende.

9. Und *die Cherubim breiteten ihre
 flügel aus, von oben her: und deckten
 damit den gnadenstuhl. Und ihre antliß
 stunden gegen einander, und sahen auf den
 gnadenstuhl. * c. 25, 23.

III. 10. Und er machte den * tisch von fören-
 holz: zwei ellen lang, eine elle breit, und
 anderthalb ellen hoch. * c. 25, 23.

11. Und überzog ihn mit feinem golde,
 und machte ihm einen guldene frans
 umher.

12. Und machte ihm eine leiste umher,
 einer hand breit hoch: und machte einen
 guldene frans um die leiste her.

13. Und goß dazu vier guldene rincken,
 und thät sie an die vier orte an seinen vier
 füssen:

14. Hart an der leiste, daß die stangen
 drinnen wären, da man den tisch mit trüge.

15. Und machte die stangen von fören-
 holz, und überzog sie mit golde: daß man
 den tisch damit trüge.

16. Und machte auch* von feinem golde
 das geräthe auf den tisch: schüssel, be-
 cher, kannen und schalen, damit man aus
 und einschentle. * c. 25, 29.

IV. 17. Und

IV. 17. Und machte den * leuchter von fel- nem dichten golde: daran waren der schaft mit röhren, schalen, knäusen und blumen.

* c. 25. 31. c. 35. 14.

18. Sechs röhren gingen zu seinen seiten aus, zu vogeliger seite drei röhren.

19. Drei schalen waren an leglichem rechte, mit knäusen und blumen.

20. An dem leuchter aber waren vier schalen, mit knäusen und blumen.

21. Je unter zwei röhren ein knäuff, daß also sechs röhren aus ihm gingen.

22. Und ihre knäusse und röhren dran, und war alles aus dichtem seinem golde.

23. Und machte die * sieben lampen mit ihren lichtschnäußen und löschnäpfen, von seinem golde. * c. 25. 37. 4 Mos. 8. 2.

24. Aus einem centner seines goldes machte er ihn, und alle sein geräthe.

V. 25. Er machte auch den * räuchaltar von förenholz, einer ellen lang und breit, gleich vierreckt: und zwei ellen hoch, mit seinen hörnern. * c. 30. 7.

26. Und überzog ihn* mit seinem golde: sein dach und seine wände rings umher, und seine hörner. Und machte ihm einen frank umher von golde. * c. 30. 3.

27. Und zween güldene rincken unter dem frank zu beiden seiten: daß man stan- gen drein thäte, und ihn damit trüge.

28. Aber die stangen machte er von fö- renholz, und überzog sie mit golde.

VI. 29. Und machte* die heilige salbe und räuchwerck von reiner specerey, nach apo- thekerkunst. * c. 30. 25. 35.

Das XXXVIII. Capitel.

1. Brandopfers altars, II. Handfasses III. und Hoses versetzung. IV. Summa dessen, so doran gewandt ist.

Und machte * den brandopfersaltar von förenholz: fünf ellen lang und breit, gleich vierreckt, und drey ellen hoch.

* c. 20. 24. c. 27. 1. 2 Chron. 1. 5.

2. Und machte* vier hörner, die aus ihm gingen, auf seinen vier ecken: und überzog ihn mit ers. * c. 27. 2.

3. Und machte allerley geräthe zu dem altar; * aschentöpfe, schauffeln, becken, freuel, kolpfannen: alles von ers. * c. 27. 3.

4. Und machte am altar * ein gitter, wie ein neg, von ers umher: von unten auf, bis an die hälften des altars. * c. 27. 4.

7. וְנִזְבַּח אֶת־עֲדָנָה גַּבְעָה מִקְלָת עַמְלָה
אֶת־צְפָלָה יְרֵכָה וְקִנְהָ בְּעֵיה כְּפֹתָרָה

מִצְרָה שְׁלָשָׂה קִנְהָ בְּנֵיה מִצְרָה הַשְׁנִי: לְשָׁאָה קִנְים עֲזָאים

וְשְׁלָשָׂה לְקִנְיָה מִלְחָמָה הַשְׁנִי: שְׁלָשָׂה

גְּבֻעִים מִשְׁקָרִים בְּקִנְהָ הַאַחֲרָה כְּפֹתָרָה
וּפְרָחָה וְשְׁלָשָׂה גְּבֻעִים מִשְׁקָרִים בְּקִנְהָ
אַחֲרָה כְּפֹתָרָה וּפְרָחָה בְּן לְשָׁשָׂת רְקִנִּים

בְּחִיצָאִים מִן־הַפְּנִירָה: וּבְמִנְחָה אַרְבָּעָה
גְּבֻעִים מִשְׁקָרִים כְּפֹתָרָה וּפְרָחָה:

21 וּבְפֹתָר תְּחִתָּה שְׁנִי רְקִנִּים מִפְנָה וּכְפֹתָר תְּחִתָּה־שְׁנִי
תְּחִתָּה שְׁנִי רְקִנִּים מִפְנָה וּכְפֹתָר תְּחִתָּה־שְׁנִי
רְקִנִּים מִפְנָה לְשָׁשָׂת רְקִנִּים מִפְנָה הַיְזָה

22 מִפְנָה: כְּפֹתָרִים וּכְנִנְתָּם מִפְנָה הַיְזָה
23 כָּלָה מִקְלָת אַחֲת וְחַבְטָה: וַיְעִשֵּׂה אֶת־
נְלִיחָה שְׁבֻעָה וּמִלְכָתָה וּמִחְתָּה וְחַבְטָה
24 טָהָרָה: כָּבֵד וְחַבְטָה עֲשָׂה אַתָּה וְאַתָּה
בְּהַכְלִילָה: פְּ וַיְעִשֵּׂה אֶת־מִזְבֵּחַ הַקְרָבָה
עַצְיָ שְׁטִים אַמְתָה אַרְכָּו וְאַמְתָה רְחַבּוּ רְבֻועָה
וְאַמְתִּים קִמְתָה מִפְנָה הַוְיָה קְרָבָתוֹ:

26 וְזָרָף אָנוֹ זָרָב טָהָר אֶת־פְּנֵי זָאת־קְרָבָתוֹ פְּנֵי וְאַתָּה
27 בְּרָכָיו וְגַעַש לְזָה וְרַבְּבָבָקָר: וְשָׁהִי פְּנֵי זָהָב
שְׁשָׁה־לְזָה בְּמִזְבֵּחַ לְזָה עַל שְׁעֵץ צְלִינְדָּר עַל שְׁבָבָה צְדָקָה
28 לְבָתִים לְבָתִים לְשָׂאָה אַתָּה בְּהָם: וַיְעִשֵּׂה אֶת־בְּבָדִים נְצָבָה
29 שְׁבָבָים וְזָרָף אַמְתָה זָהָב: וַיְעִשֵּׂה אַתָּה שְׁמַן מִקְרָבָה
קְרָבָה וְאַתָּה־קְרָבָה בְּפָנָים טָהָר מִשְׁמָרָה רְקִמָּה:

VIII. Capitel.

A und übersetzung. IV. Summa dessen, so doran gewandt ist.

1. und übersetzung. A und übersetzung. A und übersetzung. A und übersetzung. A und übersetzung.

2. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung.

3. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung.

4. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung.

5. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung. und übersetzung.

וילק ארבע עתבעות באדר בעזוקזון למכברת
הנחות בחתם לבנים : ויעש אַרְצָה ⁶
הברים עצי שטים וויצו אתם נחות :
ויבא אֶת־הברים בטבעת על צלעות ⁷
הפיבח לשאת אותו בהם נבוב לחות עשה
אתו : ס ויעש את הפעם נחתות ⁸
כנו נחתת במראות רצבתאות אשר צבאו
פתח אחל מזרע : ס ויעש אַת־הַחִצָּר ⁹
לפאות : נגב תימנה קלעי החצר שוש
מושור מאה באפהה : עפורייהם עשרים י
וארניהם עשרים נחתת וו העטודים
וחשיקיהם כסף : ולפאות צפונן מאה ¹¹
באפהה עפורייהם עשרים ואניהם עשרים
נחתת וו העמורים וחשיקיהם כסף :
ולפאות ים קלעים חמישים באפות ¹²
עמוריהם עשרה וארניהם עשרה וו
העמרים וחשיקיהם כסף : ולפאות ¹³
קרמה מוגרה אמה אל הפתח עפורייהם
חמש עשרה אמה עפוריים שלשה
וארניהם שלשה : בל קלעי החצר ¹⁵
סביב שיש משור : והארנים לעפוריים ¹⁶
נחתת וו העמורים וחשיקיהם כסף
וציפוי באשייהם כספי וهم מוחשיים כספה
בל עמרי החצר : ומסה שער החצר ¹⁸
מעשה רקלם תכלת וארכמן ותולעת שני
ושיש משור מעשרים אפה אריה וקומה
ברחוב חמיש אמות לעומת קלעי החצר :
ועפורייהם ארבעה וארניהם ארבעה ¹⁹
נחות וויהם כספי וציפוי ראשיתם
וחשיקיהם כספי : וכל היחורה למשתן כ
אליה פקורי תמשן משך הערת אשר ²⁰

5. Und gos vier rinden an die vier otte
des ehernen gitters zu stangen.
6. Dieselben machte er von forenholz,
und überzog sie mit erz.
7. Und thät sie in die rincken an den sel-
ten des altars, daß man ihn damit trüge;
und * machte ihn inwendig hohl. * c.27,8.
II. 8. Und machte * das handfæß von erz,
und seinen fuß auch von erz: gegen den
weibern, die vor der thür der hutte des
stifts dienten. * c. 30, 18,1c.
III. 9. Und er machte einen vorhof* gegen
mittag mit einem umhang, hundert ellen
lang, von gezwirnter weisser seide. *c.27,9.
10. Mit ihren zwanzig seulen, und
zwanzig füssen von erz: aber ihre knäusse
und reiffe von silber.
II. Desselben gleichen gegen mitternacht
hundert ellen mit zwanzig seulen, und
zwanzig füssen von erz: aber ihre knäusse
und reiffe von silber.
12. Gegen dem abend aber funfzig ellen,
mit zehn seulen, und zehn füssen: aber
ihre knäusse und reiffe von silber.
13. Gegen dem morgen aber funfzig ellen.
14. Fünfzehen ellen auf ieglicher seite
des thors am vorhof, ie mit drey seulen
und drey füssen.
15. Und auf der andern seite funfzehen
ellen: daß ihrer so viel war an der einen
seite des thors am vorhofs, als auf der
andern, mit *drey seulen und drey füssen.

- * c. 27, 15.
16. Daß alle umhänge des vorhofs wa-
ren von gezwirnter weisser seide,
17. Und die füsse der seulen von erz:
und ihre knäusse und reiffe von silber, also,
daß ihre köpfe überzogen waren mit silber.
Aber ihre reiffe waren silbern an allen
seulen des vorhofs.
18. Und das * tuch in dem thor des vor-
hofs machte er gestickt, von geler seide,
scharlacken, rosinroth, und gezwirnte: weis-
ser seide: zwanzig ellen lang und fünf el-
len hoch, nach der maß der umhänge des
vorhofs. * c. 27, 16.

19. Dazu vier seulen, und vier füsse von
erz: und ihre knäusse von silber, und ihre
köpfe überzogen, und ihre reiffe silbern.
20. Und alle nägel der wohnung und des
vorhofs ringsrum waren von erz.
IV. 21. Das ist nun die summa zu der woh-
nung des zeugnisses, die erzählt ist, wie
Mose

Mose gesage hat, zum gottesdienst der leviten, unter der hand Ithamar, Aarons, des priesters, sohn:

22. Die *Begaleel, der sohn Uri, bes sohns Hur, vom stamm Juda, mache; alles, wie der HERR Mose geboten hatte; *c. 36, 1.

23. Und mit ihm *Ahaliah, der sohn Uziamach, vom stamm Dan, ein meister zu schneiden, zu wirken, und zu sticken, mit geler seide, scharlacken, rosinroth, und weisser seide. *c. 31, 6. c. 35, 34. c. 36, 1. 2.

24. Alles gold, das verarbeitet ist in diesem ganzen werk des heilighums, das zur webe gegeben ward, ist neun und zwanzig centner, sieben hundert und dreissig sekel, nach dem sekel des heilighums.

25. Des silbers aber, das von der gemeine kam, war hundert centner, tausend, sieben hundert, fünf und siebenzig sekel, nach dem sekel des heilighums.

26. So manch haupt, so manch halber sekel, nach *dem sekel des heilighums: von allen, die gezehlet wurden, von zwanzig jahren an und driüber, sechs hundert mal tausend, drei tausend, fünf hundert und fuenfzig. *c. 30, 13.

27. Aus den hundert centnern silbers gos man die füsse des heilighums, und die füsse des vorhangs: hundert füsse aus hundert centnern, je einen centner zum fuß.

28. Aber aus den tausend, sieben hundert, und fünf und siebenzig sekeln wurden gemacht der seulen knäusse, und ihre köpfe überzogen, und ihre reisse.

29. Die webe aber des erhes war siebenzig centner, zwey tausend und vier hundert sekel.

30. Daraus wurden gemacht die füsse in der thür der hütte des stifts, und der ehere altar, und das eherne gitter dran, und alles geräthe des altars.

31. Dazu die füsse des vorhofs, ringsrum, und die füsse des thors am vorhof: alle nägel der wohnung, und alle nägel des vorhofs ringsrum.

Das XXXIX. Capitel.

I. Priesterliche amtskleider.

Über von der gelen seide, scharlacken und rosinroth, machten sie Aarons amtskleider zu dienen im heilighum: wie der HERR Mose geboten hatte.

*c. 28, 4. c. 31, 10. c. 35, 19.

II. Des ganzen werks vollendung.

וְמִן־הַתְּכִלָּת וְהַאֲגָמָן וְהַוּלָּעָת הַשְׁנִי עֹשֵׂה בְּגַרְיִי־שָׁרוֹר לְשֻׁרֶת בְּקָרְשׁ וְיַעֲשֵׂי אֶת־בְּגַרְיִי הַקָּרְשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן בְּאַשְׁר צְבָחָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ

וְיָעַשׂ אֶרְצָהּ הַאֲפָרׁ זָהָבּ חִכְלָהּ וְאַרְזָמָןּ ²
וְתּוֹלְעָדָהּ שְׁנִי וְשֻׁשָׁ מְלָחוֹרּ :

וַיַּרְקֹעַ אֶת־פְּתִין הַקְּבָבּ וְכָאֵשׁ פְּתִילָהּ
לְעִשּׂוֹת בְּתוֹךְ הַתְּכִלָּתּ וּבְתוֹךְ הַאֲגָמָןּ

וּבְתוֹךְ תּוֹלְעַת הַשְׁנִי וּבְתוֹךְ הַשְׁשָׁ מְעַשָּׂהּ
חַשְׁבָּ : כְּחַפְתָּ עַשְׂוֹלָהּ חַבְלָהּ עַל־שְׁעִירָה

קָצֹוֹתָןּ חַבְרָ : וְחַשְׁבָּ אֶפְרָאִים אֲשֶׁר הַקְּזֹוֹתָןּ קְ
עַלְיוֹ מִפְנֵי הוֹאָ כְּמְעַשָּׂהּ זָהָבּ חִכְלָהּ
וְאַרְזָמָןּ וְתוֹלְעַת שְׁנִי וְשֻׁשָׁ מְלָחוֹרּ כַּאֲשֶׁר

צָהָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה : סּ וְיָעַשׂ ⁶

אֶת־אֲבָנִי חַשְׁמָם מִסְבַּתּ מְשִׁבְצָתּ זָהָבּ
מִפְתְּחוֹתָ פְּתִינוֹתָןּ חַוְתָּם עַל־שְׁמוֹתָ בְּנֵי

יִשְׂרָאֵלּ : וַיְשַׁם אֶתְםָ עַל־נְתִמְרָתָ ⁷
הַאֲפָרָ אֲבָנִי זְבּוֹןָ לְבָנִי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר

צָהָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה : פּ וְיָעַשׂ אֶרְצָהּ ⁸

הַחַשָּׁן מְעַשָּׂהּ חַשְׁבָּ כְּמְעַשָּׂהּ אֲפָרָ זָהָבּ
חִכְלָהּ וְאַרְזָמָןּ וְתוֹלְעַת שְׁנִי וְשֻׁשָׁ מְלָחוֹרּ :

רְבִיעָה יְהָה בְּפִזְוֵל עַשְׂוֹ אֶת־חַחְשָׁן וְרוֹתָ ⁹
אַרְפָּוּ וּוֹרָתּ רְחַבּוֹ בְּפִזְוֵלּ : וַיְמַלְאָוֹתָי

אַרְבָּעָה טְוּרוֹ אַבָּן טָוֹר אַרְבָּם פְּטָרָהּ
וּבְרַקְרַבּ תְּטוּרָהּ הַאֲחֶרָה : וְהַטּוּרָהּ שְׁנִי ¹⁰

נְפָהּ סְפִירָ וְגִלְלָסָהּ : וְהַטּוּרָהּ הַשְׁלִישִׁי ¹¹
לְשָׁם שְׁבָוּ וְאַחֲלָמָהּ : וְהַטּוּרָהּ הַרְבָּעִי ¹²

תְּרִשְׁישָׁ שָׁהָם וְשָׁפָהּ מִוסְבַּתּ מְשִׁבְצָתּ

זָהָבּ בְּמַלְאָתָם : וְהַבָּבָבּ עַל־שְׁמָתָ ¹³

בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הַגָּהָ שְׁוּתִים עַשְׂרָה עַל־

שְׁמָתִים פְּתִוחָהּ חַתָּם אִישׁ עַל־שְׁמָוֹתָ

לְשָׁנִים עַשְׂרָ שְׁבָטָהּ : וַיְעַשֵּׂה עַל־טוֹ

הַחְשָׁן שְׁרַשְׂרָתּ גְּבָלָתּ מְעַשָּׂהּ עַבְתָּ

זָהָבּ טְרוֹרָהּ : וַיְעַשֵּׂה שְׁתִּי מְשִׁבְצָתָ ¹⁴

זָהָבּ וְשְׁתִּי טְבָעָתּ זָהָבּ וְחַנְתָּןּ אֶרְצָהּ
שְׁתִּי הַטְּבָעָתָהּ עַל־שְׁנִי קְצֹותָ הַחְשָׁןּ :

וַיַּתְּגַנֵּן שְׁתִּי הַעֲבָתָהּ הַזָּהָבּ עַל־שְׁתִּי ¹⁵
הַטְּבָעָתּ עַל־קְצֹותָ הַחְשָׁןּ :

2. Und er mache den * leibrock mit
gold, geler seide, scharlacken, rosinroth,
und gezwirnter weisser seide. * c. 28, 6.

3. Und schlug das gold, und schnitt zu
faden, daß mans künstlich wirken könne
unter die gele seide, scharlacken, rosinroth,
und weisse seide:

4. Das mans auf beydien achseln zusam-
men fügte, und an beydien seiten zusam-
men bünde. * v. 7. c. 28, 7.

5. Und sein* gurt war nach derselben
kunst und werck von gold, geler seide, schar-
lacken, rosinroth, und gezwirnter weisser
seide; wie der HERR Mose geboten
hatte. * c. 28, 8.

6. Und sie machten* zween onychsteine,
umher gefasset mit gold, gegraben durch
die steinschneider, mit den namen der kin-
der Israel. * c. 28, 9.

7. Und heftete sie auf die schultern des
leibrocks, daß es steine seyn zum gedäch-
tniß der kinder Israel; wie der HERR
* Mose geboten hatte. * c. 28, 12.

8. Und sie machten das* schildlein nach
der kunst und werck des leibrocks von gold,
geler seide, scharlacken, rosinroth, und ge-
zwirnter weisser seide: * c. 28, 15.

9. Das es viercrect und zwiesach war,
einer hand lang und breit.

10. Und fülleten es mit vier* riegen stei-
nen: Die erste riege war ein sarder, topa-
ser, und smaragd; * c. 28, 17.

11. Die andere, ein rubin, sapphir, und
demant;

12. Die dritte, ein lincurer, achat, und
amethyst;

13. Die vierte, ein türctis, onycher, und
jaspis; umher* gefasset mit golde in allen
riegen. * c. 28, 20.

14. Und die steine stunden nach den zwölf
namen der kinder Israel, gegraben durch
die steinschneider: ein ieglicher seines na-
mens, nach den zwölf stämmen.

15. Und sie machten am * schildlein tet-
ten, mit zwey enden von seinem golde;
* c. 28, 22.

16. Und zweo güldene spangen, und zwee
en güldene ringe: und hefteten die zween
ringe auf die zweo ecken des schildleins.

17. Und die zweo güldene ketten thäten
sie in die zween ringe auf den ecken des
schildleins.

18. Über

18. Aber die zwei ecken der fetten thäten sie an die zwei sprangen, und hesteten sie auf die ecken des leibrock's gegen einander über.
19. Und machten zween * andere guldene ringe, und hesteten sie an die zwei andere ecken des schildleins an seinen ort, daß es sein anlage auf dem leibrock. * c. 28, 26.
20. Und machten zween andere guldene ringe, die thäten sie an die zwei ecken unten am leibrock gegen einander über, da der leibrock unten zusammen gehet:
21. Dß das schildlein mit seinen ringen an die iinge des leibrocks geknüpft würde, mit einer gelen schnur, daß es auf dem leibrock hart anlage, und nicht von dem leibrock los mürde; wie der HERR Mose geboten hatte.
22. Und er machte den * seidenrock zum leibrock, gewircket gans von geler seide.
* c. 28, 31.
23. Und sein loch oben mitten inne: und eine borte ums loch her gefalten, daß er nicht zerrisse.
24. Und sie machten an seinen saum granatäpfel von geler seide, scharlacken, rosinroth, und gezwirnter weisser seide.
25. Und machten schellen von seinem golde: die thäten sie zwischen die granatäpfel rings umher, am saum des seidenrocks.
26. Je ein * granatäpfel und eine schelle um und um am saum: darin zu dienen, wie der HERR Mose geboten hatte.
* c. 28, 34.
27. Und machten auch die * engen röcke, von weisser seide gewircket, Aaron und seinen söhnen:
* c. 28, 39. 40.
28. Und den hut von weisser seide, und die schönen hauben von weisser seide, und niederkleider von gezwirntem weissen leinwand:
29. Und den gestickten gürtel von gezwirnter weisser seide, geler seide, scharlacken, rosinroth; wie der HERR Mose geboten hatte.
30. Sie machten auch das stirmblatt an der heiligen crone von seinem golde, und gruben schrift drein: Die heiligkeit des HERRN.
31. Und bunden eine gele schnur dran, daß sie an den hut von obenhör gehetet würde: wie * der HERR Mose geboten hatte.
* c. 28, 37. c. 29, 6.
8. וְאָתָה שְׁנִי קְדוּשָׁה שְׁנִי הַעֲלֹתָה נָרְנוּ עַל־שְׂעִיר הַמְשֻבְצָה וַיְהִנֵּם עַל־כְּחֹתֶת הַאֲפָר
9. אֶל־מִזְבֵּחַ פָּנָיו: וַיַּעֲשֵׂו שְׁתֵּי טְבֻעוֹת שְׁתֵּי טְבֻעוֹת עַל־זָהָב שְׁפָתָה אֲשֶׁר אָל־עַבְרַת הַאֲפָר בִּיתָה:
כִּי יַעֲשֵׂו שְׁתֵּי טְבֻעָת זָהָב וַיְהִנֵּם עַל־שְׂעִיר כְּחֹתֶת הַאֲפָר מִלְמְטָה מִפּוֹלֶת פָּנָיו לְעַמְתָּה
10. מִפְּגַּבְרָה מִמְּפָעַל לְחַשֵּׁב הַאֲפָר: וַיַּרְכֵּס אֶת־חַשְׁמָן אֶת־מְעַיל אֶת־חַשְׁמָן מִתְבָּעַת הַאֲפָר בְּפִתְּלִיל תְּכִלָּת לְרוּחַ עַל־חַשְׁמָן חַשְׁמָן וְלֹא־דִּין הַחַשְׁמָן מִלְלָה הַאֲפָר כִּי־אָשֶׁר צָוָה
11. יְהוָה אֶת־דְּמָשָׁה: פְּ וַיַּעֲשֵׂו אֶת־מְעַיל כְּלֵיל תְּכִלָּת
12. הַאֲפָר מִעֲשָׂה אָרְגֵן כְּלֵיל תְּכִלָּת: וּפְרִ
הַמְּעַיל בְּחוֹזֶכֶת תְּחִרְאָה שְׁפָרְלָפִי סְבִיב
13. לֹא יִקְרַע: וַיַּעֲשֵׂו עַל־שְׂלֵלִי הַמְּעַיל רְמוּנִי תְּכִלָּת וְאֶרְגָּמָן וְתוֹלְעָת שְׁנִי מִשְׁמָר:
כִּי וַיַּעֲשֵׂו פְּעַמְנִי זָהָב וְתְּחִרְאָה וְיִתְנַזֵּן אֶת־
הַפְּעַמְנִים בְּתוֹךְ הַרְמָנִים עַל־שְׂלֵלִי
14. הַמְּעַיל סְבִיב בְּתוֹךְ הַרְמָנִים: פְּעַמְנִי
וּרְפָּנִים פְּעַמְנִים וּרְפָּנִים עַל־שְׂלֵלִי הַמְּעַיל סְבִיב
לְשָׁרַת כִּי־אָשֶׁר צָוָה יְהוָה אֶת־דְּמָשָׁה: ס
15. וַיַּעֲשֵׂי אֶת־הַקְתָּנָה שְׁשׁ מִעֲשָׂה אָרְגֵן
16. לְאַחֲרֵן וְלְבָנָיו: וְאֶת־הַמְּגַנְפָּת שְׁשׁ
וְאֶת־פָּארִי הַמְּגַבְּעָת שְׁשׁ וְאֶת־מְכַנְסִי
17. הַבְּרִק שְׁשׁ מִשְׁמָר: וְאֶת־הַאֲבָנָת שְׁשׁ
מִשְׁמָר וְתְּכִלָּת וְאֶרְגָּמָן וְתוֹלְעָת שְׁנִי
כְּעַשֶּׂר רְקָם כְּאֶשֶׁר צָוָה יְהוָה אֶת־
18. לְמֹשֶׁה: ס וַיַּעֲשֵׂי אֶת־צִיצִים
נְגַר־הַקְרָבָה זָהָב טְהוֹר וְיִכְתּוּבָה עַל־זָהָב
מְכַתֵּב פְּתֻוחִי חַזְמָת גַּרְשָׁן לִיהְוֹה:
19. וַיִּתְנַזֵּן עַל־זָהָב בְּתִיל תְּלָלָת לְתָהָר
עַל־הַמְּגַנְפָּת מִלְמְעַלָּה כְּאֶשֶׁר
20. צָוָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס

וְהַכְלִיל עַל־עֲבָדָת מִשְׁמָנָה לְמֹעֵד יְמִינָה³⁸
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל אֲשֶׁר צָוָה יְהוָה אֱלֹהִים
מִשְׁה בֶּן־עַשְׂׂיוֹ פָּנִיבוּ אֶת־הַמִּשְׁכָן³³
אֶל־מִשְׁחָה אֶת־הַאֲהָל וְאֶת־כָּל־כָּלָיו³⁴
קָרְסֵיו קְרֵשׁו בְּרִיחָו וְעַפְרוֹנוּ וְאַרְגְּנוּ³⁵ בְּרִיחָו כְּ
וְאֶת־מִכְסָה עַרְתָּה וְפַחַדְשָׁם וְאֶת־פְּלַבְּתָה³⁶
הַמִּסְקָה : אֶת־אַרְון הַעֲרָתָה וְאֶת־בְּרִיאָה
וְאֶת־הַכְּפָרָתָה : אֶת־הַשְּׁלֵחָן אֶת־כָּל־³⁶
כָּלָיו וְאֶת־לִחְם הַפָּנִים : אֶת־הַמְּנִילָה³⁷
הַטְהָרָה אֶת־גְּנֻרְתִּיהָ נְגֻלָה הַמְּעִירָה וְאֶת־
כָּל־פְּלִיה וְאֶת־שְׁמֵן הַמְּאוֹר : וְאֶת־³⁸
מִזְבְּחַה הַוְּהָבָר וְאֶת־שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה וְאֶת־קְטָרָתָה
הַפְּטָמִים וְאֶת־מִסְהָה פְּתַח הַאֲהָל : אֶת־³⁹
מִזְבְּחַה הַנְּחַשָּׁת וְאֶת־מִכְבָּר הַנְּחַשָּׁת אֲשֶׁר־
לוּ אֶת־בְּרִיאָה וְאֶת־כָּל־כָּלָיו אֶת־הַפְּנִיר
וְאֶת־כָּבֵן : אֶת־כָּלְעֵי הַחֶזֶר אֶת־⁴⁰
עַמְרִירָה וְאֶת־אַרְגָּנָה וְאֶת־הַפְּסָה לְשָׁעַר
הַצָּעֵר אֶת־טִיתְרָיו וְוִתְרָתָה וְאֶת־פְּלִיָּה
כָּל־עֲבָרָת הַמִּשְׁכָן לְאַהֲל מֹועֵד : אֶת־⁴¹
בְּגָרוּן חֶשְׁרָד לְשִׁרת בְּקָרְבָן הַמִּזְבְּחָה אֶת־⁴²
הַקְרֵב לְאַהֲרֹן הַכֹּהן וְאֶת־בְּגָרוּן בְּנֵיו
לְבָרְחוּ בְּכָל אֲשֶׁר־צָוָה יְהוָה אֶת־מִשְׁה בֶּן־⁴²
עַשְׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־כָּל־הַעֲבָרָה : וְרָא
מִשְׁה אֶת־כָּל־הַמְּלָאכָה וְרָגָה עֲשֵׂו אֶת־הָ
כָּאֲשֶׁר צָוָה יְהוָה בָּן עַשְׁׂיו וְיַבְרֵךְ אֶת־⁴³
מִשְׁה : פ

Das XL Capitel.

I. Befehl die Stiftshütte auszurichten. II. Ordnung des geräthes. III. Weihung desselben, wie auch der priester.

IV. Wollstreckung dieses befehls. V. Wolke, das Reise- und Ruhezeichen.

וַיַּרְא בְּרִירָה יְהוָה אֶל־מִשְׁחָה לְאָמָר: א
בְּיֹום הַחֶדְשָׁה הַרְאָשָׁון בְּאַבְרָהָם לְחֶדְשָׁה²
תְּלִיכִים אֶת־מִשְׁכָן אֲהָל מֹועֵד:
וְשִׁמְתָּ שֵׁם אֶת־אַרְון הַעֲרוֹת וְסֶכֶת³
עַל־הַאֲרוֹן אֶת־הַפְּרִכְתָּר:
וְרַבְאת אֶת־הַשְּׁלֵחָן וְעַרְכָת אֶת־עַרְכָתוֹ⁴
וְהַבָּא תְּ אֶת־הַמְּנִילָה וְעַלְיתָ אֶת־גְּנֻרְתִּיהָ:

II. 32. Also wurd vollendet das ganze werk der wohnung der hütte des stifts. Und die kinder Israel thäten alles, was der HERR Moze geboten hatte.

33. Und brachten die wohnung zu Moze: die * hütte und alle ihr geräthe, häcklein, bretter, riegel, seulen, füsse; * c. 35, 11.

34. Die decke von rothlichen widdersellen, die decke von dachsfellen, und den vorhang;

35. Die lade des zeugnisses mit ihren stangen, den gnadenstuhl;

36. Den * tisch, und alle sein geräthe, und die schaubrot;

37. Den schönen leuchter mit den lampen zubereitet, und alle seinem geräthe, und öhl zu lichtern;

38. Den güldenen altar, und die salbe, und gut räuchwerk, das tuch in der hütten thür;

39. Den ehernen altar, und sein ehern gitter mit seinen stangen, und alle seinem geräthe, das handfass mit seinem fuß;

40. Die umhänge des vorhofs mit seinen seulen und füssen, das tuch im thor des vorhofs, mit seinen seilen und nägeln, und allem geräthe, zum dienst der wohnung der hütte des stifts;

41. Die * amtskleider des priesters Aaron, zu dienen im heiligtum, und die kleider seiner söhne, daß sie priesteramt thäten.

* c. 31, 10.
42. Alles, wie der HERR Moze geboten hatte, thäten die kinder Israel an alle diesem dienst.

43. Und * Moze sahe an alle dis werck: und siehe, sie hatten es gemacht, wie der HERR geboten hatte. Und er segnete sie.

* 1 Mos. 1, 31.

Und der HERR redete mit Moze, und sprach:

2. Du sollt die wohnung * der hütte des stifts ausrichten am ersten tage des ersten monden.

* 2 Chron. 1, 3.

II. 3. Und soll darein sezen die lade des zeugnisses, und vor * die lade den vorhang hängen.

* c. 26, 33.

4. Und soll den tisch darbringen, und ihn zubereiten, und den leuchter darstellen, und die lampen darauf sezen.

5. Und

5. Und soll den goldenen räuchaltar setzen vor die lade des zeugnisses, und das tuch in der thür der wohnung aufhängen. * c. 30, 1. t. c. 26, 36. c. 36, 37.

6. Den brandopfersaltar aber soll du sehen heraus vor die thür der wohnung der hütte des stifts.

7. Und das handfass zwischen der hütte des stifts und dem altar, und wasser drein thun.

8. Und den vorhof stellen umher, und das tuch in der thür des vorhofs aufhängen.

III. 9. Und soll die salbe nehmen, und die wohnung, und alles, was darinnen ist, salben: und soll sie weihen mit alle ihrem geräthe, daß sie heilig sey. * c. 30, 26.

10. Und soll den brandopfersaltar salben mit alle seinem geräthe, und weihen, daß er allerheiligest sey.

11. Soll auch das handfass und seinen fuss salben und weihen.

12. Und soll * Aaron und seine söhne vor die thür der hütte des stifts führen, und mit wasser waschen; * c. 29, 4.

13. Und Aaron die heilige kleider anziehen, und salben, und weihen, daß er mein priester sey:

14. Und seine söhne auch herzuführen, und ihnen die engen rocke anziehen;

* c. 28, 39. c. 39, 27.

15. Und sie salben, wie du ihren vater gesalbet hast, daß sie meine priester seyn. Und diese salbung sollen sie haben zum ewigen priesterthum, bez ihren nachkommen.

16. Und Mose * thät alles, wie ihm der HERR geboten hatte. * c. 7, 10. c. 39, 41.

IV. 17. Also ward * die wohnung aufgerichtet im andern jahr, am ersten tage des ersten monds. * 4 Mos. 7, 1.

18. Und da Mose sie aufrichtete: schte er die füsse, und die bretter und riegel, und richtete die seulen auf.

19. Und breitete die hütte aus zur wohnung, und legte die decke der hütte oben drauf: wie der HERR ihm geboten hatte.

20. Und nahm * das zeugniß, und legte es in die lade, und thät die stangen an die lade: und thät den gradenstuhl oben auf die lade. * Ebr. 9, 4.

21. Und brachte die lade in die wohnung, und hing den vorhang vor die lade des zeugnisses: wie ihm der HERR geboten hatte.

ה ונתנה את מזבח הוהב לכתרת לפני ארון הערת ושמית את מסך הפתחה

ו נתנה את מזבח העללה לפני 7 בחתך משכן אהל מזער ובין המזבח וגנתה

ח כייר בין אהל מזער ובין המזבח וגנתה

9 את מסכה שער החצר: ולקחת את שמן המשחה ומשרת את חמץן ואת כלאי אשרבו וקרשת אתו ואת כלכליו

ו והיה קדש: ומשרת את מזבח העללה ואת דבלכליו וקרשת את המזבח וניתה

11 המזבח קדש קדשים: ומשרת את הפליר ואת כבננו וכקשת אתו: ותקרבת

את אהרן ואת בניו אל בחת אהל את אהרן וכחצת אתם בפיהם: ולהלבשת

13 מזער וכחצת אתם בפיהם: ואת אהרונו את בגרי הקדש ומשרת אתו

ו קרשת אתו וכחלו: ואת בנינו פקריב

14 טו ולהלבשת אתם בחתת: ומשרת אתם באשר משרת את אביהם וכחנו ל

ו הוהת להות להם משרות לנחנת עולם לזרמתם: ויעש משה לכל אשר צויה

7 ז והוא אהן כן עשה: ס ויהי בחרש

הראשון בשנת השנית באחד לחרש

18 הוקם חמץן: ונעם משה את חמץן ונתן אהדרנו ונשם את קרשו ונתן

19 את דבריתו ניקם את עמוריו: ויפרש

את אהל עליון מלמעלה כאשר צויה יהונ

כ את משה: ס ויקח ויתן את הערת אל אהרן ונשם את הרבים על אהרן

ו נתן את הכפרת על אהרן מלמעלה: ויבא את אהרן אל המשכן ונשם את

פלכת המשחה ונסה על אהרן הערוות כאשר צויה יהונ את משה ס

בְּיַדְךָ אֶת־הַשְׁלֹמָן בְּאֹהֶל מוֹעֵד עַל כֵּן
בְּרִית הַמִּשְׁכָּן צְפָנָה מִחוּץ לְפָרְכָתָה:
וַיַּעֲשֶׂה עַלְיוֹן עַרְבָּה לְחַם לִפְנֵי יְהוָה
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס
וַיַּשֶּׂם אֶת־הַמִּנְחָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד נֶכֶחֶת
הַשְׁלֹמָן עַל יְרֵה הַמִּשְׁכָּן גְּבוּרָה:
וַיַּעֲלֶה הַנְּרָת לִפְנֵי יְהוָה בְּאַשְׁר־כָּה
עַמָּק יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס
וַיַּשֶּׂם אֶת־מִזְבֵּח הַתְּבִיב בְּאֹהֶל מוֹעֵד 26
לִפְנֵי הַפְּرָכָתָה: וַיַּקְרַב עַלְיוֹן קָטָרָת 27
סְפִים כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס
וַיַּשֶּׂם אֶת־מִסְפָּה הַפְּתָחוֹ לְפָרְשָׁנָה: ס
וְאֶת־מִזְבֵּח הַעֲלָה שֶׁם פָּחַח מִשְׁבָּנָה אֶרְלָה־
מוֹעֵד נִיעַל עַלְיוֹן אֶת־הַעֲלָה וְאֶת־
חַמְנָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס
וַיַּשֶּׂם אֶת־הַכְּרִיר בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין לְ
הַמִּזְבֵּח וַיְתַן שְׁמָרָה מִים לְרַחַצָּה:
וְרַחַצָּיו מִמְּפִנֵּי מִזְבֵּח מִשְׁתָּוֹת וְאַתָּרוֹ וְכָבְדוֹ 3
אֶת־יְרוּחָם וְאֶת־רְגָלָהָם:
בְּבָאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וּבְקָרְבָּתָם אֶל־
הַמִּזְבֵּח וְרַחַצָּיו כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה: ס וַיַּקְרַב אֶת־חַצְבָּרָה סְבִיב 33
לְפָרְשָׁנָה וּלְמִזְבֵּח וַיְתַן אֶת־מִסְקָה שְׁעִיר
חַצְבָּר וַיַּכְלֵל מִשְׁתָּוֹת אֶת־רְפָלָאָה: פ
וַיָּכַס הַעֲלָן אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וּכְבוֹד 34
יְהוָה מְלָא אֶת־הַמִּשְׁכָּן:
וְלֹא יַכְלֵל מִשְׁתָּוֹת לְכֹאָה אֶל־לה
אֹהֶל מוֹעֵד כִּי־שָׁكֵן עַלְיוֹן הַעֲלָן
וּכְבָבוֹר יְהוָה מְלָא אֶת־הַמִּשְׁכָּן:
וּבְרֻחּוֹת הַעֲלָן מַעַל הַמִּשְׁכָּן יַסְעָף 36
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִסְעֵיהֶם:
וְאַם לֹא יַעֲלֶה הַעֲלָן וְלֹא
סָעוֹ עַד יּוֹם הַעֲלָתוֹ:

22. Und * setzte den tisch in die hütte des stifts, in den winkel der wohnung gegen mitternacht, haussen vor dem vorhang. * c. 26, 35.

23. Und bereitete brodt darauf vor dem HERREN, wie ihm der HERRE geboten hatte. * c. 25, 30.

24. Und setzte * den leuchter auch hinein gegen dem tisch über, in den winkel der wohnung gegen mittag. * c. 25, 31.

25. Und that * lampen darauf vor dem HERREN, wie ihm der HERRE geboten hatte. * c. 25, 37.

26. Und setzte den goldenen altar hinein, vor den vorhang.

27. Und * räucherte darauf mit gutem räuchmerck, wie ihm der HERRE geboten hatte. * c. 30, 7, 35.

28. Und hing das tuch in die thür der wohnung.

29. Aber den * brandopfersaltar setzte er vor die thür der wohnung der hütte des stifts: und opferte darauf brandopfer und speisopfer, wie ihm der HERRE geboten hatte. * c. 27, 1.

30. Und das handfass setzte er zwischen der hütte des stifts, und dem altar: und thät wasser darein zu waschen. * c. 30, 18.

31. Und Mose, Aaron und seine söhne, waschen ihre hände und füsse daraus.

32. Denn sie müssen * sich waschen, wenn sie in die hütte des stifts gehen, oder hinzutreten zum altar, wie ihm der HERRE geboten hatte. * c. 30, 19.

33. Und er richtete den vorhof auf, um die wohnung, und um den altar her, und hing den vorhang in das thor des vorhofs. Also vollendete Mose das ganze werk.

V. 34. Da * bedeckte eine wolcke die hütte des stifts, und die ḥerrlichkeit des HERREN erschien die wohnung.

* 4 Mos. 9, 15. 1 Kön. 8, 10. II. Ezech. 43, 5.

35. Und Mose konte nicht in die hütte des stifts gehen: weil die wolcke drauf blieb, und die herrlichkeit des HERREN die wohnung füllte.

36. Und * wenn die wolcke sich aufshub von der wohnung: so zogen die kinder Israel, so oft sie reiseten. * c. 13, 21.

4 Mos. 9, 17. c. 14, 14.

37. Wenn sich aber die wolcke nicht aufshub: so zogen sie nicht, bis an den tag, da sie sich aufshub.

38. Denn